

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 499 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Ακρίβεια

Καταστολή

Ιδιωτικοποιήσεις

Περιβαλλοντική

Καταστροφή

Πόλεμος

ΜΟΝΟΔΡΟΜΟΣ

Η ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΜΑΣ!

Κάτω τα αντεργατικά μέτρα

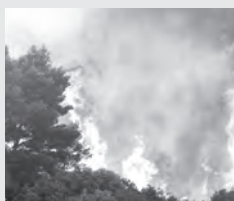
Αυξήσεις μισθών

Δημόσια δωρεάν Υγεία,
Παιδεία, ΣυγκοινωνίεςΌχι στον πόλεμο
Έξω βάσεις-NATO

Νομοσχέδιο Άδωνη

Κάτω τα χέρια από το
5νθήμερο, 8ωρο

σελ. 4

Πυρκαγιές

Κλιματική αλλαγή και
επιτελικό ά(χ)ριστο
κράτος

σελ. 10

Νίγηρας

Έττες των δυτικών
ιμπεριαλιστών,
κίνδυνοι ανάφλεξης

σελ. 12

Ιστορία

50 χρόνια από το
πραξικόπημα στη Χιλή

σελ. 14

Νεκρός φίλαθλος με ευθύνη της δολοφονικής κυβέρνησης

Γύρω στις 11 το βράδυ στις 7/8 συγκεκριμένοι στην Ν. Φιλαδέλφεια χούλιγκαν της Ντιναμό Ζάγκρεμπ ανοιχτά φασίστες, νεοναζί (μαζί με κάποιους ντόπιους «καλοθελητές»), οργάνωσαν πογκρόμ επίθεσης σε φιλάθλους της ΑΕΚ και σε κάτοικους της Ν. Φιλαδέλφειας με απολογισμό 8 τραυματίες και έναν νεκρό.

Η μετακίνηση των χούλιγκαν της συγκεκριμένης ομάδας ήταν απαγορευμένη από την UEFA λόγω προηγούμενου ιστορικού δολοφονικών επιθέσεων και της νεοναζιστικής της ιδεολογίας. Παρά την απαγόρευση, εν γνώσει, με την αδιαφορία της αστυνομίας και εν τέλει την συγκάλυψη της οι φασίστες οπαδοί της Ντιναμό Ζάγκρεμπ έφτασαν οδικώς στην Αθήνα με ένα κομβίο θανάτου 25 αυτοκινήτων που μπήκε από τα σύνορα της Αλβανίας. Η αστυνομία παρακολούθησε και δεν ενόχλησε πουθενά τους φασίστες δολοφόνους, ακόμα και όταν ενημερώθηκαν επίσημα από τον ελεγκτή ασφαλείας της ΣΤΑΣΥ ότι σουλάτσαραν στο μετρό οπλισμένοι. Γνώριζαν την τοποθεσία τους και τις προθέσεις τους, όπως γνώριζαν και

την έδρα της ΑΕΚ και άρα το πού θα γινόταν η επίθεση.

Η κυβέρνηση των δολοφόνων της ΝΔ προσλαμβάνει συνεχώς αστυνομικούς αλλά δεν φτάνουν από ότι φαίνεται για να προλάβουν μια οργανωμένη δολοφονική επίθεση φασιστών. Είναι απασχολημένοι με το να πετάνε φτωχό κόσμο έξω από τα σπίτια του, να χτυπάνε διαδηλωτές και να δολοφονούν Ρομά, ενώ αφήνουν οπλισμένους φασίστες να διασχίζουν όλη την Ιονία και Εθνική οδό, να τρομοκρατούν εντός του μετρώ και να δολοφονούν τελικά έναν άνθρωπο.

Δεν ήταν οπαδικά επεισόδια! Ήταν μια οργανωμένη φασιστική δολοφονική επίθεση από κροάτες και ντόπιους φασίστες σε μια ιστορική γειτονιά προσφύγων της Αθήνας για την οποία η αστυνομία γνώριζε και δεν ήθελε να επέμβει. Η κυβέρνηση της ΝΔ μετράει άλλη μία δολοφονία μέσα σε λιγότερο από δύο μήνες.

Με τους φασίστες και τους νεοναζί που σκοτώνουν κόσμο η κυβέρνηση δεν έχει κανένα θέμα. Δεν καταδικάζουν τη βία από όπου κι αν προέρχεται όπως τους

αρέσει να λένε, αντίθετα συντηρούν και τρέφουν τους φασίστες όπου τους χρειάζονται ενώ απαγορεύουν διαδηλώσεις και ποινικοποιούν διαδηλωτές. Για άλλη μια φορά γίνεται φανερό ότι τους φασίστες δεν τους σταματάνε νομοσχέδια στη βουλή και κυβερνήσεις. Τους φασίστες τους σταματά και τους τσακίζει στον δρόμο το εργατικό και νεολαιίστικο κίνημα!

Η ΟΚΔΕ εκφράζει τα βαθιά της συλλυπητήρια στην οικογένεια και τους φίλους του δολοφονημένου 29χρονου Μιχάλη Κατσουρή.

-Να τιμωρηθούν παραδειγματικά οι φασίστες δολοφόνοι και να διαλυθούν οι φασιστικοί σύνδεσμοι εντός των ομάδων

-Να παραιτηθεί τώρα ο υπουργός προστασίας των φασιστών, Γ.

Οικονόμου, όπως και όλοι οι υπεύθυνοι αξιωματικοί της ΕΛΑΣ

-Κάτω η κυβέρνηση των δολοφόνων

- Στον δρόμο να τσακίσουμε τον φασισμό και την ακροδεξιά κυβέρνηση της ΝΔ

ΟΚΔΕ, 08/08/2023

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή**- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων****- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο****στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή****- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού**

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδιαίτερα με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίνια, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολιτισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια ανέργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της εργατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ' όλο τον πλανήτη αναφλέγονται απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γίνεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακαμασμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πολεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίο, τα Μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ. Έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας - να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.**

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επιστημονικού μαρξισμού/τροτσκισμού και της 4^{ης} Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα (ίδρυση 1974 - ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχουμε λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανακτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνωση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνειδησής τους. Φιλοδοξώντας να οικοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλινικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυστηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτούρα», μέτωπα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προδοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργατικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινήματων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπικές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική - για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4^η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**Υλισμός και η "Διαμόρφωση" του κόσμου**

Συγγραφέας: Χουστ Κιρτζ

Χρονολογία έκδοσης: Μάιος 2007

Σελίδες: 48

Τιμή: 2 ευρώ

Αυτή η εργασία αποτελεί το πρώτο βήμα μιας μελέτης που στοχεύει στην ανάπτυξη μιας καλύτερης κατανόησης της σχέσης ανθρωπότητας και φύσης μέσα από μια Μαρξιστική θεώρηση. Δυστυχώς, συχνά, στη Μαρξιστική παράδοση οι φυσικές επιστήμες αντιμετωπίζονται μόνο σαν παράγοντες παραγωγής, αποτέλεσμα της ιστορικής συσσώρευσης της ανθρώπινης ευφυΐας, δηλαδή αφηρημένη εργασία συμπυκνωμένη μέσα σε ένα συγκεκριμένο κοινωνικό πλαίσιο. Η υλική διάσταση της ανθρώπινης ύπαρξης, τα εγγενή βιολογικά της όρια, καθώς και το ζήτημα της σχέσης των επιστημονικών επιτευγμάτων μας (η αλληλεπίδραση μεταξύ του περιβάλλοντός μας και της εργασίας μας) με την αντίληψη μιας πραγματικότητας πέρα από την ανθρωπότητα, σε μεγάλο βαθμό και για μεγάλη περίοδο, έχουν ελάχιστα ερευνηθεί.

Από τη δεκαετία του '30 οι κοινωνικές

ρίζες των επιστημονικών εξελίξεων έχουν κατανοηθεί ξεκάθαρα και έγιναν το αντικείμενο έντονης έρευνας. Εξαιτίας των Σταλινικών, μηχανιστικών διαστρεβλώσεων της διαλεκτικής σκέψης, καθώς και εξαιτίας της σοσιαλδημοκρατικής, θετικιστικής στάσης απέναντι στις επιστήμες ως ένα ουδέτερο εργαλείο, λίγες μελέτες εμφανίστηκαν με αντικείμενο την υλική βάση της σκέψης μας και τα όρια της κατανόησής μας αυτού που ονομάζουμε φυσική πραγματικότητα.

Καθώς ο Μαρξισμός στο δυτικό κόσμο αναπτύχθηκε κυρίως ως ένας επιστημονικός κλάδος των ιστορικών, των οικονομολόγων και των κοινωνιολόγων, πολύ λίγα έχουν γραφτεί για τον ρόλο της επιστήμης από ανθρώπους που πραγματικά έχουν σχέση με μία από τις φυσικές επιστήμες [...]

Από τον πρόλογο

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις**ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ****Αθήνα**

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Ροετα" Αριστοτέλους 34, "Ακυβέρνητες Πολιτείες" Αλ. Σβώλου 28

Γιάννενα

Βιβλιοπωλείο: "Αναγνώστης" Πυρσινέλα 11

Πού θα βρείτε την εφημερίδα**ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ****Αθήνα**

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37,

"Καινά Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα", Αμύντα 12, ισόγειο

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Ροετα" Αριστοτέλους 34,

"Ακυβέρνητες Πολιτείες" Αλ. Σβώλου 28

Γιάννενα

Ψυλικατζίδικο "Ψυλικατέσεν" Γρ. Σακκά 14

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗΓράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30

γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Ο πληθωρισμός και η φορολογική αφαίμαξη, που αποτελούν, ουσιαστικά, όψεις της ακρίβειας, λεηλατούν το εισόδημα των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Η φορολογική αφαίμαξη είναι μόνιμος παράγοντας που συντελεί στην αύξηση της ακρίβειας. Πέρα από αυτούς τους δυο παράγοντες, τουλάχιστον, δυο νέοι (πληθωρισμός κερδών, επιτόκια Τραπεζών) έχουν προστεθεί στην αύξηση της ακρίβειας και κατά συνέπεια στη λεηλασία των εισοδημάτων των πιο αδύνατων οικονομικά τάξεων και στρωμάτων. Οι διαρκείς αυξήσεις τιμών, ιδιαίτερα τους τελευταίους μήνες στα είδη λαϊκής κατανάλωσης και κυρίως στα τρόφιμα, όπως και αυτές που εξαγγέλλονται για τους ερχόμενους μήνες θα έχουν δραματικές επιπτώσεις πάνω στους κόπους και στον ιδρώτα μας. Πριν μπούμε σε μια παρουσίαση των ανατιμήσεων και των οικονομικών δεικτών που απεικονίζουν αυτή την κατάσταση, χρειάζεται να τονίσουμε ότι η καθημερινή πραγματικότητα που ζούμε, δηλαδή η αγορά όπου γίνονται οι συναλλαγές και συγκεκριμένα το σούπερ-μάρκετ, ο μανάβης, τα μαγαζιά κ.ά., είναι η αληθινή εικόνα της ακρίβειας και όχι οι επίσημες στατιστικές που συνήθως έχουν μικρή αξία ή πολλές φορές παραπλανητική ή διαστρεβλωτική εικόνα της πραγματικότητας για τους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τους συνταξιούχους φαίνεται όταν οι αρμόδιες αρχές (π.χ., ΕΛ.ΣΤΑΤ, Eurostat) ανακοινώνουν ότι ο τιμάρθμος αυξήθηκε 1 ή 2 ή 3% τη στιγμή που πληρώνουν 10, 20 και 30% ακριβότερα όταν αγοράζουν αγαθά και υπηρεσίες.

Οι τιμές στα ύψη

Σύμφωνα με την ΕΛ.ΣΤΑΤ ο μέσος πληθωρισμός ήταν μειωμένος (μόλις στο 2,7%), ωστόσο ο δείκτης των τροφίμων παρουσίασε νέα άνοδο φτάνοντας το 12,2%! Όπως σημειώνεται αυτός ο δείκτης σημει-

Ακρίβεια ή πώς ληστεύεται το εισόδημα των εργαζομένων

ώνει αύξηση για 15 συνεχόμενους μήνες. Ενδεικτικά οι ανατιμήσεις σε ορισμένα προϊόντα: 13% αναψυκτικά/νερό, 14% λαχανικά, 15% γαλακτοκομικά, 14% έλαια και λίπη, 9,5% δημητριακά, 11,4% κρέατα, 6,7% ψάρια. Αυτή η εκρηκτική άνοδος στις τιμές των τροφίμων έρχεται σε αντίθεση με τη μείωση στις τιμές ενέργειας: πτώση 54% στο φυσικό αέριο, 21% στον ηλεκτρισμό, 20,7% στο πετρέλαιο θέρμανσης και 21% στα καύσιμα (στα δυο τελευταία προϊόντα έχουμε και πάλι μια σημαντική ανοδική τάση).

Η διατήρηση του υψηλού επιπέδου του πληθωρισμού των τροφίμων (12,2% τον Ιούνιο του 2023, σύμφωνα με την ΕΛ.ΣΤΑΤ) πλήττει κυρίως τα νοικοκυριά χαμηλού εισοδήματος, στα οποία η αύξηση του πληθωρισμού των τροφίμων έχει μεγαλύτερο αντίκτυπο, δεδομένου ότι αφορά τα βασικά είδη διατροφής και επιβίωσής τους. Αυτό επιβαρύνει ακόμη περισσότερο τα φτωχά νοικοκυριά, αφού τα τελευταία χρόνια έχουμε μια διαρκή μείωση των πραγματικών εισοδημάτων, επιδεινωση του βιοτικού επιπέδου, διεύρυνση των κοινωνικών ανισοτήτων μέσα σ' ένα περιβάλλον διαρκούς αβεβαιότητας. Τα στοιχεία (πρόσφατη Έκθεση του ΟΟΣΑ, 2023) δείχνουν ότι ο μέσος ονομαστικός μισθός στην Ελλάδα αυξήθηκε μόλις 1,5% το 2022, ενώ ο πραγματικός μισθός μειώθηκε κατά 7,4%, αφού ο πληθωρισμός για το έτος 2022 ήταν 9,6%! Αυτό το στοιχείο αποκαλύπτει και τα ψέματα της κυβέρνησης των νεοφιλελεύθερων αλλά και όλων των μνημονιακών ότι το μισθολογικό κόστος είναι πολύ υψηλό, πράγμα που επηρεάζει αρνητικά την επενδυτική δραστηριότητα.

Ωστόσο, παρά το γεγονός ότι η αγοραστική δύναμη των μισθών στη χώρα μας μειώθηκε, λόγω της μείωσης των πραγμα-

τικών εισοδημάτων, τα κέρδη των επιχειρήσεων-ιδιαίτερα των μεγάλων: Τράπεζες, ενεργειακές εταιρίες, εταιρίες τροφίμων, σούπερ μάρκετ κ.λπ.- παρουσίασαν αύξηση της τάξης του 5%, ενώ θα έπρεπε να μειωθούν μια που υπήρξε μείωση του όγκου των πωλήσεων κατά 0,2%. Αυτό το φαινομενικά παράδοξο, οφείλεται στην αύξηση του τζίρου κατά 7,2%, λόγω της ακρίβειας. Αυτό το επισημαίνει και η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα (ΕΚΤ, Μάρτιος 2023) λέγοντας πολύ χαρακτηριστικά ότι «η κινητήρια δύναμη της αύξησης των τιμών στην Ευρώπη είναι πλέον η στρατηγική αύξησης του περιθωρίου κέρδους των επιχειρήσεων». Ανάλογη είναι και η παρατήρηση του ΔΝΤ που σημειώνει, χωρίς περιστροφές, «ότι ο πληθωρισμός στην Ευρώπη επιμένει σε υψηλά επίπεδα επειδή οι επιχειρήσεις διατήρησαν και αύξησαν τα κέρδη τους». Ωφελιμένο από την αύξηση των τιμών και κατά συνέπεια την αύξηση του ΦΠΑ, είναι και το κράτος, πράγμα που φαίνεται στο πρωγενές πλεόνασμα που παρουσίασε ο προϋπολογισμός στο πρώτο τρίμηνο του 2023, της τάξης των 3,07 δισ. ευρώ, που συνιστά μια πραγματική φορολογική αφαίμαξη των εργατικών και λαϊκών μαζών.

Τέλος, όλα αυτά, σύμφωνα με μια έκθεση της Eurostat (2020), έχουν σαν αποτέλεσμα το 10% των πλουσιότερων πολιτών στη χώρα μας να κατέχει, κατά την περίοδο 2009-2019, το 41% του πλούτου, ενώ ο πλούτος των νοικοκυριών (και όχι ατομικός) μειώθηκε σχεδόν στο ήμισυ. Σήμερα 3-4 χρόνια μετά η τάση αυτή έχει μεγαλώσει ακόμη περισσότερο.

Χρειάζεται μια τομή στη λογική και στη δράση μας

Τα διαρκή «επιχειρήματα» της κυβέρνησης Μητσοτάκη αλλά και των άλλων

αστικών μνημονιακών κομμάτων είναι ότι χρειάζονται οικονομικά μέτρα, δουλειά κ.λπ. για να υπάρξει σταθεροποίηση και βελτίωση του βιοτικού επιπέδου. Στην πραγματικότητα δεν πρόκειται για οικονομικά μέτρα, αλλά για αντεργατικές και αντιλαϊκές πολιτικές που βοηθούν όχι στη σταθεροποίηση και βελτίωση της οικονομίας γενικά, αλλά στη σταθεροποίηση ή αύξηση των κερδών των καπιταλιστών και των αφεντικών: Αυτή είναι η λογική του τελευταίου νομοσχεδίου Άδωνη για τα εργασιακά (13 ώρες εργασία!) ή της συνταξιοδότησης στα 74 χρόνια παρέα με τον Άγιο Πέτρο ή της ακρίβειας κ.ά.

Από αυτή την πολιτική λογική πρέπει να απομακρυνθούμε γιατί είναι σε βάρος των συμφερόντων των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας. Πρέπει να κάνουμε μια πολιτική επιλογή πάνω απ' όλα, που να σπάει με τη λογική του κέρδους και να βάζει στο κέντρο της τις ανάγκες των ανθρώπων. Μια τέτοια πολιτική λογική πρέπει να αρχίζει μ' ένα πρόγραμμα σωτηρίας για όλους αυτούς που υποφέρουν από τις πολιτικές των αστικών κυβερνήσεων και να τελειώνει με το να χτυπάει το κακό στη ρίζα του, δηλαδή μια αντικαπιταλιστική πολιτική ικανή να συγκρουστεί ιδεολογικά, πολιτικά και πρακτικά με το σύστημα του κεφαλαίου.

Όμως, οι πολιτικές επιλογές χρειάζονται και τα κατάλληλα «εργαλεία», τις κατάλληλες μορφές πάλης για να μπορέσουν να υλοποιηθούν. Χρειάζεται οι εργαζόμενοι, οι εκμεταλλεζόμενοι και καταπιεζόμενοι-συνδικαλισμένοι και ασυνδικαλιστοί να στηριχθούμε στις δικές μας δυνάμεις, να σφυρηλατήσουμε την ενότητα και την αλληλεγγύη μας μέσα στους αγώνες. Να οικοδομήσουμε και να προωθήσουμε μια αντικαπιταλιστική δύναμη που θα προετοιμάζει καθημερινά τους αγώνες των εργαζομένων για δουλειά, αυξήσεις, πολιτικές, συνδικαλιστικές και δημοκρατικές ελευθερίες, τις λύσεις προς όφελος των εργατικών και λαϊκών στρωμάτων, την *εγκαθίδρυση* της σοσιαλιστικής κοινωνίας.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

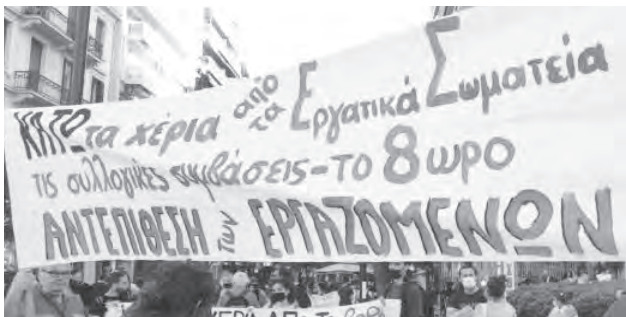
Η πιο πρόσφατη δημογραφική προβολή της Eurostat (Europop 2023), παρουσιάζει ένα μεγάλο δημογραφικό πρόβλημα στην Ελλάδα με συνεχόμενη μείωση πληθυσμού και αύξηση της γήρανσης. Ειδικότερα, σύμφωνα με τα διαγράμματα που προκύπτουν από τα αποτελέσματα της δημογραφικής μελέτης του 2023, ο πληθυσμός αναμένεται να μειωθεί από τα 10,46 εκατ. το 2022 στα 7,8 εκατ. το 2070, εκτίμηση η οποία είναι κατά 800.000 άτομα μειωμένη σε σχέση με τις αντίστοιχες δημογραφικές προβολές που είχε εκπονήσει η Eurostat πριν 4 χρόνια το 2019 (Europop 2019). Συγκεκριμένα ο πληθυσμός προβλέπεται σύμφωνα με τις νέες δημογραφικές προβολές, να έχει την τρίτη μεγαλύτερη μείωση (30,4%) από όλες τις χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης (1η η Λετονία και 2η η Λιθουανία). Παράλληλα, ο δείκτης εξάρτησης των ηλικιωμένων (ο λόγος του πληθυσμού ηλικίας 65 και άνω προς τον πληθυσμό ηλικίας 15 - 64) από 35,6% το 2021 θα αυξηθεί μελλοντικά στο 60,6% σύμφωνα με τις πρόσφατες προβολές του 2023.

Η διαχείριση της δομικής κρίσης του καπιταλισμού έχει οδηγήσει στην κλιματική καταστροφή με συνέπειες την ερημοποίηση, ακόμη και την μετανάστευση πληθυσμών. Η σοβαρή διάβρωση του εδάφους στην ΕΕ οδηγεί σε μια ετήσια απώλεια παραγωγής 3 εκατομμυρίων τόνων σιταριού και 0,6 εκατομμυρίων τόνων αραβοσίτου με τις μεγαλύτερες απώλειες στις μεσογειακές χώρες (Ιταλία, Ισπανία, Ελλάδα), όπου κυριαρχούν αυτές οι καλλιέργειες. Η μετανάστευση θα αποτελέσει αναπόφευκτα μία σημαντική προέκταση της κλιματικής καταστροφής στον πλανήτη. Σύμφωνα με τα πιο πρόσφατα στοιχεία της Ύπατης Αρμοστείας του ΟΗΕ για τους πρόσφυγες, κατά μέσο όρο 21,5 εκατομμύρια άνθρωποι εκτοπίζονται βίαια κάθε χρόνο από το 2008, εξαιτίας κινδύνων που σχετίζονται με τις καιρικές συνθήκες (πλημμύρες, καταιγίδες, πυρκαγιές, ακραίες θερμοκρασίες). Η Παγκόσμια Τράπεζα εκτιμά ότι η κλιματική αλλαγή είναι πιθανό να εξαναγκάσει πάνω από 200 εκατομμύρια ανθρώπους να εγκαταλείψουν τα σπίτια τους μέσα στις επόμενες τρεις δεκαετίες αν δεν ληφθούν επείγοντως μέτρα για τη μείωση των εκπομπών ρύπων παγκοσμίως.

Οι βάσεις δεδομένων της Eurostat δείχνουν με ευκρίνεια τις επιπτώσεις της κρίσης της ΕΕ στην πτώση της οικονομικής δραστηριότητας πολλών τομέων όπου κλείνουν επιχειρήσεις. Το δεύτερο τρίμηνο του 2023, ο αριθμός δηλώσεων χρεοκοπίας επιχειρήσεων της ΕΕ αυξήθηκε για έκτο συνεχόμενο τρίμηνο. Σε σύγκριση με το προηγούμενο τρίμηνο, ο αριθμός των χρεοκοπιών αυξήθηκε κατά 8,4% και έφτασε στο υψηλότερο επίπεδο από το 2015. Εξετάζοντας συγκεκριμένα ανά δραστηριότητα επιχείρησης, ιδιαίτερα αυξημένες ήταν οι χρεοκοπίες στις υπηρεσίες διαμονής και τροφίμων (+23,9%), στις μεταφορές και την αποθήκευση (+15,2%) και στην εκπαίδευση, την υγεία και τις κοινωνικές δραστηριότητες (+10,1%) το δεύτερο τρίμηνο του 2023 σε σύγκριση με το προηγούμενο τρίμηνο. Αντίστοιχα μεγάλο είναι το ποσοστό αύξησης χρεοκοπιών το δεύτερο τρίμηνο του 2023, συγκριτικά με τα επίπεδα προ πανδημίας. Οι μεγαλύτερες αυξήσεις χρεοκοπιών σε σύγκριση με το τέταρτο τρίμηνο του 2019, καταγράφηκαν στις υπηρεσίες διαμονής και σίτισης (+82,5%) και μεταφοράς και αποθήκευσης (+56,7%).

Νομοσχέδιο Άδωνη

Κάτω τα χέρια από το 5νθήμερο, 8ωρο, τα εργασιακά και συνδικαλιστικά μας δικαιώματα

Με την προπαγάνδα της «ανάπτυξης» η κυβέρνηση Μητσοτάκη κρύβει την αλήθεια για τον ελληνικό καπιταλισμό που είναι εντελώς διαφορετική: η υποβάθμιση στον παγκόσμιο καταμερισμό εργασίας και η αποσάθρωση της παραγωγικής τους βάσης είναι μη αναστρέψιμη, οι παραγωγικές επενδύσεις απουσιάζουν, το πλιάτσικο πάνω στα κονδύλια των ευρωπαϊκών ενισχύσεων και η αρπαγή του δημόσιου πλούτου μέσω των ιδιωτικοποιήσεων συνεχίζεται, η συσσώρευση των χρεών αποφέρει κέρδη στα κυρίαρχα και πιο παρασιτικά κομμάτια της αστικής τάξης οδηγεί όμως σε ένα νέο κραχ την οικονομία, αργά ή γρήγορα.

Ο καπιταλισμός σαπίζει και για να επιβιώσει πρέπει να επιτίθεται συνέχεια, όλο και πιο σκληρά στους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία με ένα διαρκή ταξικό πόλεμο χωρίς κανένα συμβιβασμό. Με την παγίωση του Νέου Συστήματος Εκμετάλλευσης, με το νέο κύμα φτωχοποίησης και τη συνέχιση της φοροληστείας πάνω στην εργατική τάξη, η κυβέρνηση προσπαθεί να εκμεταλλευτεί τη δυνατότητα που της δίνει η επανεκλογή της και να νομοθετήσει μέσα στον πρώτο χρόνο της νέας θητείας της όσο το δυνατόν μεγαλύτερο μέρος από το καταστροφικό της πρόγραμμα.

Ήδη ξεκίνησε με το νέο εργασιακό νομοσχέδιο του υπουργού Άδωνη Γεωργιάδη που σε συνέχει του νόμου Χατζηδάκη και των αντεργατικών νόμων όλων των προηγούμενων μνημονιακών κυβερνήσεων (ΣΥΡΙΖΑ - ΠΑΣΟΚ) προσπαθεί να ξεθεμελιώσει το εργατικό δίκαιο και τη ρύθμιση της αγοράς εργασίας έτσι όπως είχαν διαμορφωθεί με εργατικούς αγώνες δεκαετιών. Να νομομοποιήσει και να θεσμοθετήσει την εργασιακή ζούγκλα που ισχύει σε μεγάλο βαθμό και σήμερα, αλλά που δεν μπορεί να νομομοποιηθεί απόλυτα με το υπάρχον νομικό πλαίσιο. Να ρίξει ακόμα περισσότερο τους μισθούς των εργαζομένων. Να διαλύσει τη συνοχή της εργατικής τάξης και να επιβάλει την πλήρη ατομικοποίηση των εργαζομένων και των όρων εργασίας τους.

Όλα αυτά ντύνονται με ωραία λόγια και συνοδεύονται από μερικές διατάξεις - «τυράκια» που υπό προϋποθέσεις θα μπορούσαν να είναι θετικές, αλλά δεν κρύβουν τον αντιδραστικό του χαρακτήρα. Τα πιο σημαντικά σημεία ανάμεσα στα 35 άρθρα που κατατέθηκαν για διαβούλευση είναι:

α) Η αποδυνάμωση των συλλογικών συμβάσεων με τα συμβόλαια μηδενικών ωρών: Βασική επιδίωξη του νέου νομοσχεδίου είναι η εδραίωση του διευθυντικού δικαιώματος πέρα από κάθε αμφισβήτηση. Η θεσμοθέτηση των συμβολαίων μηδενικών ωρών αδυνατίζει την συλλογική σύμβαση και αφήνει τον κάθε εργαζόμενο μόνο του, έρμαιο στα χέρια του κάθε εργοδότη να τον απασχολεί όταν και αν θέλει. Τον σκλαβώνει σε ολόκληρη αναμονή της κλήσης για εργασία. Σε μια τέτοια σχέση, που μοναδική υποχρέωση για τον εργοδότη είναι η ενημέρωση εντός 24 ωρών για το πρόγραμμα εργασίας, στην ουσία ο εργαζόμενος δεν έχει κανένα μέσο για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων του. Επιβάλλεται η ακραία ατομικοποίηση στους εργαζόμενους, η εργασιακή ανασφάλεια νομομοποιείται και θεσμοθετούνται στην ουσία σύγχρονα σκλαβοπάζαρα. **Κι αυτό παρουσιάζεται σαν προσπάθεια να «αντιμετωπιστεί» η μαύρη εργασία νομομοποιώντας την!** Εφόσον στην πραγματικότητα σήμερα καταπατούνται τα δικαιώματα των εργαζομένων σε ωράρια, αμοιβές και ασφάλιση, το νέο νομοσχέδιο έρχεται να νομομοποιήσει αυτές τις πρακτι-

κές υποτίθεται για να μην υπάρχουν παρανομίες!

β) Η αποδυνάμωση της 5νθήμερης εργασίας μέσα από την νομομοποίηση της 6ήμερης εργασίας: Υπάρχει σαφής και ευθεία επιδίωξη της μη αύξησης των μισθών. Αυτό κρύβεται πίσω από τις διακηρύξεις περί δικαιώματος στην πρόσθετη εργασία πέραν του συμβατικού, σήμερα, ωραρίου των 40 ωρών εβδομαδιαίως παρέχοντας το «τυράκι» της προσαύξησης 30% του ημερομισθίου της 6ήμερης εργασίας.

γ) Η αποδυνάμωση του 8ώρου και η νομοθέτηση των 13 ωρών εργασίας: Με το πρόσχημα ότι πολλοί εργαζόμενοι για να ανταπεξέλθουν στη φτώχεια και τους μισθούς πείνας εργάζονται «μαύρα» και παράνομα πέρα από τις 8 ώρες ημερησίων, νομομοποιείται αυτή η κατάσταση ώστε ο εργαζόμενος να «μπορεί», λες και είναι ατομική του επιλογή και επιθυμία, να εργάζεται έως 13 ώρες ημερησίων, σε περισσότερους από έναν εργοδότες. Το «επιπλέον» αυτό εισόδημα πολύ γρήγορα θα φανεί ότι δεν είναι ούτε φιλοδώρημα. Στην ουσία, για να καλύψουμε τις ανάγκες μας θα δουλεύουμε όλη μέρα για τον ίδιο πενιχρό μισθό.

δ) Η νομομοποίηση της απεργοσπασίας και της αποδυνάμωσης του δικαιώματος στην απεργία: «Κορωνίδα» όλων αυτών και απαραίτητο επιστέγασμα, οι αντισυνδικαλιστικές διατάξεις που θεσμοθετούνται και στοχεύουν ευθέως στο χτύπημα του συνδικαλισμού και των αγώνων των εργαζομένων. Η προστασία της απεργίας και η περιφρούρησή της ποινικοποιούνται με βαριές ποινές φυλάκισης τουλάχιστον 6 μηνών και χρηματικού προστίμου τουλάχιστον 5000 €. Είναι τέτοιο το μένος τους που νομοθετούν την ποινική δίωξη ακόμα και για υποτιθέμενη «ψυχολογική βία» εναντίον όσων «επιθυμούν να εργαστούν» κάτι το οποίο είναι ασαφές και μπορεί να ερμηνευθεί με πολλούς τρόπους μόνο και μόνο για να τρομοκρατήσει και να παθητικοποιήσει τους εργαζόμενους. Στην ουσία, και σε συνδυασμό με τις διατάξεις του νόμου Χατζηδάκη, πρόκειται για τη νομομοποίηση και προστασία της απεργοσπασίας και ένα βήμα πριν την νομοθετική απαγόρευση της απεργίας!

ε) Το νομοσχέδιο περιλαμβάνει και μια σειρά από αντιδραστικές διατάξεις που χτυπούν τις συντάξεις και τους συνταξιούχους: 10% κράτηση για όσους συνταξιούχους εργάζονται, μείωση στη σύνταξη χρειάς, με τους δικαιούχους να χάνουν το μισό της σύνταξης (από 70% μειώνεται στο 35% της σύνταξης του θανόντος) εφόσον ο δικαιούχος αναλάβει εργασία ή συνταξιοδοτηθεί και αρκετά ακόμα σημεία που επιφέρουν μειώσεις σε κατηγορίες συνταξιούχων.

Οι εργαζόμενοι, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, οι συνδικαλιστικές και πολιτικές οργανώσεις πρέπει να αντιδράσουμε. Με αφετηρία την διαδήλωση στη ΔΕΘ να αντισταθούμε στα σχέδια της κυβέρνησης και να απαιτήσουμε από τις συνδικαλιστικές οργανώσεις να κηρύξουν Γενική Απεργία που θα απαιτεί:

- Λιγότερη δουλειά - δουλειά για όλους χωρίς μείωση αποδοχών. 35ωρο, 5νθήμερο, και δημόσιες παραγωγικές επενδύσεις για την αντιμετώπιση της ανεργίας, μισθοί σύμφωνα με τις ανάγκες μας με αυτόματη τιμαριθμική αναπροσαρμογή για την αντιμετώπιση της ακρίβειας.
- Κατάργηση του Νόμου Χατζηδάκη και όλων των αντεργατικών μνημονιακών νομοσχεδίων.
- Ακύρωση των ιδιωτικοποιήσεων, κρατικοποίηση κάτω από εργατικό έλεγχο των τομέων κλειδιών της οικονομίας και των επιχειρήσεων που απολούν.
- Βαριά φορολογία στο κεφάλαιο - να πληρώσουν οι πλούσιοι. Δημόσια-δωρεάν Υγεία, Παιδεία, ασφάλιση.
- Διαγραφή του χρέους, έξω από την ΕΕ και τους ιμπεριαλιστικούς σχηματισμούς όπως το ΝΑΤΟ.
- Σταμάτημα των πολεμικών εξοπλισμών - διεθνιστική αλληλεγγύη με το τούρκικο προλεταριάτο.
- Για μια Κυβέρνηση των Εργαζομένων, τη μόνη που μπορεί να επιβάλει αυτό το πρόγραμμα, μέσα σε μια Ευρώπη των εργαζομένων και των αγώνων τους.

ΕΠΙΚΑΙΡΑ...

Κάτω από τις στάχτες κρύβονται επενδύσεις

Αποκαταστάσεις και αναδασώσεις με το «αρπακτικό χέρι» των ιδιωτών είναι το σχέδιο της κυβέρνησης για τις δασικές εκτάσεις που έγιναν στάχτη.

Συγκεκριμένα σύμφωνα με τις αποφάσεις που ελήφθησαν κατά τη κυβερνητική σύσκεψη, οι περιοχές του Έβρου και της Πάρνηθας κρίνονται άμεσα αναδασωτέες και ενεργοποιείται ο θεσμός των «αναδόχων αποκατάστασης», θεσμός που εφαρμόστηκε και πέρυσι στις μεγάλες καταστροφές της Εύβοιας και αφορά σε μεγάλους επιχειρηματικούς ομίλους που, με το πρόσχημα της «αποκατάστασης» θα επιδοθούν σε κερδοφόρες δουλειές πάνω στα καμένα εδάφη.

Η υποκρισία της κυβέρνησης για δήθεν απόλυτη προστασία των καμένων εκτάσεων προκειμένου να επιτευχθεί η φυσική ή τεχνητή αναδάσωση, αναδεικνύεται από το γεγονός ότι εντός και των καμένων περιοχών, κατά παράβαση του συντάγματος, επιτρέπονται κάθε είδους χρήσεις, από τουριστικές εγκαταστάσεις και επιχειρηματικά πάρκα μέχρι δεξαμενές αποθήκευσης πετρελαιοειδών κ.λπ.

Σύμφωνα με την υπουργική απόφαση ανάδοχοι αποκατάστασης και αναδάσωσης μπορούν να ορίζονται νομικά πρόσωπα δημοσίου και ιδιωτικού δικαίου, ανεξαρτήτως αν έχουν κερδοσκοπικό ή μη χαρακτήρα. Στόχος είναι η εκπόνηση μελέτης και η υλοποίηση των αντιδιαβρωτικών και αντιπλημμυρικών έργων προστασίας των εδαφών, καθώς και των αντίστοιχων μελετών και έργων τεχνητής αναδάσωσης, τα οποία διενεργούνται με έξοδα του αναδόχου, χωρίς το ελληνικό Δημόσιο να έχει οποιοδήποτε δικαίωμα επί των εκτάσεων αυτών. Μ' αυτόν τον τρόπο οι επιχειρήσεις ανοίγουν νέα πεδία κερδοφορίας και η κυβέρνηση συνεχίζει να αφήνει υποστελεχωμένες τις δασικές υπηρεσίες. Πρόκειται για νέους φιλοεπενδυτικούς νόμους, που με συνοπτικές διαδικασίες, λιγότερες μελέτες και εγκρίσεις, ανοίγουν το δρόμο για «επενδύσεις» και μάλιστα με «ζεστό» επιδοτούμενο, κρατικό χρήμα.

Στεγαστική κρίση για 4 στα 10 νοικοκυριά

Εκρηκτικές διαστάσεις έχει λάβει το πρόβλημα της στέγασης για νέους, εργαζόμενους και φοιτητές, καθώς το 77% μόλις πληρώνει το ενοίκιο, δυσκολεύεται να τα βγάλει πέρα τον υπόλοιπο μήνα.

Σχεδόν ένας στους δύο εργαζόμενους δυσκολεύεται ή αδυνατεί να πληρώσει το ενοίκιο, αφού το 60%-70% του εισοδήματος κάθε νοικοκυριού πηγαίνει στη στέγαση. Ειδικά για τους φοιτητές, χαρακτηριστική είναι η ανυπαρξία φοιτητικών εστιών σε 6 ΑΕΙ της Αττικής και συνολικά σε 17 φοιτητοπόλεις της χώρας. Τα ενοίκια έχουν φτάσει στα ύψη ακόμα και για σπίτια - «τρώγλες», με αποτέλεσμα 7 στους 10 νέους ηλικίας 18-34 ετών να ζουν στο «παιδικό» τους δωμάτιο.

Το ποσοστό αύξησης των ενοικίων σε σχέση με πέρυσι έφτασε το 15%, ενώ σε σχέση με το 2017 αυξήθηκε κατά 44,4%, με την Αθήνα να καταγράφει εκρηκτική αύξηση κατά 53,10%. Την ίδια ώρα, σε μεγάλη αγωνία βρίσκονται αρκετές χιλιάδες οικογένειες μετά την απελευθέρωση των πλειστηριασμών από τα funds αλλά και τη διαρκή άνοδο των επιτοκίων.

Η αρπαγή της πρώτης κατοικίας και οι αυξήσεις των ενοικίων, ειδικά την συγκεκριμένη περίοδο, αποτελεί ζήτημα ζωής και θανάτου. Η κυβέρνηση όχι μόνο δεν προβλέπει τίποτα ώστε να μειωθεί συνολικά το κόστος διαβίωσης, αλλά για άλλη μια φορά είναι πανέτοιμη να χαρίσει τους κόπους μιας ζωής και την περιουσία των εργαζομένων και των λαϊκών στρωμάτων στις τράπεζες και στους τοκογλύφους δανειστές.

Έξωση ΣΕΑ: Η Μενδώνη τσιμεντώνει... και καταστέλλει τις συνδικαλιστικές ελευθερίες!

Κρεσέντο αυθαιρεσίας για ακόμη μία φορά είδαμε από την κυβέρνηση Μητσοτάκη, αφού η υπουργός Πολιτισμού «αποφάσισε και διέταξε» την έξωση του Συλλόγου Ελλήνων Αρχαιολόγων από την ιστορική του έδρα εδώ και 41 χρόνια στο διατηρητέο κτίριο στην Ερμού. Η **αφορμή** ήταν πέρα για πέρα εκδικητική, καθώς η απόφαση πάρθηκε μετά από εκδήλωση που φιλοξένησε ο ΣΕΑ στο κτίριό του για το πολύνεκρο ναυάγιο της Πύλου, μια τραγωδία με θύματα εκατοντάδες πρόσφυγες για την οποία κυβέρνηση, ελληνικές αρχές και ΕΕ φέρουν την ευθύνη. Η αιτία όμως για την τιμωρητική αυτή ενέργεια της Μενδώνη έχει να κάνει με τη συνολική στάση του ΣΕΑ που έχει καταφέρει να σταθεί ως ένα σωματείο μαχητικό, υπερασπίζοντας τα δικαιώματα των εργαζομένων, διεκδικώντας τις συνδικαλιστικές και δημοκρατικές

ελευθερίες μπροστά στα συμφέροντα του υπουργείου Πολιτισμού. Στην ουσία, η κυβέρνηση Μητσοτάκη επιχειρεί να φιμώσει το συνδικαλιστικό και επιστημονικό όργανο των αρχαιολόγων της Αρχαιολογικής Υπηρεσίας, υποδεικνύοντάς του ποιες δράσεις είναι «συμβατές» με την πολιτική της ατζέντα και ποιες όχι, **ανοίγοντας έτσι το δρόμο για τον περιορισμό κι άλλων συλλόγων και ενώσεων, και κατ' επέκταση τον περιορισμό όλο και περισσότερων δημοκρατικών ελευθεριών και δικαιωμάτων.**

Τα «επιχειρήματα» της κυβέρνησης και των ΜΜΕξαπάτησης για την έξωση είναι τουλάχιστον γελοία: Όχι μόνο την χαρακτηρίζουν «δίκαιη» καθώς, όπως ισχυρίζονται, ο σύλλογος θα πρέπει να χρησιμοποιεί το κτίριο για εκδηλώσεις που σχετίζονται άμεσα με το αντικείμενό του -- λες και κάθε φορά ένας σύλλογος ή συνδικαλιστικός φορέας θα πρέπει να παίρνει άδεια από την εκάστοτε κυβέρνηση, κι αυτή ανάλογα με τις ορέξεις της θα συμφωνεί ή όχι, αλλά πάνε κι ένα βήμα παρακάτω υποστηρίζοντας πως η έξωση του ΣΕΑ δεν αποτελεί συνδικαλιστική δίωξη καθώς ο ΣΕΑ δεν είναι συνδικαλιστική οργάνωση. «Ξεχνούν» σκοπίμως πως στην Ελλάδα πολλοί επαγγελματικοί σύλλογοι λειτουργούν και ως συνδικαλιστικά όργανα. Εκφράζουν δηλαδή, εκτός από επιστημονικές απόψεις πάνω στο

αντικείμενό τους, και τα εργασιακά και συνδικαλιστικά δικαιώματα όσων συμμετέχουν σε αυτές.

Δεν πρέπει να στεκόμαστε σε τέτοιου είδους δικαιολογίες, πόσο μάλλον όταν βγάνουν από τα στόματα όλων αυτών που έχουν κάνει τον πολιτισμό «μαγαζάκι» τους, που κατασπαταλούν δημόσιο χρήμα και διορίζουν «εκλεκτούς» τους σε μουσεία και πολιτιστικούς χώρους (με πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα τον διορισμό του καταδικασμένου για βιασμούς ανηλίκων, Λιγνάδη στη θέση του διευθυντή του Εθνικού Θεάτρου από τη Μενδώνη). Αυτοί που τσιμεντώνουν την Ακρόπολη και την έκαναν χώρο κατάλληλο μόνο για... πασαρέλες οίκων μόδας, που παρέδωσαν κρατικά μουσεία σε ιδιώτες, που νομιμοποίησαν την αρχαιοκαπηλεία και τον «επαναπατρισμό» κλεμμένων αρχαιοτήτων στη... Νέα Υόρκη, που άνοιξαν το μουσείο Κυκλαδικής τέχνης για να δειπνήσουν οι αστοί και ημέτεροί τους, τολμούν να τα βάζουν με τον ΣΕΑ και να τιμωρούν με το μόνο μέσο που τους έχει απομείνει: την καταστολή, τη φίμωση και τις εξώσεις.

Ο πραγματικός στόχος της κυβέρνησης πίσω από την έξωση

Η αντιδημοκρατική αυτή ενέργεια αναδεικνύει και τους πραγματικούς στόχους της κυβέρνησης Μητσοτάκη. Ανοίγει τον δρόμο για τον περιορισμό των συνδικαλιστικών και δημοκρατικών ελευθεριών. Τιμωρεί τον Σύλ-

λογο Ελλήνων Αρχαιολόγων που με παρεμβάσεις του έχει σταθεί ενάντια στην ολέθρια πολιτική του υπουργείου Πολιτισμού. Την εκδικητική mania της Μενδώνη και της κυβέρνησης προκαλεί η στάση του ΣΕΑ – και η στάση της κοινωνίας που τον έχει σφιχταγκάλιασει – που αρνείται μια να οδηγηθεί σε λογικές κέρδους, που παρεμβαίνει ενάντια στα επιχειρηματικά συμφέροντα της εμπορευματοποίησης και ιδιωτικοποίησης του πολιτισμού, που είναι ανοιχτός σε κάθε πολιτιστική και κοινωνική πρωτοβουλία που έρχεται από τους συλλογικούς φορείς.

Αν περάσει η απόφαση της έξωσης, η λογοκρισία, η φίμωση κι ο αυταρχισμός απέναντι σε όσους ενοχλούν με τη δράση τους, θα κανονικοποιηθεί. Θα κάνει ευκολότερες τις ορέξεις των νεοφιλελεύθερων της ΝΔ να χτυπήσουν τον συνδικαλισμό και τους αγώνες όλων των εργαζομένων – κάτι που επιχειρούν όχι μόνο στο ΣΕΑ αλλά και σε όλους τους κλάδους με το νέο νομοσχέδιο-έκτρωμα του Άδωνη για την αποδυνάμωση του δικαιώματος στην απεργία. **Η έξωση του ΣΕΑ δεν αφορά μόνο τον κόσμο του πολιτισμού, αλλά ολόκληρη την κοινωνία, όλους τους εργαζόμενους,** που πρέπει να αντισταθούν και να αγωνιστούν ενάντια στην κυβέρνηση της ΝΔ που καταστέλλει καθημερινά τα δικαιώματα και τις ελευθερίες μας.

■ *Εβίνα Καλαντζή*

Καταγγελία για αστυνομική τρομοκρατία σε βάρος συναδέλφου εργαζόμενου σε επισιτιστική επιχείρηση στη Θεσσαλονίκη

Στις 31/7, οι αστυνομικοί του τμήματος Τούμπας – Τριανδρίας, προχώρησαν σε μια πρωτοφανή απόπειρα τρομοκράτησης και ποινικοποίησης της πολιτικής δράσης, σε βάρος συναδέλφου μας στον κλάδο του Επισιτισμού, ο οποίος προσπάθησε να εκδώσει την «άδεια εργασίας», απαραίτητο χαρτί για την απασχόλησή του στον συγκεκριμένο κλάδο. Όταν του ζητήθηκε να συμπληρώσει μία Υπεύθυνη Δήλωση (απαραίτητη για την έκδοση της άδειας), στην οποία αναγραφόταν πως «δεν τον βαραίνουν εγκλήματα κατά της ζωής ή σωματικής ακεραιότητας από πρόθεση, αδικήματα που αφορούν τα ήθη, για παράνομη οπλοφορία- οπλοχρησία-οπλοκατοχή και για τον νόμο περί ναρκωτικών», οι εν λόγω αστυνομικοί, αρχικά αρνήθηκαν την έκδοση του συγκεκριμένου εγγράφου, με την πρόφαση ότι ο συγκεκριμένος εργαζόμενος ήταν ένας από τους 31 συλληφθέντες αγωνιστές κατά τη φοιτητική κινητοποίηση στην πρυτανεία του ΑΠΘ τον Φλεβάρη του 2021. **Δεύτερον, προσπάθησαν να τον τρομοκρατήσουν, με φράσεις όπως «αφού το υπέγραψες, ενώ εκκρεμεί δίκη με μία σειρά κατηγοριών, θα μπορούσα να σε τυλίξω σε μία κόλλα χαρτί, θα**

μπορούσαμε να σε πάμε αυτόφωρο, κρατητήριο για ψευδή δήλωση» και συμπλήρωσαν στη συνέχεια ότι **«αυτό τιμωρείται μέχρι και με δέκα χρόνια φυλάκισης»!**

Οι παραπάνω ενέργειες τρομοκράτησης δεν έχουν καμία απολύτως νομική βάση αφού: 1) Στις προϋποθέσεις για την αίτηση έκδοσης της άδειας εργασίας αναγράφεται συγκεκριμένα ότι δεν μπορούν να την υποβάλλουν αυτοί που έχουν καταδικαστεί τελεσίδικα για τα παραπάνω αδικήματα, γεγονός που δεν έχει συμβεί! 2) Οι αστυνομικοί ανέφεραν ψευδώς, ότι **«άπαξ και υπάρχουν κατηγορίες, δεν μπορεί να βγει άδεια εργασίας»**, «για να βγει η άδεια εργασίας απαιτείται τελεσίδικη αθωωτική απόφαση», καταστρατηγώντας το μέχρι τώρα νομικό πλαίσιο, που δεν απαγορεύει την έκδοσή της σε κατηγορούμενους που δεν έχει πραγματοποιηθεί η δίκη τους.

Το συγκεκριμένο περιστατικό αστυνομικής αυθαιρεσίας και τρομοκρατίας, αποτελεί μια «τομή» και εγκαινιάζει μια «σκοτεινή περίοδο» που είναι μπροστά μας. Η κυβέρνηση ΝΔ συνεχίζοντας και προχωρώντας το «Μαύρο Κράτος Έκτακτης Ανάγκης», έχοντας προηγουμένως στρώσει μία ακραία αντιδημοκρατική βάση με το χτύπημα του εργατικού

συνδικαλισμού, την ποινικοποίηση της απεργίας, την κατάργηση του δώρου, τώρα ανασύρει από το χρονοντούλαπο της ιστορίας άλλη μία πτυχή των βάρβαρων μετεμφυλιακών χρόνων, αυτή των «πιστοποιητικών κοινωνικών φρονημάτων» και των «δηλώσεων μετανοίας»! Την ίδια ώρα που συνάδελφοι στον κλάδο δολοφονούνται καθημερινά από εργοδότες και κυβέρνηση (εργατικά δυστυχήματα και εργασία μέσα στον καύσωνα), την ίδια στιγμή που έχει καεί όλη η Ελλάδα αδιαφορώντας για τις ζωές μας, που με τις απευθείας αναθέσεις σε ημέτερους εργολάβους αλλά και τις ιδιωτικοποιήσεις τους μετράμε κάθε μέρα νεκρούς (Τέμπη, Πάτρα-πτώση γέφυρας κ.ά), η κυβέρνηση και οι μηχανισμοί καταστολής βρήκαν τους «ενόχους»! **Και αυτοί είναι οι αγωνιστές του εργατικού κινήματος, της νεολαίας, οι συνδικαλιστές, τα μέλη οργανώσεων και ο κόσμος που συμμετείχαν και συνεχίζουν να συμμετέχουν την τελευταία τετραετία σε κάποια διαδήλωση-κινητοποίηση και έχουν συλληφθεί στο σωρό, από τις συμμορίες των ΜΑΤ-ΔΙΑΣ-ΔΡΑΣΗ-ΟΠΚΕ.**

ΩΣ ΕΔΩ! ΔΕΝ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΟΥΜΑΣΤΕ – ΟΥΤΕ ΒΗΜΑ ΠΙΣΩ! Καλένας εργαζόμενος και νέος, δεν είναι μόνος του μπροστά στην αστυνομική

αυθαιρεσία και το καθεστώς τρομοκρατίας που προσπαθεί να επιβάλει η κυβέρνηση Μητσοτάκη. **Είναι καθήκον όλων μας, να οργανώσουμε την απεπιθέσή μας, μέσα σε σχολεία, σχολές, χώρους εργασίας και γειτονιές, με αυτοοργάνωση και ταξική αλληλεγγύη, προκειμένου να βάλουμε την βάση για την γέννηση μία νέας αγωνιστικής και επαναστατικής πρωτοπορίας, απαραίτητο όρο για την ανασυγκρότηση και ανασύνθεση του κινήματος.**

- **Να εκδοθεί άμεσα από την αστυνομία η άδεια εργασίας του συναδέλφου!**
- **Η τρομοκρατία δεν θα περάσει! Κάτω η κρατική τρομοκρατία των μηχανισμών καταστολής. Κατάργηση των συμμοριών ΜΑΤ-ΔΙΑΣ-ΔΡΑΣΗ-ΟΠΚΕ!**
- **Μαχητική υπεράσπιση των δημοκρατικών μας δικαιωμάτων και ελευθεριών.**

ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ
ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΣΤΟΝ
ΕΠΙΣΙΤΙΣΜΟ – ΤΟΥΡΙΣΜΟ
Τηλ. επικοινωνίας: 6982 268 508
antepithesistonepisitismo.blogspot.
com

Μισθολόγιο φτώχειας για τους δημόσιους υπαλλήλους Γενναίες αυξήσεις για τα golden boys του Δημοσίου

Μέσα στην καρδιά του καλοκαιριού ψηφίστηκε, και στις 30 Ιουλίου δημοσιεύθηκε στην Εφημερίδα της Κυβέρνησης ο νέος νόμος 5045/2023 «Ενίσχυση του εισοδήματος των μισθωτών, των νέων, της οικογένειας και της εργασίας». Σε αυτόν τον νόμο του υπουργείου Οικονομικών περιλαμβάνεται το νέο Μισθολόγιο των Δημοσίων Υπαλλήλων (ΔΥ), που θα ισχύσει από 1/1/2024. Αποδείχθηκε για μία ακόμη φορά ότι ο Μητσοτάκης με τις προεκλογικές εξαγγελίες του για γενναίες αυξήσεις στους μισθούς των εργαζομένων στο Δημόσιο πουλούσε φύκια για μεταξωτές κορδέλες.

Η πραγματική αύξηση είναι από 40 ευρώ έως λίγο πάνω από 50 ευρώ καθαρά το μήνα για κάθε εργαζόμενο και 15 ευρώ καθαρά για κάθε παιδί (αφορά στο 50% των ΔΥ). Ενώ, το νέο Μισθολόγιο – Φτωχολόγιο μονιμοποιεί τις μνημονιακές περικοπές που είχαν οι ΔΥ. Αυξάνει το αφορολόγητο κατά 1000 ευρώ για κάθε παιδί, ενώ το διατηρεί στα 8.636 ευρώ για τους εργαζόμενους χωρίς παιδιά (δηλαδή για το 50% των ΔΥ) και έτσι, από τα 600 ευρώ καθαρά ανά έτος που θα λάβουν, τα 170 ευρώ θα τα δώσουν στην εφορία!

Η αλήθεια την οποία κρύβουν και τα ΜΜΕξαπάτησης είναι ότι οι αυξήσεις αυτές είναι κυριολεκτικά ψίχουλα μπροστά στις απώλειες που είχαν οι εργαζόμενοι στο Δημόσιο τα τελευταία 13 μνη-

μονιακά χρόνια. Καταργήθηκαν ο 13ος και 14ος μισθός, πάγωσαν τα μισθολογικά κλιμάκια (ΜΚ) για 8 χρόνια, με το μισθολόγιο του ΣΥΡΙΖΑ όλοι οι δημόσιοι υπάλληλοι έχασαν το μισθολογικό κλιμάκιο 2016 - 2017, αυξήθηκαν από 2 σε 3 τα χρόνια μισθολογικής εξέλιξης, μειώθηκε το αφορολόγητο, καταργήθηκαν μια σειρά επιδομάτων (π.χ. γάμου) και επιβλήθηκαν μια σειρά εισφορών και φόρων. Επιπλέον, όταν υποτίθεται ξεπάγωσαν τα ΜΚ, θεσμοθετήθηκε η λεγόμενη «προσωπική διαφορά» ώστε να μην δοθούν επί της ουσίας οι όποιες πενιχρές αυξήσεις. Οι συνολικές απώλειες (φτάνουν το 40%) μόνο από τα 3 μνημόνια, που εφάρμοσαν διαδοχικά τόσο η ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ όσο και ο ΣΥΡΙΖΑ, όχι μόνο δεν αναπληρώνονται αλλά δεν καλύπτονται ούτε στο ελάχιστο από τον πληθωρισμό, τις φοροληστείες, τις δραματικές ανατιμήσεις στα βασικά καταναλωτικά είδη, στην ενέργεια, στα καύσιμα, στα ενοίκια, στις δόσεις των δανείων κ.ά.

Μεσοσταθμικά οι αυξήσεις είναι της τάξης του 4,5%, όταν μόνο το 2022 είχαμε μείωση του πραγματικού μισθού κατά 7,4%, ενώ ο πληθωρισμός το 2022 ήταν 9,6% και το πρώτο εξάμηνο του 2023 πάνω από 7%. Οι δε χιλιάδες συμβασιούχοι και αναπληρωτές που δουλεύουν για λίγους μήνες το χρόνο θα δουν «αυξήσεις» πολύ μικρότερες. Παραμένει η σύνδεση των μισθών με τη στοχοθεσία και την αξιολόγηση, με τα «μπόνους» στους υπαλλήλους που πετυχαίνουν

τους στόχους τους οποίους βάζουν κάθε φορά τα στελέχη των υπηρεσιών. Εδώ έρχεται και η προκλητική αύξηση 30% του επιδόματος θέσης ευθύνης, ενισχύοντας κατά κύριο λόγο τα υψηλόβαθμα στελέχη που θα υλοποιήσουν την αντιλαϊκή πολιτική, τα οποία αποτελούν το 20% των ΔΥ.

Κυβέρνηση και υπουργείο Οικονομικών μας λένε για μία ακόμη φορά ότι αυτό μπορούν αυτό κάνουν, και προκλητικά μας αναφέρουν ότι και αυτά τα μέτρα είναι «*ρεαλιστικά και κοστολογημένα που δεν θέτουν σε κίνδυνο τη δημοσιονομική πορεία της χώρας*». Από την άλλη βρίσκουν χρήματα για θηριώδεις στρατιωτικούς εξοπλισμούς, για να επιδοτούν τις επιχειρήσεις, να ταΐσουν με δισ. από το Ταμείο Ανάκαμψης μεγαλοεπιχειρηματίες, να αφήνουν φορολογικά ασύδοτους τους εφοπλιστές, να δίνουν τα 600άρια στα σώματα ασφαλείας. Οι δαπάνες για τους μισθούς των εργαζομένων είναι αυτές που δημιουργούν τις δημοσιοοικονομικές ανατροπές! Και μάλιστα των εργαζομένων στην Υγεία που μόλις λίγους μήνες πριν, στην πανδημία τους χειροκροτούσαν ή των εργαζομένων που τους μαζεύουν τα σκουπίδια ή των εργαζομένων που μορφώνουν τα παιδιά τους.

Για να πετυχαίνουν τα πλεονάσματα του νέου Συμφώνου Σταθερότητας της ΕΕ και για να αυξήσουν την κερδοφορία του κεφαλαίου, προσπαθούν να μας πείσουν ότι θα ζούμε με μισθούς που δεν φτάνουν ούτε για το πρώτο εικοσα-

ήμερο του μήνα και θα συνηθίσουμε να επιβιώνουμε με τα pass – φιλοδωρήματά τους, τα οποία μάλιστα θα τα σταματήσουν το φθινόπωρο.

Φτάνει πια, δεν θα τους το επιτρέψουμε! Οι ανάγκες όλων των εργαζομένων και στον ιδιωτικό και στον δημόσιο τομέα δεν καλύπτονται με τα ψίχουλα που μας πετάνε. Καμία αναμονή στην κυβέρνηση Μητσοτάκη που συνεχίζει να ξεδιπλώνει τη βάρβαρη νεοφιλελεύθερη πολιτική της. Που εξαιτίας των ιδιωτικοποιήσεων και της υποστελέχωσης των δημόσιων υπηρεσιών ευθύνεται για τους 25 νεκρούς και χιλιάδες στρέμματα καμένων δασών στον Έβρο και σε άλλες περιοχές, για τους 6 νεκρούς λόγω έλλειψης ασθενοφόρων και μη έγκαιρης διακομιδής τους σε νοσοκομείο από τις αρχές του καλοκαιριού, για τον δολοφονημένο 19χρονο φίλαθλο της ΑΕΚ από Κροάτες νεοναζί, που η αστυνομία τους άφησε ανενόχλητους. Καμία ανοχή στην κυβέρνηση που είναι υπεύθυνη για τις δολοφονίες στα Τέμπη και την Πύλο.

Όλοι οι εργαζόμενοι σε Δημόσιο και Ιδιωτικό τομέα να ορθώσουμε το ανάστημά μας και μέσα από τα σωματεία μας με συνελεύσεις και επιτροπές αγώνα να προχωρήσουμε σε διαρκή και πολύμορφο αγώνα, με απεργίες, διαδηλώσεις, καταλήψεις. Να προτάξουμε την ικανοποίηση των δικών μας αναγκών και να διεκδικήσουμε πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς ώστε να ζούμε με αξιοπρέπεια μόνο από αυτούς.

■ Σ.Φρ.

Αξιολόγηση

Το μέσο για την πλήρη ιδιωτικοποίηση της εκπαίδευσης

Όπως έχουμε πει πολλές φορές μέχρι τώρα, η αξιολόγηση είναι το μέσο για την ιδιωτικοποίηση των κοινωνικών αγαθών και τη μετατροπή τους σε εμπορεύματα. Είναι μια διαδικασία ενταγμένη στο συνολικό σχέδιο για την εκπαίδευση της κυβέρνησης της ΝΔ, που εκφράζεται με ένα σύνολο μέτρων όπως το προσοντολόγιο-ΑΣΕΠ, την Ελάχιστη Βάση Εισαγωγής (ΕΒΕ) που εμπόδισε φέτος 26.491 υποψηφίους να συμπληρώσουν μηχανογραφικό δελτίο, και άφησε 13.359 κενές θέσεις στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, Τράπεζα Θεμάτων, Ν.4823/2021, ελεύθερη επιλογή σχολείου, δέσμευση για προσπάθεια κατάρτησης του άρθρου 16 του Συντάγματος κ.ά.

Η επιβολή της αξιολόγησης έγινε χωρίς τη συναίνεση των εκπαιδευτικών. Η Κεραμέως και ο ίδιος ο πρωθυπουργός προσπάθησαν να μας πείσουν ότι η αξιολόγηση γίνεται με στόχο τη βελτίωση των εκπαιδευτικών και της εκπαίδευσης. Στην πραγματικότητα δεν ενδιαφέρονται για το δημόσιο σχολείο, για τις συνθήκες

κάτω από τις οποίες κάνουμε μάθημα. Έχουν καταδικάσει την εκπαίδευση σε μια χρόνια υποχρηματοδότηση με διορισμούς που γίνονται με το σταγονόμετρο, με υποτυπώδη υλικοτεχνική υποδομή και εγκαταλελειμμένους εργαστηριακούς χώρους. Τα κτίρια συχνά είναι ανεπαρκή να καλύψουν τις ανάγκες ή και εντελώς ακατάλληλα (καταρρεύσεις οροφών και σοβάδων, πόρτες που πέφτουν πάνω σε καθηγήτριες, καυστήρες που δεν συντηρούνται και παίρνουν φωτιά, κ.ά). Απώτερος στόχος, η πλήρης ιδιωτικοποίηση της εκπαίδευσης και η μείωση ακόμη και των άκρως απαραίτητων κοινωνικών δαπανών. Η συντήρηση των κτιρίων έχει ήδη περάσει στους δήμους και ανατίθεται σε εργολάβους που επιδιώκουν το μέγιστο κέρδος σε βάρος ακόμη και της ασφάλειας. Το κόστος της ιδιωτικοποίησης, που συχνά είναι οδυνηρό (σχολείο Σερρών, Τέμπη, πανδημία, φωτιές), το πληρώνει η εργαζόμενη κοινωνία. Ενώ το πέρασμα των προσλήψεων στους δήμους ή στη σχολική μονάδα όπως επιτάσσει το αυτόνομο, ιδιωτικοποιημένο σχολείο που «οραματίζεται» η κυβέρνηση της ΝΔ, θα επιφέρει την κατάρτιση της μονιμότητας και μια τεράστια ανατροπή των εργασιακών σχέσεων των εκπαιδευτικών.

Η αξιολόγηση θα ενοχοποιήσει τους εκπαιδευτικούς για όλα τα κακώς κείμενα και θα δημιουργήσει κατηγορίες σχολείων. Εφόσον οι νεοφιλελεύθεροι θεωρούν ότι η εκπαίδευση είναι ένα εμπόρευμα που μπορεί να πουληθεί σε γονείς πελάτες, αυ-

τοί πρέπει να έχουν το δικαίωμα να επιλέγουν ελεύθερα το σχολείο φοίτησης των παιδιών τους, μια από τις πρώτες εξαγγελίες του νέου υπ. Παιδείας Πιερρακάκη. Η κρατική χρηματοδότηση που αντιστοιχεί σε κάθε μαθητή (voucher) ακολουθεί τον μαθητή στην ελεύθερη επιλογή δημόσιου ή ιδιωτικού σχολείου. Αυτό θα εντείνει την κατηγοριοποίηση των σχολείων, θα οδηγήσει σε συγχωνεύσεις και καταργήσεις ενώ πλέον τα σχολεία θα λειτουργούν σαν επιχειρήσεις και θα ανταγωνίζονται για να προσελκύσουν μαθητές και ν' αυξήσουν εγγραφές για να διατηρήσουν τη χρηματοδότησή τους.

Η ατομική αξιολόγηση θα φοβίσει, θα τιμωρήσει και θα πειθαναγκάσει τους εκπαιδευτικούς να δεχτούν τη διάλυση του σχολείου. Εδώ εντάσσονται και οι δήθεν καινοτομίες του ενδοσχολικού συντονιστή και του μέντορα, που σπάνε τη συνοχή των συλλόγων διδασκόντων, δημιουργούν μια ιεραρχία μέσα στους συλλόγους που μοιάζει με αυτή των επιχειρήσεων. Αυτή η ιεραρχία εν μέρει εφαρμόζει αξιολόγηση εκπαιδευτικών. Μετά την ατομική αξιολόγηση οι διαιρέσεις και η κατηγοριοποίηση εκπαιδευτικών θα εξαφανίσει τις όποιες σχέσεις υπήρχαν μέσα στους συλλόγους.

Ο αγώνας των εκπαιδευτικών ενάντια στην αξιολόγηση, αναμφισβήτητα «στρίμωξε» το υπ. Παιδείας και την κυβέρνηση. Τους ανάγκασε να καταφύγουν στον αυταρχισμό, με απειλές για πειθαρχικά, στέριση μισθού, αποκλεισμό από διεκδίκηση

θέσεων Στελεχών Εκπαίδευσης, σε δικαστικές αποφάσεις για παράνομες απεργίες, που όμως δεν κατάφεραν να κάμψουν το κύμα αντίστασης μέχρι που οι δυνάμεις της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας (ΔΑΚΕ, ΣΥΝΕΚ, ΠΕΚ) αποφάσισαν να ξεπουλήσουν την απεργία-αποχή από την αξιολόγηση και να ταχτούν ενάντια στη συνέχισή της.

Το υπ. Παιδείας ξεκίνησε την ατομική αξιολόγηση με τους νεοδιοριστούς, τους οποίους κρατά σε ομηρία, αφού δεν τους μονιμοποιεί, παρότι η διετής δόκιμη θητεία τους έχει ολοκληρωθεί από τον Οκτώβριο του 2022. Ούτε η ατομική αξιολόγηση έγινε αποδεκτή. Χιλιάδες είναι οι εκπαιδευτικοί που, παρά τις απειλές και τη βιομηχανία πειθαρχικών διώξεων που έστησε το υπ. Παιδείας, με όπλο την απεργία-αποχή και τις στάσεις εργασίας που αποφάσισαν οι ΟΛΜΕ-ΔΟΕ, σε εκατοντάδες σχολεία μπλόκαραν τις προσπάθειες αξιολόγησης.

Ενόψει της νέας σχολικής χρονιάς, ο Πιερρακάκης ξεκαθάρισε ότι θα συνεχίσει την ίδια αντιεκπαιδευτική, αντεργατική πολιτική πατώντας πάνω στο πολύ πυκνό έργο της προκατόχου του. Το τι μέλλει γενέσθαι θα εξαρτηθεί από εμάς, αν θα επιμένουμε στις δικές μας αντιστάσεις και αγώνες ενάντια στην αξιολόγηση, αγώνες υπεράσπισης του Δημόσιου και Δωρεάν Σχολείου, γιατί με την αξιολόγηση θέλουν τελικά, να επιβάλλουν την ιδιωτικοποίησή του.

■ Ισ.Ζ.

Δημόσια - δωρεάν παιδεία

Πωλείται σε τιμή ευκαιρίας

Μόλις τρεις μήνες μετά την επανεκλογή της ΝΔ, η ελληνική κοινωνία μετράει τους νεκρούς της από τα πολύνεκρα εγκλήματα των Τεμπών και της Πύλου, μέχρι τους δεκάδες νεκρούς εργαζόμενους εν ώρα δουλειάς και τα θύματα των πυρκαγιών του επιτελικού κράτους-μπάχαλο. Αυτά δεν άρκεσαν στην κυβέρνηση του Μητσοτάκη, για αυτό η νεοφιλελεύθερη λαίλαπα θα περάσει πάνω από την υγεία, την εργασία και την παιδεία με νόμους-οδοστρωτήρες.

Οι νεοφιλελεύθεροι κανίβαλοι της ΝΔ επιδιώκουν να χτυπήσουν την καρδιά της δημόσιας παιδείας με την κατάργηση του άρθρου 16, για να ολοκληρώσουν μια και καλή ό,τι ξεκίνησαν με τους νόμους Κεραμέως-και όχι μόνο-για την ιδιωτικοποίηση-εμπορευματοποίηση της δωρεάν παιδείας. Το άρθρο 16 αποτελεί την επιβολή της δημόσιας-δωρεάν παιδείας από την εργατική τάξη και την νεολαία μέσα από τους αγώνες του Πολυτεχνείου και της Μεταπολίτευσης. Σήμερα, 50 χρόνια μετά το Πολυτεχνείο σύσσωμοι όλοι οι μνημονιακοί (ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΣΥΡΙΖΑ) είναι αποφασισμένοι να τελειώνουν μια και καλή με το περιττό έξοδο της δωρεάν παιδείας για τον ελληνικό καπιταλισμό. Δεν είναι τυχαίο που στις εξαγγελίες του ο Πιερρακάκης μιλάει μονάχα για δημόσια παιδεία, η οποία συνεπάγεται την ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων, για να μπουκώσουν με κρατικό χρήμα τα ιδιωτικά κολλέγια ή τα παραρτήματα ξένων ιδιωτικών πανεπιστημίων στην χώρα μας.

Εμπορευματοποιούν την φοιτητική μέριμνα και χτυπούν τους πιο φτωχούς φοιτητές

Πέρα από το άρθρο 16, το καλοκαίρι τελείωσε με τους νεοφιλελεύθερους να εντείνουν την επίθεση στην φοιτητική μέριμνα και πιο συγκεκριμένα στον τομέα των εστιών. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί το Παν. Ιωαννίνων όπου το Συμβούλιο Διοίκησης και η πρύτανης Μπατιστάτου σε αγαστή συνεργασία με το Υπουργείο Παιδείας

έφεραν έναν νέο Εσωτερικό Κανονισμό (ΕΚ) για την λειτουργία των εστιών. Αυτός ο Εσωτερικός Κανονισμός έχει ένα σωρό αντιδραστικές διατάξεις και αποτελεί συμπλήρωμα στον περσινό νόμο-πλαίσιο της Κεραμέως [οι εστίες θα λειτουργούν με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια μέσω της Σύμπραξης Δημόσιου-Ιδιωτικού Τομέα (ΣΔΙΤ)]. Πιο συγκεκριμένα, ο ΕΚ προβλέπει θεσμοθέτηση των χαρατσιών-ενοικίων, ανατρέπει έμπρακτα το όριο $v+2$ για την παραμονή των φοιτητών στις εστίες, εφόσον κάθε χρόνο, για να παραμείνει κάποιος στις εστίες πρέπει να έχει περάσει το $50\%+1$ των μαθημάτων του έτους. Όλα αυτά τα μέτρα συμπληρώνονται από πειθαρχικές διατάξεις, όπως λ.χ. είναι η έξωση όποιου φοιτητή αντιδρά σε αυτές τις χουντικού τύπου διατάξεις.

Η κυβέρνηση της ΝΔ γνωρίζει πολύ καλά ότι η εφαρμογή των νόμων και των κανονισμών της θα προκαλέσει αντιδράσεις, για αυτό επιδιώκει να χρησιμοποιήσει την γνωστή συνταγή: «όπου δεν πίπτει λόγος, πίπτει ράβδος». Πρόκειται λοιπόν για έναν τεράστιο ταξικό αποκλεισμό όσων εστιακών φοιτητών δεν έχουν «άριστες» τσέπες να σπουδάσουν και να πληρώσουν τα πανάκριβα ενοίκια. Η κυβέρνηση της ΝΔ κινείται τακτικά επιβάλλοντας τέτοιους κανονισμούς ή ακόμα και τα ίδια τις ΣΔΙΤ ξεκινώντας από τα περιφερειακά πανεπιστήμια, όπως των Ιωαννίνων, της Θεσσαλίας και της Δυτικής Μακεδονίας. Όμως, οι νεοφιλελεύθεροι τρέφουν αυταπάτες, αν νομίζουν ότι η νεολαία δεν εξοργίζεται με τα 190 εκ. ευρώ που επιλέγουν συνειδητά να δώσουν για την ανέγερση νέων εστιών με ΣΔΙΤ, ενώ η χρηματοδότηση ενός χρόνου για ένα πανεπιστήμιο δεν ξεπερνά συνολικά τα 5 εκ. ευρώ!

Γενικεύουν τα διδάκτρα στα μεταπτυχιακά, προετοιμάζοντας τα και για τα προπτυχιακά

Οι άριστοι του Μητσοτάκη με στόχαστρο την επιβολή διδάκτρων στα προπτυχιακά προγράμματα σπουδών συνεχίζουν την εφαρμογή των νόμων

Κεραμέως με την εφαρμογή διδάκτρων στα μεταπτυχιακά προγράμματα σπουδών. Το παράδειγμα για ακόμα μια φορά αποτελεί το Παν. Ιωαννίνων που μες στο κατακαλόκαιρο το Συμβούλιο Διοίκησης και η πρυτανεία αποφάσισαν την θέσπιση διδάκτρων σε όλα τα μεταπτυχιακά. Με αυτή τους την κίνηση επιδιώκουν: Α) να αποκλείσουν έναν μεγάλο αριθμό φοιτητών που δεν μπορεί να ανταπεξέλθει στα διδάκτρα και να μείνει χωρίς επαγγελματικά δικαιώματα, εφόσον σήμερα για να έχει κανείς επαγγελματικό δικαίωμα πρέπει να το αγοράσει (βλ. παιδαγωγική επάρκεια). Βέβαια, η παρέα του Μητσοτάκη «μεριμνά» δημιουργώντας προγράμματα δανειοδότησης για τους φοιτητές και με αυτό τον τρόπο προσπαθούν να σφίξουν την θηλειά στο λαιμό της νεολαίας: ανειδίκευτη εργασία ή δυσβάσταχτα χρέη! Β) Ανοίγουν τον δρόμο για την ολική θέσπιση διδάκτρων στα προπτυχιακά προγράμματα σπουδών: ήδη σε μεγάλα πανεπιστήμια λειτουργούν προγράμματα σπουδών επί πληρωμή με υπέρογκα διδάκτρα (βλ. Ιατρική και Νομική ΑΠΘ με 7.000 ευρώ/χρόνο!). Επομένως, αυτή η λογική αυτοχρηματοδότησης των τμημάτων θα οδηγήσει στο κλείσιμο πολλών από αυτά, που δεν θα μπορούν να καλύψουν τις ανάγκες λειτουργίας τους λόγω της έλλειψης «πελατείας» και θα αναγκάζονται να κλείνουν, σύμφωνα με τα κριτήρια της ΕΘΑΑΕ. Γ) Τέλος, αν οι άριστοι-άχρηστοι του Μητσοτάκη θέλουν να κάνουν τα μεταπτυχιακά ελκυστικά για τους φοιτητές, αυτό σημαίνει ότι θα μετακυλήσουν τα επαγγελματικά δικαιώματα των Προπτυχιακών στα μεταπτυχιακά, με αποτέλεσμα να υποβαθμιστούν ραγδαία οι προπτυχιακές σπουδές.

Συμπερασματικά, η νεοφιλελεύθερη κλίκα του Μητσοτάκη είναι αποφασισμένη μέσα σε αυτήν την τετραετία να μην αφήσει τίποτα όρθιο να θυμίζει την δημόσια και δωρεάν παιδεία. Είναι προετοιμασμένοι να χρησιμοποιήσουν όλο το νομικό οπλοστάσιο (δηλ. νόμοι Κεραμέως) και τους κατασταλτικούς μηχανισμούς, με τις εισβολές των ΜΑΤ μέσα στα πανεπιστήμια από την νέα χρονιά, όπως έκαναν τα ξημερώματα της 31/8, όπου η ΕΛΑΣ εισέβαλε σαν τον κλέφτη στο Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι του ΕΜΠ. Η αποφασιστικότητά τους να ιδιωτικοποιήσουν την δημόσια-δωρεάν παιδεία είναι τέτοια λόγω της ασφυκτικής και μη αναστρέψιμης κατάστασης του καταχρεωκοπημένου ελληνικού καπιταλισμού. Οι φοιτητές πλάι με τους μαθητές και τους εκπαιδευτικούς χρειάζεται να είμαστε σε διαρκή επαγρύπνηση, ειδικά με τον κομματιαστικό χαρακτήρα που αρχίζει να προσλαμβάνει η επίθεση στην εκπαίδευση (δηλ. πολύ επιλεκτική εφαρμογή των διατάξεων σε συγκεκριμένα πανεπιστήμια, σε συγκεκριμένο χρόνο κ.ο.κ.).

Διήμερο ΣΣΠ : συγκροτούμε μια επαναστατική φοιτητική πρωτοπορία για να αναγεννηθούν οι σύλλογοι, οι αγώνες και το φοιτητικό κίνημα

Με αφετηρία την νέα χρονιά που ξεκινάει με πρώτο αγωνιστικό ραντεβού την πορεία της ΔΕΘ να δώσουμε όλες μας τις δυνάμεις για να ανατρέψουμε τα σχέδια τους! Να παλέψουμε για την δημιουργία μιας επαναστατικής φοιτητικής πρωτοπορίας που θα συγκροστεί πρωτίστως με όλο τον μνημονιακό συρφετό και τους μηχανισμούς καταστολής, αλλά και με όλα τα αδιέξοδα και αποπροσανατολιστικά σχέδια: Α) της ΚΝΕ που μετά την ενίσχυση της στις φοιτητικές εκλογές, αλλά και την ενίσχυση του ΚΚΕ στις εθνικές θα λειτουργεί περισσότερο ως ανάχωμα στην ανάπτυξη αγώνων μέσα από την πλήρη απονέκρωση των φοιτητικών συλλόγων. Β) Των ΕΑΑΚ που οδεύουν προς την πλήρη διάλυσή τους με το κυρίαρχο μέρος τους (ΑΡΑΣ) να συντάσσεται πίσω από τον αστισμό του ΜΕΡΑ25, ένα άλλο κομμάτι τους (ΑΡΙΣ) να συντάσσεται πίσω από τον ρεφορμισμό του ΚΚΕ και τέλος την νΚΑ που υποκλίνεται στον ατομικό δικαιωματισμό και τον χώρο των αυτόνομων. Οι τελευταίοι αποτελούν άλλο ένα εμπόδιο για τους αγώνες, αφού δεν έχουν κανένα απολύτως πολιτικό πλάνο, δεν συνειδητοποιούν το βάθος της επίθεσης για την εκπαίδευση και σε πολλές περιπτώσεις η στάση τους για την λειτουργία των φοιτητικών συλλόγων λειτουργεί διαλυτικά.

Η Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη με ορίζοντα την πανελλαδική της συνάντηση στην Αθήνα στις 21-22 Οκτωβρίου παλεύει για την υπεράσπιση της δημόσιας-δωρεάν παιδείας που μπορεί να διαφυλαχθεί μακριά από τις λογικές υποκατάστασης με την δημιουργία μια φοιτητικής πρωτοπορίας. Κάθε μαθητής και φοιτητής που θέλει να σπουδάσει και αγανακτεί με αυτήν την επίθεση, πρέπει να πάρει την κατάσταση στα χέρια του. Να ενισχύσει και να παλέψει με αφοσίωση με το σχέδιο της ΣΣΠ, ανασυγκροτώντας και ζωντανεύοντας τις δομές αυτοοργάνωσης του φοιτητικού κινήματος (επιτροπές, συνελεύσεις κ.ά.) ως απαραίτητα εργαλεία στον αγώνα αυτό. Για να πάρουμε πίσω τους συλλόγους μας από τους ρεφορμιστές που τους έχουν καταντήσει όργανα αδράνειας, αντί εργαλεία για την οργάνωση κι το βήμα των αγώνων μας. 50 χρόνια από το Πολυτεχνείο έως σήμερα, τίποτα δεν μας χαρίστηκε και ό,τι κερδήθηκε, ήρθε μέσα από μαχητικούς αγώνες και μια επαναστατική πολιτική, που στο σήμερα συνεπάγεται έναν αγώνα διάρκειας, για να ριξουμε οι φοιτητές και οι μαθητές, μαζί με τους εργαζόμενους την κυβέρνηση της ΝΔ και όποιον άλλον επίδοξο συνεχιστή του έργου της.

Όλοι/ες στη ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ της ΔΕΘ

Ακρίβεια, Ιδιωτικοποιήσεις, Καταστολή, Πλειστηριασμοί, Περιβαλλοντική Καταστροφή

Αυτό είναι το πρόγραμμα του Μητσοτάκη!

Μονόδρομος, η ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ μας!

Πριν καν συμπληρώσει 2 μήνες από την επανεκλογή της, η κυβέρνηση Μητσοτάκη είναι ήδη υπεύθυνη για αρκετούς θανάτους συνανθρώπων μας εξαιτίας του επιτελικού μπάχαλου. 25 νεκροί από τις πυρκαγιές, μέσα σε αυτούς και 18 μετανάστες στο δάσος της Δαδιάς, ενώ δεκάδες χιλιάδες πυρόπληκτοι από την εγκληματική ανικανότητα κυβέρνησης και κρατικού μηχανισμού. Οι νεκροί λόγω έλλειψης ασθενοφόρων και μη έγκαιρης διακομιδής τους σε νοσοκομείο, από τις αρχές του καλοκαιριού, έχουν ήδη φτάσει τους έξι. Δολοφονημένος 19χρονος φίλαθλος της ΑΕΚ από Κροάτες νεοναζί, που η αστυνομία τους άφησε ανενόχλητους να σουλατσάρουν με μαχαίρια στο κέντρο της Αθήνας. Και όλα αυτά, ενώ είναι ακόμα νωπές οι πληγές των μαζικών κρατικών δολοφονιών σε Τέμπη και Πύλο.

Μέσα σε αυτό το κλίμα, ο Μητσοτάκης έρχεται στη ΔΕΘ για να αναγγείλει το αιματοβαμμένο, κυβερνητικό του πρόγραμμα – σφαγείο. Φέρνει πάνω από 120 νέες «μεταρρυθμίσεις» – αντεργατικές επιθέσεις που διαλύουν ότι έχει μείνει όρθιο από κοινωνικές ανάγκες, εργατικό δικαίο, ελευθερίες. Ψηλά στη λίστα των προτεραιοτήτων της κυβέρνησης της ΝΔ είναι το χτύπημα: α) της Παιδείας: Στοχεύει να καταργήσει το άρθρο 16, έχοντας ήδη βρει πρόθυμους συμμάχους (π.χ. ΠΑΣΟΚ κ.ά.). Παράλληλα, ο υπ. Παιδείας Πιερρακάκης ανήγγειλε ένα νέο αντικειμενικό έκτρωμα που θα καταργήσει τη δημόσια δωρεάν Μέρμινα των ΑΕΙ, θα γενικεύσει τα διδάκτρα, θα διαλύσει τα προγράμματα

σπουδών και την επαγγελματική εκπαίδευση. β) της Υγείας: Στην ίδια κατεύθυνση κινείται και ο υπ. Υγείας Χρυσοχοϊδης, που τοποθετήθηκε σε αυτή τη θέση για να επισπεύσει το ξεπούλημα τομέων και υπηρεσιών της δημόσιας και δωρεάν υγείας. Δεν είναι τυχαίο, που η κυβέρνηση κάνει λόγο για δημόσια υγεία, εξαφανίζοντας την λέξη «δωρεάν». γ) των Εργασιακών: Ο υπ. Εργασίας Άδωνης Γεωργιάδης έχει ανακοινώσει νέα σκληρά χτυπήματα, που ενισχύουν τον εργασιακό μεσαίωνα. Η εξωφρενική δήλωσή του για νομιμοποίηση της 16ωρης εργασίας, σε δύο εργοδότες, της οποίας η εφαρμογή, πέρα από ότι θα κάνει τις ζωές των εργαζομένων αβιωτές, συνιστά και κατάργηση του δώρου που κατακτήθηκε από το Σικάγο του 1886. Επίσης, το μέτρο του «δόκιμου εργαζομένου», όπου οι εργοδότες θα ξεζουμίζουν εν είδη μαθητείας τους εργαζόμενους για έξι μήνες και μετά θα τους απολύουν – χωρίς αποζημίωση. Έτσι, χτυπιούνται σημαντικά οι Συμβάσεις Αορίστου στον ιδιωτικό τομέα.

Μπροστά μας έχουμε νέα κύματα ακρίβειας – πλειστηριασμών – καταστολής

Οι φτωχές οικογένειες στενάζουν από την αυξανόμενη ακρίβεια σε ενέργεια, ενοίκια, τρόφιμα κ.ά. Μισθοί πείνας, οι «αυξήσεις» και τα «pass»-κοροϊδία δε φτάνουν ούτε στο ελάχιστο να καλύψουν τις τεράστιες απώλειες εισοδημάτων των εργαζομένων. Από Σεπτέμβρη έχουν ανακοινωθεί επιπλέον νέες αυξήσεις στα βασικά καταναλωτικά αγαθά έως και 20-30%, ενώ

ταυτόχρονα θα κοπεί και αυτή η πενιχρή κρατική επιδότηση στην ενέργεια. Συνεπώς η θηλιά της ακρίβειας θα σφίξει επικίνδυνα εργαζόμενους και φτωχούς, που δεν θα μπορούν να καλύψουν τις ανάγκες τους σε διατροφή, θέρμανση, στέγαση κ.ά.

Παράλληλα, προχωράει ο πλειστηριασμός εκατοντάδων χιλιάδων ακινήτων στη χώρα, με τα περισσότερα να είναι πρώτες κατοικίες φτωχών οικογενειών, που η εγκληματική κυβέρνηση Μητσοτάκη και οι αετονύχηδες

των funds τους αρπάζουν τα σπίτια για 1.000€ πετώντας τους στον δρόμο.

Ταυτόχρονα, η κυβέρνηση Μητσοτάκη επιδιώκει την όλο και μεγαλύτερη εμπλοκή της χώρας στον πόλεμο (συνάντηση Μητσοτάκη-Ζελένσκι), συνεχίζει να στέλνει όπλα στην Ουκρανία, ετοιμάζει νέους στρατιωτικούς εξοπλισμούς και ενισχύει διαρκώς τις βάσεις των ΗΠΑ – NATO στη χώρα. Ο ελληνικός καπιταλισμός παίζει τον ρόλο του πιο «δεδομένου» σύμμαχου των ΗΠΑ, προσδοκώντας μία «έμπρακτη» στήριξη στην επικείμενη «διευθέτηση» των θαλασσιών ζωνών ή σε ένα θερμό επεισόδιο με την Τουρκία.

Συνοψίζοντας, για να αντιμετωπίσει την κοινωνική αγανάκτηση που γεννούν η ακρίβεια, οι ιδιωτικοποιήσεις, οι πλειστηριασμοί και το χτύπημα των δημοκρατικών δικαιωμάτων, γιγαντώνει το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης. Την τελευταία τετραετία, οι συμμαχίες των ΜΑΤ-ΔΙΑΣ-ΔΡΑΣΗ, επιτέθηκαν με λύσσα σε κάθε εργαζόμενο, φτωχό και νέο που αντιστάθηκε μπροστά στο σιδηρόφρακτο αστυνομικό κράτος του Μητσοτάκη, στις χουντο-απαγορεύσεις, την πανεπιστημιακή αστυνομία κ.ά., ενώ δεν ήταν λίγες οι κρατικές δολοφονίες (Φραγκούλη, Σαμπάνη, Μάγγου, του 20χρονου Σύριου στη Λάρισα κ.ά.).

Ως εδώ! Να τους σταματήσουμε! Η κυβέρνηση θέλει να επιβάλει σφοδρές ήττες στους εργαζόμενους, τους νέους και τους αγωνιστές. Ωστόσο, δεν είναι ανίκητη, ούτε έχει την άνεση διαρκώς να κλιμακώνει τις επιθέσεις προς τους «από κάτω». Γνωρίζει ότι η όξυνση της καταστολής, μαζί με την ακρίβεια, τις ιδιωτικοποιήσεις και την απειλή του πολέμου, δημιουργούν ένα εκρηκτικό μείγμα που οδηγεί σε κοινωνικές εκρήξεις, όπως αυτές των Τεμπών και της Ν. Σμύρνης και φάνηκε πως δεν μπόρεσε να τις αντιμετωπίσει. Συνεπώς, η «σταθερότητα» και η «κυριαρχία του Μητσοτάκη» κάθονται πάνω σε νάρκες, εκτεθειμένες σε σοκ και εκρήξεις. Καμία «σταθερότητα» δεν υπάρχει, όσο τα χρέη εκτινάσσονται και ο ελληνικός καπιταλισμός πνίγεται σε ένα διαρκές καθεστώς χρεοκοπίας, όσο εξακολουθεί να κρέμεται πάνω από τα κεφάλια των εργαζομένων η γκιλοτίνα των αιματοβαμμένων πλεονασμάτων, όσο η εμπλοκή της χώρας μας στον πόλεμο ΗΠΑ -NATO εναντίον Ρωσίας-Κίνας μεγαλώνει.

Κανένας εργαζόμενος και νέος, δεν είναι μόνος του μπροστά στις νεοφιλελεύθερες επιθέσεις της κυβέρνησης Μητσοτάκη. Να οργανώσουμε την αντεπίθεσή μας σε σχολεία, σχολές, χώρους δουλειάς και γειτονιές, με αυτοοργάνωση και ταξική αλληλεγγύη. Να παλέψουμε με ταξική ενότητα και μαζικούς αγώνες, για τη συγκρότηση μίας νέας αγωνιστικής και επαναστατικής πρωτοπορίας, απαραίτητο όρο για την ανασυγκρότηση και ανασύνθεση του κινήματος. Μόνο έτσι μπορούμε να ζήσουμε με αξιοπρέπεια και να έχουμε μέλλον, είναι μονόδρομος! Οργανώνουμε την αντεπίθεσή μας, μέσα από ένα μαζικό αγώνα διάρκειας που θα ανατρέψει την κυβέρνηση Μητσο-

τάκη και κάθε νεοφιλελεύθερο αντικαταστάτη της.

Μπορούμε να νικήσουμε με μια Αριστερά Επαναστατική!

Εργαζόμενοι και νεολαία πρέπει να γυρίσουμε οριστικά πλάτη στους ήδη τιμωρημένους ψευτο-προοδευτικούς π.χ. ΣΥΡΙΖΑ, που υπόσχονταν εύκολες λύσεις και μετατράπηκαν σε μνημονιακότερους των μνημονιακών (προδοσία Δημοψηφίσματος, 3ο Μνημόνιο κ.ά.), αλλά και στο ρεφορμιστικό ΚΚΕ που μπαίνει εμπόδιο στην ανάπτυξη και την αυτοοργάνωση των αγώνων, υιοθετεί τις εθνικιστικές θέσεις περί «κυριαρχικών δικαιωμάτων» για τον πόλεμο και επιτίθεται σε όποιον βρίσκεται στα αριστερά του. Οι «δημοκρατίες» των πλουσίων, δεν πέφτουν με λόγια στη Βουλή, αλλά με ταξική ενότητα και ένα σχέδιο πάλης που θα ενώνει όλους τους αγώνες σε μία ενιαία ταξική σύγκρουση. Δεν φτάνει μία κυβερνητική αλλαγή, χρειάζεται μία κοινωνική ανατροπή. Με μία άλλη δομή εξουσίας, την Κυβέρνηση των Εργαζομένων. Μια πραγματική εργατική δημοκρατία που θα ανοίξει τον δρόμο για τη μόνη εναλλακτική, τον Σοσιαλισμό.

■ Αυξήσεις Μισθών-Συντάξεων. Βαριά φορολογία σε πλούσιους. Δημόσια Ενέργεια για όλους.

■ Στοπ στους πλειστηριασμούς λαϊκών σπιτιών. Διαγραφή χρεών των λαϊκών νοικοκυριών.

■ Πλαφόν και μειώσεις στις τιμές των βασικών αγαθών. Εθνικοποίηση ενέργειας, συγκοινωνιών και τομέων κλειδιών της οικονομίας κάτω από εργατικό έλεγχο και χωρίς αποζημίωση.

■ Δημόσια δωρεάν Υγεία, Παιδεία, Κοινωνικές Ανάγκες. Προστασία του περιβάλλοντος, όχι του κέρδους.

■ Όχι στους Εξοπλισμούς. Έξω Βάσεις-NATO. Καμία εμπλοκή στον πόλεμο! Σε Ελλάδα και Τουρκία, κοινός αγώνας ενάντια σε πόλεμο, ιμπεριαλισμό και εθνικισμό.

■ Κάτω αντεργατικά μέτρα και Μνημόνια. 7ωρο – 5θήμερο – Σταθερή και πλήρη δουλειά για όλους. Διαγραφή του Χρέους. Έξω από το Ευρώ και την ΕΕ του πολέμου και του ρατσισμού.

■ Στον δρόμο σπάμε την τρομοκρατία. Μαχητική υπεράσπιση των δημοκρατικών μας δικαιωμάτων.

Ο.Κ.Δ.Ε.
Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

www.okde.gr

Δημοτικές και Περιφερειακές εκλογές 8/10

Στηρίζουμε - Ψηφίζουμε «Δημοτική Κίνηση Εργατική Αντεπίθεση»

► Μαύρο στις άγριες νεοφιλελεύθερες πολιτικές της ΝΔ και των μνημονιακών κομμάτων ΣΥΡΙΖΑ - ΠΑΣΟΚ

► Μαύρο στα ακροδεξιά μορφώματα

► Παλεύουμε ενάντια σε μνημόνια, πόλεμο, εθνικισμό, ρατσισμό.

Υπερασπιζόμαστε με αγώνες τα εργατικά και λαϊκά δικαιώματα

Η ΝΔ, εκμεταλλευόμενη την πρόσφατη εκλογική της νίκη επιχειρεί να σαρώσει και στις αυτοδιοικητικές εκλογές. Επιχειρεί επίσης να περάσει, από τον πρώτο κύκλο χρόνο της διακυβέρνησής της, μια σειρά νόμων που θα ολοκληρώσουν τις βάρβαρες επιθέσεις της στα δικαιώματα και τη ζωή των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Η συνέχιση της διάλυσης - ιδιωτικοποίησης της δημόσιας Υγείας, η ιδιωτικοποίηση της δημόσιας - δωρεάν Παιδείας και των δημοσίων αγαθών, όπως το νερό, το ξεπούλημα της εναπομείνουσας δημόσιας περιουσίας έναντι πινακίου φακής στους αετονύχηδες ημέτερους επιχειρηματίες, οι πλειστηριασμοί λαϊκών κατοικιών είναι στην ημερήσια διάταξη. Αιχμή της επίθεσης είναι ο νέος νόμος για τα εργασιακά, που μετατρέπει τους εργαζόμενους σε σύγχρονους δούλους, με τις συμβάσεις μηδενικών ωρών, με την εργασία ως και δεκατρείς ώρες σε δύο εργοδότες, με την ποινικοποίηση της περιφρούρησης της απεργίας.

Οι πυρκαγιές κατάκαψαν και αυτό το καλοκαίρι μέχρι τώρα πάνω από ένα εκατομμύριο στρέμματα (550 χιλ. στρέμματα μέχρι την 1 Αυγούστου στην Αττική, 826 χιλ. στρέμματα στον Έβρο κ.ά.). Η κυβέρνηση και το επιτελικό κράτος της στέλνει απλώς μηνύματα για εκκενώσεις κατοικημένων περιοχών! Γι' αυτήν φταίνε όλα τα άλλα, τα μεσογειακά δάση, η κλιματική κρίση, η ίδια «η μανία της φύσης», οι μετανάστες στον Έβρο, εκτός από την απουσία πρόληψης, προμήθεια μέσω κατάσβεσης, προσλήψεις πυροσβεστών κ.ά.

Στην Τοπική Αυτοδιοίκηση, η κυβέρνηση της ΝΔ με μια σειρά νόμους (Θεοδωρικάκου, Βορίδη) έχει ήδη επιβάλει το πλέον αντιδημοκρατικό πλαίσιο, καθώς ο δήμαρχος ή περιφερειάρχης εκλέγεται με 43%+1 και καταλαμβάνει το 60% των εδρών των αντίστοιχων συμβουλίων, ενώ απαιτείται το 3% για να εκλέξει μια παράταξη σύμβουλο. Οι παρεμβάσεις αυτές, που είναι καθαρά καλπονοθευτικές, επιδιώκουν να εξασφαλιστεί η απόλυτη πλειοψηφία των μνημονιακών παρατάξεων και να αποκλείσουν από την εκλογή συμβούλων τις παρατάξεις της αντικαπιταλιστικής αριστεράς. Συμπληρώνουν τον ήδη ασφυκτικό έλεγχο που επέβαλε η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ με τον Κλεισθένη και το Οικονομικό Παρατηρητήριο, τους Επόπτες ΟΤΑ, τους ισοσκελισμένους προϋπολογισμούς. Οι ΟΤΑ μετατράπηκαν σε μακρύ χέρι του κράτους στην τοπική κοινωνία και οι δήμαρχοι και περιφερειάρχες των ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΣΥΡΙΖΑ εφάρμοσαν μέχρι κεραίας τις μνημονιακές πολιτικές.

Οι μνημονιακοί δήμαρχοι και περιφερειάρχες αποδέχτηκαν τα μνημόνια και τη λιτότητα (πε-

ρικοπή των λειτουργικών δαπανών των ΟΤΑ κατά 60% την προηγούμενη δεκαετία, ενώ με πενιχρές έκτακτες επιχορηγήσεις και μεταφορές κονδυλίων αντιμετώπισαν την πανδημία και την αύξηση των τιμών στην ενέργεια). Επιπλέον προχώρησαν στην ιδιωτικοποίηση όποιας υπηρεσίας πέρασε στην αρμοδιότητά τους, όπως οι παιδικοί σταθμοί, ενώ και οι υπηρεσίες που οι δήμοι προσφέρουν (Ωδεία, αθλητισμός, ΚΔΑΠ, κ.ά.) είναι όλες με δίδακτρα. Ιδιωτικοποίησαν σχεδόν όλες τις υπηρεσίες τους, πράσινο, καθαριότητα, ηλεκτροφωτισμό κ.ά. Οι εργολάβοι κάνουν χρυσές δουλειές με τα περιφάρμα «εμβληματικά έργα», τύπου Μεγάλου Περιπάτου του Μπακογιάννη, δημάρχου της Αθήνας. Εκατομμύρια ευρώ για «αναπλάσεις» που τσιμεντοποιούν τους ελεύθερους χώρους και περιορίζουν το πράσινο. Έργα βιτρίνας που μόνο το περιβάλλον δεν προστατεύουν, δεν αποτελούν έργα για αντιπλημμυρικές, αντισεισμικές υποδομές και προσβλέπουν στην ενίσχυση του κεφαλαίου ή στην τουριστική αξιοποίηση. Και βέβαια, εννοείται ότι οι μνημονιακοί δήμαρχοι και περιφερειάρχες δεν κάνουν απολύτως τίποτε για τη φτώχεια και την ανεργία, αντίθετα προωθούν τις ελαστικές σχέσεις εργασίας.

Η πάλη των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων ενάντια σε αυτές τις πολιτικές των μνημονιακών δημάρχων-περιφερειάρχων είναι απαραίτητη προϋπόθεση για να μετατρέψουμε την Τοπική Αυτοδιοίκηση σε ένα πυλώνα δικαιωμάτων των εργαζομένων. Πρέπει και μπορούμε να αναδείξουμε μια άλλη πολιτική και πρακτική, με κέντρο τον άνθρωπο και τις ανάγκες του. Με ενεργοποίηση των δημοτών μέσα από Τοπικές Γενικές Συνελεύσεις αποφασιστικού χαρακτήρα για όλα τα ζητήματα και κυρίως αυτά της οικονομικής και κοινωνικής πολιτικής του Δήμου.

Σαν «Δημοτικές Κινήσεις Εργατική Αντεπίθεση» στον Δήμο Αμπελοκήπων - Μενεμένης με υποψήφια δήμαρχο τη Σοφία Καρασαρλίδου, δασκάλα, μέλος του ΔΣ του Ζ' Συλλόγου Εκπαιδευτικών Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης και «Εργατική Αντεπίθεση» Γαλατσίου, με υποψήφιο τον Σταύρο Σκεύο, εργαζόμενο και συνδικαλιστή στον κλάδο των τηλεπικοινωνιών, θα συνεχίσουμε τον αγώνα με όλους όσους δεν υποκύπτουν στον εκβιασμό ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ και ΕΕ - που προσπαθούν να μας πείσουν πως δεν υπάρχει καμία εναλλακτική πέρα από τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές και τις κυβερνήσεις των πλουσίων. Θα συνεχίσουμε την πάλη για την εφαρμογή μιας εργατικής πολιτικής για την σωτηρία των εργαζομένων και των λαϊκών στρωμάτων. Ειδικά για

την Τοπική Αυτοδιοίκηση διεκδικούμε την απλή και ανόθευτη αναλογική, την κατάργηση των καλπονοθευτικών νόμων της ΝΔ. Κατάργηση του Καλλικράτη, Κλεισθένη. Αύξηση των δαπανών του κρατικού προϋπολογισμού για τους ΟΤΑ σύμφωνα με τις ανάγκες. Μείωση των δημοτικών φόρων και φορολογία ανάλογα με το εισόδημα. Απαλλαγή από τους δημοτικούς φόρους των συνδημοτών μας, που ζουν σε συνθήκες ακραίας φτώχειας και ανεργίας. Μαζικές προσλήψεις μόνιμου προσωπικού στους ΟΤΑ. Όλες οι υπηρεσίες του Δήμου να παρέχονται δωρεάν. Δημόσιες και δημοτικές επενδύσεις για έργα φθηνά και για δημιουργία θέσεων εργασίας με αξιοπρεπείς εργασιακές σχέσεις και μισθούς. Καμία υπηρεσία στους εργολάβους. Δημιουργία Δημοτικών Εστιατορίων και Δημοτικών Συνεταιριστικών Παντοπωλείων. Κανένα σπίτι χωρίς θέρμανση και ρεύμα.

Για την εφαρμογή μιας τέτοιας πολιτικής είναι απαραίτητο να προχωρήσουμε σε: α) Διαγραφή του χρέους. Κατάργηση όλων των μνημονίων. Έξω από την ΕΕ. β) Ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις με εθνικοποίηση των τομέων των κοινωνικών αγαθών και λειτουργία τους κάτω από τον έλεγχο των εργαζομένων. Δημόσια και δωρεάν υγεία και παιδεία για όλους. γ) Πλαφόν στις τιμές της ενέργειας και των ειδών λαϊκής κατανάλωσης. Αυξήσεις στους μισθούς. δ) Κανένας πλειστηριασμός λαϊκής κατοικίας. Διαγραφή των χρεών των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. ε) Καμία εμπλοκή στον πόλεμο. Έξω οι βάσεις. Έξω από το ΝΑΤΟ.

Στις δημοτικές εκλογές της 8ης Οκτωβρίου να μαυρίσουμε τον ΣΥΡΙΖΑ που με την προδοσία του επέβαλε τα μνημόνια διαρκείας. Να καταδικάσουμε το ΠΑΣΟΚ που ακολούθησε και ακολουθεί ακριβώς την ίδια πολιτική με τη ΝΔ. Να μην ενισχύσουμε το ΚΚΕ, που ενδιαφέρεται μόνο για την εκλογική του ενίσχυση και όχι για την ανασυγκρότηση των αγώνων, στους οποίους μπαίνει φρένο με την ηττοπαθή και διασπαστική πολιτική του. Να πούμε όχι στις επιφανειακές συμμαχίες που γίνονται μόνο προς άγναν ψήφων των δυνάμεων της ριζοσπαστικής αριστεράς. Στηρίζουμε, αν υπάρχουν, σχήματα αγωνιστών που συνδύασαν στην πράξη, με συνεπή τρόπο, την ανυποχώρητη αντιμνημονιακή πάλη και την υπεράσπιση των εργατικών δικαιωμάτων με τη διεθνιστική, αντιπολεμική στάση σε προσφυγικό και πόλεμο στην Ουκρανία. Που συνδύασαν την προάσπιση μιας εργατικής/σοσιαλιστικής απάντησης στην κρίση, την πάλη για την ενότητα στους αγώνες, με την εργατική δημοκρατία. Αν δεν υπάρχει τέτοια επιλογή, ψηφίζουμε Λευκό.

Πυρκαγιές

Κλιματική αλλαγή και επιτελικό ά(χ)ριστο κράτος

■ Γεωργία Βουλγαρέλλη

Πρωτιά καταγράφει φέτος η Ελλάδα, στην ΕΕ αλλά και ανάμεσα σε 20 μεσογειακές χώρες. Μαύρη πρωτιά μιας και φέτος στη χώρα μας κήκαν μέχρι τα μέσα Αυγούστου, 1.519.500 στρέμματα! Αν και φέτος καταγράφηκαν οι μισές σε πλήθος πυρκαγιές σε σύγκριση με τον μέσο όρο των ετών 2002-2022, οι καμένες εκτάσεις τριπλασιάστηκαν! Η μεγαλύτερη έκταση (η μεγαλύτερη πυρκαγιά στην ιστορία της ΕΕ κατά την Ευρωπαϊκή Επιτροπή) είναι αυτή που καίγεται ακόμα την ώρα που γράφεται αυτό το άρθρο στην περιοχή της Θράκης. Εκεί μάλιστα που βρισκόταν μέχρι πρότινος το προστατευμένο από το δίκτυο NATURA, παρθένο δάσος της Δαδιάς.

Οι απώλειες σε ανθρώπινες ζωές και αυτή τη χρονιά από τις φωτιές έφτασαν τις 28! Η καταστροφή ανείπωτη. Και για τη χλωρίδα και πανίδα της περιοχής και για τους ανθρώπους που ζουν και εργάζονται εκεί και για όλους τους υπόλοιπους. Ότι ζούσε και κήκε σε αυτό το δάσος είναι αναντικατάστατο και ανεκτίμητο. Επίσης, επηρεάζει άμεσα και με αρνητικό τρόπο την ανθρώπινη δραστηριότητα στην περιοχή. Η κατά-σταση γίνεται ακόμα χειρότερη αν ληφθεί υπ' όψιν η οικονομική και γενικότερη κρίση της περιόδου. Από τις πυρκαγιές αυτή τη χρονιά απελευθερώθηκαν στην ατμόσφαιρα 1 εκατομμύριο τόνοι διοξείδιο του άνθρακα, σύμφωνα με το Copernicus.

Και φέτος το «φαινόμενο» των πυρκαγιών παρατηρείται στο σύνολο σχεδόν των μεσογειακών χωρών αλλά και αλλού. Όμως στην Ελλάδα έχουν καεί οι μεγαλύτερες εκτάσεις, παρόλο που κατέχει τον μεγαλύτερο στόλο εναέριων μέσων, δημόσιων και ιδιωτικών, και τον μεγαλύτερο αριθμό πυροσβεστών αναλογικά, και παρόλο που ξοδεύονται αναλογικά περισσότερα χρήματα ανά κάτοικο για την καταστολή των πυρκαγιών παγκοσμίως! Μάλλον τα παραπάνω δείχνουν πως το επιτελικό κράτος δεν είναι μόνο ά(χ)ριστο αλλά και επικίνδυνο. Όχι μόνο δεν αναλαμβάνει τις ευθύνες του για την αποτυχία των πολιτικών που εφαρμόζει και για το μέγεθος των καμένων εκτάσεων και των χαμένων ζώων, αλλά τα ρίχνει στην ατομική ευθύνη και την κλιματική αλλαγή.

Ο ρόλος της κλιματικής αλλαγής στο ζήτημα των πυρκαγιών

Η πυρκαγιά υπήρξε και συνεχίζει να υπάρχει ως φυσικό –και ευεργετικό– μέρος του οικοσυστήματος. Ο άνθρωπος, παρόλο που είναι και αυτός μέρος του οικοσυστήματος, στην προσπάθειά του να καθυποτάξει τη φύση στις ανάγκες του καπιταλιστικού συστήματος οργάνωσης της κοινωνίας λειτουργήσε καταστροφικά. Έβαλε και εδώ τα κέρδη πάνω από τη ζωή. Έχει μάλιστα οδηγήσει σε τέτοια περιβαλλοντική καταστροφή σε σημείο που να απει-

λείται η ίδια του η ύπαρξη!

Η καταστροφή του φυσικού περιβάλλοντος και κατ' επέκταση η κλιματική αλ-λαγή/κρίση είναι πια μη αναστρέψιμες. Οι εκπομπές αερίων του θερμοκηπίου έχουν αυξήσει την θερμοκρασία του πλανήτη κατά 1,2 βαθμούς Κελσίου από την προβιομηχανική εποχή. Οι διάφορες συμφωνίες μεταξύ των κρατών (Κιότο, Παρίσι, κ.λπ) ώστε να γίνει προσπάθεια η άνοδος να μην ξεπεράσει τους 1,5 βαθμούς Κελσίου δεν τηρούνται. Ήδη η ανθρωπότητα βιώνει ακραία καιρικά φαινόμενα τα οποία αναμένεται να επιδεινωθούν τα επόμενα χρόνια. Στη λεκάνη της Μεσογείου εξαιτίας της κλιματικής αλλαγής, έχουν αυξηθεί οι θερμές και ξηρές συνθήκες και μάλιστα σύμφωνα με τους επιστήμονες ταχύτερα από οπουδήποτε αλλού στον πλανήτη από τα τέλη του 20ου αιώνα. Ως αποτέλεσμα η Μεσόγειος αντιμετωπίζει 29 επιπλέον ημέρες κινδύνου πυρκαγιών. Με αυτό τον τρόπο η κλιματική κρίση αλλά και άλλοι ανθρωπογενείς παράγοντες είναι αυτοί που μεταβάλλουν τη συχνότητα και την ένταση των πυρκαγιών. Μάλιστα η επίδραση της κλιματικής αλλαγής στη δραμύτητα των πυρκαγιών υπολογίζεται ότι θα αυξήσει τις οικονομικές επιπτώσεις στις μεσογειακές χώρες στα 5 δισ. ευρώ/έτος τα επόμενα χρόνια!

Οι πυρκαγιές δεν περιορίζονται στη σημαντική απώλεια ανθρώπινων ζώων. Οι ακραίες δασικές πυρκαγιές έχουν σημαντικές κοινωνικές, περιβαλλοντικές και οικο-νομικές μακροπρόθεσμες επιπτώσεις. Η ατμοσφαιρική ρύπανση που προκαλείται από τις δασικές πυρκαγιές παγκοσμίως (καπνός, αιωρούμενα σωματίδια, κ.λπ., που φτάνουν πολλά χιλιόμετρα μακριά από την πυρκαγιά), συνδέεται με 340 χιλιάδες πρόω-ρους θανάτους ετησίως! Η καταστροφή των τοπικών οικοσυστημάτων καταστρέφει και όσους ζουν σε αυτά και από αυτά π.χ. βοσκοί, μελισσοκόμοι, αγρότες, υλοτόμοι, κάτοικοι των περιοχών κ.α. Και οι επιπτώσεις δεν περιορίζονται εδώ. Οι ακραίες δασικές πυρκαγιές ενισχύουν την κλιματική κρίση/καταστροφή μιας και διαταράσσουν την βιοποικιλότητα και προκαλούν μακροχρόνια και στο εξής όλο και περισσότερο μη αναστρέψιμη βλάβη στα οικοσυστήματα.

Βάση στοιχείων μηδαμινές είναι οι πυρκαγιές που οφείλονται σε φυσικά αίτια –κεραυνό– μόνο 1%. Το υπόλοιπο 99% οφείλεται στην ανθρώπινη δραστηριότητα η ο-ποία είναι είτε ακούσια είτε εκούσια/εμπρησμοί. Μεγάλο ποσοστό, περίπου 25%, ο-φείλεται στις παράνομες χωματερές και τη χρήση των δασών ως σκουπιδότοπους. Το ίδιο ποσοστό κατέχει το δίκτυο παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας και η ελλιπής ή και χω-ρίς τεχνογνωσία συντήρησή του (βλ. ιδιωτικοποίηση ΔΕΗ / ανάθεση του έργου συντήρησης σε μη εξειδικευμένους εργολάβους). Οι υπόλοιπες αιτίες, που αθροίζουν ένα 15%, είναι το κάψιμο των χόρτων και γενικότερα η επιπόλαιη (ή βλακώδης) δημιουργία σπύθας, κυρίως κατά τις ημέρες κινδύνου φωτιάς. Ο εμπρησμός κατέχει περίπου το 30%, συνήθως για τη δημιουργία βοσκοτόπων, που λόγω επιπολαιότητας είτε και λόγω άγνοιας (για να ειπωθεί κομψά) ξεφεύγει από την προσπάθεια να είναι ελεγ-χόμενος συνήθως. Ακολουθούν η οικοπεδοποίηση, η γεωργία, τα ιδιωτικά συμφέροντα, με τους πυρομανείς να κατέχουν μηδαμινό ποσοστό. Αυτή την πραγματικότητα αγνοούν σκόπιμα τα Μέσα Μαζικής Εξαπάτησης ψάχνοντας πρακτορες των Τούρκων και πυρομανή φαντάσματα, ως γνήσια παπαγαλάκια για να δικαιολογήσουν την ανικανότητα και επικινδυνότητα του επιτελικού κράτους Μητσοτάκη.

Ένα δάσος καίγεται πολύ δύσκολα λένε οι ειδικοί, όταν είναι σε διαχείριση. Όμως ένα Κράτος Έκτακτης Ανάγκης που προτιμά την καταστολή από την πρόληψη σε κάθε περίπτωση, το ίδιο κάνει και στην περίπτωση των πυρκαγιών. Ξοδεύει έναν πακτωλό χρημάτων για την (μη) πυρόσβεση, για την καταστολή, ταΐζοντας τους σχετικούς επιχειρηματικούς ομίλους και όχι μόνο! Μάλιστα ο εκπρόσωπος τύπου της Πυροσβεστικής, κος Αρτοποιός, τις μέρες που καίγεται η Δαδιά καίει και αυτός το υποურ-γείο Περιβάλλοντος με τις δηλώσεις του, αποκαλύπτοντας πως: «...τα ποσά που έχουν διατεθεί για τις ενέργειες αυτές βρίσκονται στο πρόγραμμα του υπουργείου Περιβάλλοντος...». Και την ίδια στιγμή ρίχνουν τις εγκληματικές ευθύνες τους στην κλιματική κρίση. Η φράση «είναι παγκόσμιο φαινόμενο» κάνει πάταγο τα τελευταία χρόνια στις τάξεις των κυ-

βερνόντων. Το «επιτελικό κράτος» έχει αποδειχθεί ένα τεράστιο και επικίνδυνο φιάσκο.

Με την πρόληψη και την κατάλληλη εκπαίδευση μπορούν να αποφευχθούν οι περισσότερες πυρκαγιές, ακόμα και οι ακραίες δασικές. Με τη διαχείριση των δασών. Τα δάση θα πρέπει να καθαρίζονται από την πλεονάζουσα βιομάζα (κλαδιά, πευκοβε-λόνες, νεκρά δέντρα κ.λπ.). Το ίδιο και οι οικισμοί από τις αρμόδιες αρχές. Όλες οι παράνομες χωματερές αλλά και οι σκουπιδότοποι στην ύπαιθρο θα πρέπει να καταργηθούν και να καθαριστούν. Το δάσος δεν είναι χωματερή! Η τοπική κοινωνία θα πρέπει να εμπλακεί στις αποφάσεις που λαμβάνονται και συμμετέχει σε αυτές και να ε-λέγχει αν υλοποιούνται. Αυτό είναι το συμφέρον της και αφορά την επιβίωσή της. Η συντήρηση του δικτύου ηλεκτρικής ενέργειας να φύγει από τους εργολάβους και τους ιδιώτες. Εθνικοποίηση της ΔΕΗ, προσλήψεις μόνιμου άρτια εκπαιδευμένου προσωπικού ώστε να γίνεται σωστή συντήρηση. Τα παραπάνω αποτελούν κάποια παραδείγματα-τα απαραίτητων μέτρων πρόληψης και όχι καταστολής.

Πρέπει να μπει επιτέλους τέλος στη δολοφονική πολιτική της κυβέρνησης Μητσοτάκη. Το μαρτυρούν τα θύματα των Τεμπών, της Πύλου, τα καμένα στρέμματα, η Δαδιά. Οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα ματώνουν καθημερινά για να δέχονται τις φτηνές και θανατηφόρες λύσεις τους! Φτάνει πια!

- Πλήρης και άμεση αποζημίωση των πληγέντων από τις πυρκαγιές.

- Αυστηρή προστασία των καμένων δασικών εκτάσεων και απαγόρευση άλλης χρήσης τους.

- Γενναία ενίσχυση της Δασικής Υπηρεσίας με μόνιμες προσλήψεις και χρηματοδότηση. Ανάθεση της αρμοδιότητας της δασοπυρόσβεσης και της Διαχείρισης των δασών (πυροπροστασία/σύγχρονες αντιπυρικές μελέτες) στη Δασική Υπηρεσία.

- Πρόληψη και έγκαιρη αντιμετώπιση με συντονισμό, οργάνωση και αξιοποίηση όλων των εμπλεκόμενων Δημόσιων φορέων (Δασική Υπηρεσία, Πυροσβεστική, ΟΤΑ, Αστεροσκοπείο Αθηνών κ.λπ) καθώς και χρήση της υπάρχουσας τεχνολογίας για τον έγκαιρο εντοπισμό πυρκαγιών.

- Όχι στην ιδιωτικοποίηση της προστασίας και διαχείρισης των δασών αλλά και της αντιπυρικής προστασίας και αναδάσωσης, μέσω της ανάθεσής τους σε επιχειρηματικούς ομίλους.

- Κάτω η κυβέρνηση των δολοφόνων!

Η πυρκαγιά να ξεσπάσει στην κοινωνία. Όλοι στον δρόμο!

Σύνοδος BRICS

Αναδύεται ένα νέο ιμπεριαλιστικό μπλοκ;

■ Ηρακλής Χριστοφορίδης

Στην 15η Σύνοδο Κορυφής των BRICS (Κίνα, Ρωσία, Ινδία, Βραζιλία, Ν. Αφρική), στις 22-24 Αυγούστου, στο Γιοχάνεσμπουργκ της Ν. Αφρικής, συζητήθηκαν δύο θέματα: η διεύρυνση των BRICS με βάση τις αιτήσεις ένταξης διαφόρων χωρών και η δημιουργία ενός νέου «παγκόσμιου νομίσματος» προς αντικατάσταση του δολαρίου.

Στο ζήτημα της διεύρυνσης αποφασίστηκαν τα κριτήρια ένταξης νέων χωρών και έγινε δεκτή η ένταξη έξι: Αργεντινή, Ιράν, Σ. Αραβία, Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα, Αιθιοπία και Αίγυπτος. Να υπενθυμίσουμε ότι περίπου 60 χώρες έχουν εκδηλώσει ενδιαφέρον να ενταχθούν στις BRICS. Σε αυτό το ζήτημα, η Ινδία είναι πολύ πιο συγκρατημένη, ενώ Κίνα και Ρωσία πιέζουν για ταχύτερη διεύρυνση. Επίσης, η Σ. Αραβία φαίνεται να αμφιταλαντεύεται και ξεκαθάρισε ότι προς το παρόν σκέφτεται το αν θα αποδεχθεί την ένταξη της ενώ η Ινδονησία, μια σημαντική χώρα, αποφάσισε ότι προς το παρόν δεν βιάζεται να ενταχθεί στις BRICS αφού ήδη έχει μεγάλες οικονομικές σχέσεις με την Κίνα και δεν θέλει να εμπλακεί στη διαμάχη ΗΠΑ και Ρωσίας. Εκτός από τη Σ. Αραβία, οι άλλες πέντε χώρες αποδέχθηκαν με ενθουσιασμό την ένταξή τους.

Στο ζήτημα της δημιουργίας ενός νέου «παγκόσμιου νομίσματος» που θα αντικαταστήσει το δολάριο, μάλλον δημιουργήθηκαν μεγάλες προσδοκίες τόσο από τους υποστηρικτές όσο και από τους πολέμιους των BRICS. Η συζήτηση αφορούσε έναν πολύ πιο μετριοπαθή στόχο, δηλαδή την ανάπτυξη διμερών ή πολυμερών εμπορικών ανταλλαγών με τη χρήση εθνικών νομισμάτων αντί του δολαρίου.

Ο οικονομικός συσχετισμός μεταξύ παλαιών και νέων ιμπεριαλιστών

Συγκρίνοντας το ΑΕΠ σε δολάρια, για το 2022 (όπου το παγκόσμιο ΑΕΠ ανέρχονταν σε 100 τρισ. δολάρια), οι Δυτικοί ιμπεριαλιστές (ΗΠΑ, ΕΕ, Ιαπωνία, Βρετανία, Καναδάς και Αυστραλία) συγκεντρώνουν σχεδόν το 50% ενώ οι διευρυμένοι BRICS το 27%. Η εικόνα διαφοροποιείται αρκετά αν συγκρίνει κανείς (που μάλλον είναι το σωστότερο) με βάση το ΑΕΠ σε Μονάδες Αγοραστικής Δύναμης (PPP), που το 2022 ανέρχονταν σε 164 τρισ.: οι παλαιοί ιμπεριαλιστές συγκεντρώνουν περίπου το 37% ενώ οι BRICS περίπου το 35%. Όμως η εικόνα σχεδόν αντιστρέφεται αν συγκρίνει κανείς τους δύο βασικούς συντελεστές μιας οικονομίας, δηλαδή τη βιομηχανία και το εργατικό δυναμικό (με ποσοτική και όχι ποιοτική σύγκριση) για το 2022: η βιομηχανική παραγωγή των πρόσφατα διευρυμένων BRICS φθάνει περίπου στα 6,2 τρισ. δολάρια ενώ των παλαιών ιμπεριαλιστών τα 5,8 τρισ. δολάρια – ενώ όσον αφορά τον πληθυσμό

οι παλαιοί ιμπεριαλιστές δεν φθάνουν ούτε το 1 δισ. (και μάλιστα γερασμένο ηλικιακά) ενώ το άλλο μπλοκ συγκεντρώνει σχεδόν τον μισό παγκόσμιο πληθυσμό (και νεότερο ηλικιακά). Η εικόνα αυτή είναι καταθλιπτική σε βάρος των παλαιών ιμπεριαλιστών, μια που έναν αιώνα πριν είναι αμφίβολο αν η τότε βιομηχανική (όχι χειροτεχνική) παραγωγή των σημερινών χωρών των BRICS έφτανε το ένα δέκατο των σημερινών παλαιών ιμπεριαλιστών.

Αναμφίβολα η αύξηση του παγκόσμιου πληθυσμού ήταν ένας σημαντικός παράγοντας για τη σχετική άμβλυνση του μακρού κύματος κάμψης μετά την κρίση του 1974 (μαζί βέβαια με την κατάρρευση των χωρών του λεγόμενου «υπαρκτού καπιταλισμού» και την καπιταλιστική παλινόρθωση της Κίνας), γιατί σήμαινε μια διεύρυνση της παγκόσμιας καπιταλιστικής αγοράς. Σήμερα ο πληθυσμός, τουλάχιστον των διευρυμένων BRICS, είναι πλέον αστικοποιημένος και σε τεράστιο βαθμό εντός της καπιταλιστικής εμπορευματικής κυκλοφορίας, αν όχι και της καπιταλιστικής παραγωγής, σε αντίθεση ακόμη και με 50 χρόνια πριν.

Οι στρατηγικές των δύο μπλοκ

Από τον παραπάνω, έστω και σε αδρές γραμμές, οικονομικό συσχετισμό δύναμης μεταξύ παλαιών και νέων ιμπεριαλιστών αναδύεται και η στρατηγική του καθενός μπλοκ. Οι παλαιοί ιμπεριαλιστές έχουν πλήρη επίγνωση ότι ο χρόνος δουλεύει σε βάρος τους και ότι θα πρέπει να αντιδράσουν άμεσα. Οι νέοι ιμπεριαλιστές, διάφοροι υποϊμπεριαλισμοί ή περιφερειακές δυνάμεις και μια σειρά σημαντικών χωρών (η λεγόμενη δεύτερη σειρά των BRICS) επιθυμούν τα πράγματα να συνεχιστούν με τη σημερινή δυναμική τους, αρκεί βέβαια να μην εμποδίζονται στον δρόμο τους από τους παλαιούς ιμπεριαλιστές. Γνωρίζουν ότι ο χρόνος δουλεύει υπέρ τους. Σε γενικές γραμμές αυτή η τάση είναι αναπόφευκτη: οι κοινωνίες δεν αυτοκτονούν ή, με άλλα λόγια, 7 δισ. άνθρωποι αποζητούν να επιβιώσουν, να βγουν από την φτώχεια, να αυξήσουν το βιοτικό τους επίπεδο, ανεξάρτητα από το σε ποιο κοινωνικό σύστημα ή πολιτικό καθεστώς βρίσκονται.

Για τους παλαιούς ιμπεριαλιστές είναι προφανές ότι οι μεταπολεμικές ρυθμίσεις (διεθνείς οικονομικοί οργανισμοί, ΟΗΕ, στρατιωτικοί σχηματισμοί, οικονομικές ρυθμίσεις κ.ά.) όχι μόνο δεν επαρκούν για την αποτροπή και ανάσχεση των νέων ιμπεριαλισμών αλλά λειτουργούν και σε βάρος τους. Συνεπώς προχωρούν σε μια αυστηροποίηση ή μετάλλαξη αυτών των ρυθμίσεων, ώστε να λειτουργούν με έναν απόλυτο και άμεσα μεροληπτικό τρόπο υπέρ τους: παράλυση/κατάργηση Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου και ανάδυση διακρατικών συμφωνιών, δυσβάστακτες οικονομικές κυρώσεις/

κατασχέσεις που εξαπλώνονται και εντείνονται, άμεσοι ή έμμεσοι δασμοί, οικονομικοί εκβιασμοί κ.ο.κ. Και, εδώ και ένα χρόνο, με καταφυγή στον πόλεμο εναντίον της Ρωσίας που προς το παρόν είναι μακράν το ισχυρότερο στρατιωτικό και γεωστρατηγικό μέλος των BRICS.

Οι νέοι ιμπεριαλιστές αλλά και πάρα πολλές χώρες του πλανήτη επιδιώκουν όχι μόνο να μην αυστηροποιηθούν ή να μεταλλαχθούν οι μεταπολεμικές ρυθμίσεις προς αποκλειστικό όφελος των παλαιών ιμπεριαλιστών αλλά και να αποδυναμωθούν ή να τροποποιηθούν προς όφελός τους. Αυτόν τον στόχο επιδιώκει όχι μόνο η Κίνα και η Ρωσία αλλά και συνολικά οι BRICS και μια σειρά άλλων σημαντικών χωρών, με διαφορετικούς βέβαια ρυθμούς και ισορροπίες ανάλογα με τα συμφέροντα της κάθε μιας αστικής τάξης.

Σε αυτήν την προοπτική αποσαφηνίζεται και η συζήτηση, υποστηρικτών και αντιπάλων των BRICS, για ένα νέο παγκόσμιο νόμισμα ή για τη συνοχή των BRICS. Η συζήτηση για ένα νέο νόμισμα δεν είναι πρόωρη ή ώριμη αλλά προς το παρόν ανούσια. Οι BRICS επιδιώκουν να εξισορροπήσουν προς όφελός τους τον συσχετισμό στα διάφορα διεθνή όργανα: από το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ έως την Παγκόσμια Τράπεζα (όπου όσον αφορά τον δανεισμό χωρών η Κίνα έχει μόνο το 5% των ψήφων όταν η οικονομία της είναι το 18% της παγκόσμιας). Όλα αυτά για να διασφαλίσουν ότι θα διατηρηθεί η λεγόμενη παγκοσμιοποίηση χωρίς τα εμπόδια που έχουν υψώσει οι παλαιοί ιμπεριαλιστές, ότι το ΔΝΤ δεν θα ελέγχει χώρες μόνο προς όφελος των παλαιών ιμπεριαλιστών κ.ά. Ταυτόχρονα, στον βαθμό που μπορούν, να προχωρήσουν σε διακρατικό εμπόριο με βάση εθνικά νομίσματα ή ένα «νόμισμα ειδικού τύπου» (όπως τα Ειδικά Τραβηκτικά Δικαιώματα (SDR) του ΔΝΤ) ή ένα «νόμισμα μόνο των κεντρικών τραπεζών» που θα τις διευκολύνει στις ανταλλαγές τους, να ενισχύσουν την Αναπτυξιακή Τράπεζα των BRICS ή ακόμη και τον στρατιω-

τικό οργανισμό της Σαγκάης κ.ο.κ. Κοινοτομολογία να δημιουργήσουν έναν χώρο για να προχωρήσουν, παρ' όλο που οι παλαιοί δεν πρόκειται να τον παραχωρήσουν αμαχητί.

Όπως και να 'χει, όλα αυτά προϋποθέτουν ότι ο ρώσικος ιμπεριαλισμός δεν θα ηττηθεί ή δεν θα εξαντληθεί στην αντιπαράθεσή του στην Ουκρανία. Με αυτήν την έννοια, και χωρίς να παραβλέπει κανείς τις διαφορές στο εσωτερικό των BRICS (όσοι τις αναδεικνύουν ξεχνούν λίγο εύκολα τις διαφορές στο εσωτερικό των παλαιών ιμπεριαλιστών), η κόκκινη γραμμή τους είναι η ήττα της Ρωσίας. Μια τέτοια πιθανή ήττα θα άνοιγε τον δρόμο για την εύκολη ήττα της Κίνας, της Ινδίας, της Βραζιλίας αλλά και μια σειράς άλλων χωρών.

Το εργατικό κίνημα απέναντι στον ενδοϊμπεριαλιστικό ανταγωνισμό

Η στάση του παγκόσμιου εργατικού κινήματος απέναντι στον ενδοϊμπεριαλιστικό ανταγωνισμό θα πρέπει να είναι μια πολιτική που θα αποφεύγει την Σκύλλα των παλαιών και την Χάρυβδη των νέων ιμπεριαλιστών. Η νίκη είτε του ενός είτε του άλλου προϋποθέτει την συντριβή του παγκόσμιου εργατικού κινήματος. Πρέπει συνεπώς να είναι μια πολιτική ακριβώς αντίθετη από αυτήν της Σοσιαλδημοκρατίας στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο και της Σοσιαλδημοκρατίας και των σταλινικών ΚΚ στον Β'ΠΠ. Αναμφίβολα οι δυνάμεις του εργατικού κινήματος επωφελούνται ή μπορούν να επωφεληθούν από το αδυνάτισμα των σημερινών κυρίαρχων ιμπεριαλιστών δηλαδή των παλαιών. Αλλά αυτό δεν σημαίνει συστράτευση ή συμμαχία με τους νέους. Κάθε άλλο. Το εργατικό κίνημα, στη βάση των δικών του, ανεξάρτητων ταξικών συμφερόντων, οφείλει να αναπτύξει την διεθνιστική δράση και κυρίως την οργάνωσή του – και να έχει ως πρώτιστο καθήκον του τη σύγκρουση μέχρι τέλους με τη δική του αστική τάξη, ανεξάρτητα με ποιο ιμπεριαλιστικό μπλοκ αυτή συντάσσεται.

Αφρική – Πραξικόπημα στον Νίγηρα

Ήττες των δυτικών ιμπεριαλιστών, κίνδυνοι ανάφλεξης

Στις 28 Ιουλίου, ο πρώην αρχηγός της προεδρικής φρουράς του Νίγηρα, Α. Τσιανί, κατέλαβε την ηγεσία της χώρας μετά από στρατιωτικό πραξικόπημα, που εκτόπισε τον εκλεγμένο πρόεδρο Μ. Μπαζούμ, επιβάλλοντας στρατιωτικό νόμο, κλειστά σύνορα και απαγόρευση νυχτερινής κυκλοφορίας. Σύμφωνα με τις δηλώσεις του Τσιανί, η «μεταβατική κυβέρνηση» θα πραγματοποιήσει εκλογές σε βάθος τριών χρόνων και επιβλήθηκε λόγω: α) της αποτυχίας του λεγόμενου «αντιτρομοκρατικού πολέμου» στην περιοχή ενάντια στους ισλαμιστές, β) της ζοφερής κατάστασης της χώρας λόγω των νεο-αποικιακών πολιτικών του γαλλικού και συνολικότερα του δυτικού ιμπεριαλισμού. Είναι το τέταρτο πραξικόπημα με τέτοια χαρακτηριστικά στο Σαχέλ (Υποσαχάρια Αφρική), μετά από το Μάλι, τη Γουινέα και τη Μπουρκίνα Φάσο το 2021-22.

Το Σαχέλ μαστιγείται από την περιβαλλοντική καταστροφή, την επισιτιστική κρίση, την παρουσία τρομοκρατικών οργανώσεων (ισλαμιστών και τοπικών πολέμαρχων) και την ληστρική πολιτική του γαλλικού ιμπεριαλισμού. Οι χώρες της περιοχής υπήρξαν αποικίες της Αγγλίας, της Γερμανίας και πιο πρόσφατα της Γαλλίας. Οι «πολιτισμένοι» παλαιοί ιμπεριαλιστές βαρύνονται με ιστορικά εγκλήματα ενάντια στους λαούς τους: δουλεμπόριο, οικονομική λεηλασία, βάνανση καταπίεση, μαζικές σφαγές. Η αντίσταση αυτών των λαών έχει πλούσια ιστορία, με κορυφαίο ίσως παράδειγμα τον επαναστάτη και μαρξιστή Τομά Σανκαρά της Μπουρκίνα Φάσο («χώρα των τίμιων ανθρώπων», όπως ο ίδιος τη μετονόμασε), τον θρυλικό «Τσε της Αφρικής», που δολοφονήθηκε το 1987 από ντόπια όργανα των ιμπεριαλιστών.

Ο Νίγηρας ανεξαρτητοποιήθηκε τυπικά το 1958, αλλά παρέμεινε υποταγμένος στον γαλλικό ιμπεριαλισμό. Επίσημο νόμισμα είναι το γαλλικό φράγκο δυτικής Αφρικής (CFA): όσες χώρες το χρησιμοποιούν, επιβάλλεται να κρατούν σε γαλλικές τράπεζες πάνω από το 50% του πλούτου τους. Σε γαλλικές τράπεζες, επίσης, κρατείται το 90% των αποθεματικών χρυσού 15 αφρικανικών χωρών, πρώην αποικιών, συμπεριλαμβανομένου του Νίγηρα. Η χώρα παράγει ουράνιο υψηλής ποιότητας για την πυρηνική βιομηχανία, με το οποίο καλύπτεται το 1/3 των αναγκών της Γαλλίας σε ηλεκτρική ενέργεια, ενώ το 80% των κατοίκων του Νίγηρα δεν έχουν ρεύμα.

Συμμαχώντας με τη Γαλλία για τη μοιρασιά αυτής της πλούσιας λείας, οι ΗΠΑ την στηρίζουν στρατιωτικά, με χιλιάδες μόνιμους στρατιώτες και δύο βάσεις μη επανδρωμένων αεροσκαφών στην περιοχή (μια απ' αυτές είναι η μεγαλύτερη στον κόσμο), ενώ έχουν αναβαθμίσει την αφρικανική διοίκηση του στρατού τους. Διαρκής ευκαιρία και πρόσχημα για την στρατιωτική παρουσία και επέμβαση των δυτικών ιμπεριαλιστών ήταν η «καταπολέμηση της τρομοκρατίας». Ωστόσο, από το 2021, μετά από τα πραξικοπήματα σε Μάλι και Μπουρκίνα Φάσο, η παρουσία των στρατευμάτων τους έγινε όλο και πιο δύσκολη και άρχισε η αποχώρησή τους.

Ο «δημοκράτης» Μπαζούμ, άνθρωπος των δυτικών ιμπεριαλιστών, είχε επιβάλλει ένα σκληρότατο καθεστώς. Τα χρήματα ενός ληστρικού «μνημονίου» που είχε συνάψει με τη Γαλλία, αναλώθηκαν στις ανάγκες του γαλλικού στρατού στην περιοχή. Επέβαλλε περιορισμούς και σκληρή καταστολή στις διαδηλώσεις. Έχει οδηγήσει τη χώρα σε εκτεταμένη αποσύνθεση: διακίνηση ναρκωτικών, θάνατοι παιδιών και νηπίων από πυρκαγιές σε σχολεία λόγω έλλειψης πυρασφάλειας, αμέτρητα ατιμώρητα εγκλήματα των στρατευμάτων των δυτικών ιμπεριαλιστών (παιδεραστία, ληστείες ντόπιων κ.ά.).

Επιπλέον, στην πρόσφατη, σημαντική ρωσο-αφρικανική σύνοδο τον Ιούλιο στην Πετρούπολη, ο Νίγηρας ήταν η μοναδική χώρα που απουσίαζε (μαζί με την Κένυα). Δικαίως ο Α. Μπλίνκεν, υπ. εξωτερικών των ΗΠΑ, χαρακτήρισε τον Μπαζούμ ως τον «καλύτερο φίλο της Δύσης στην Αφρική». Η σύνοδος έδειξε την αυξανόμενη επιρροή του ρωσικού ιμπεριαλισμού στην Αφρική (συμφωνίες διαγραφής χρεών, προμήθεια σιτηρών κ.ά.), όπου ήδη έχει μεγάλη οικονομική παρουσία η Κίνα. Στην ίδια κατεύθυνση είναι και το αίτημα δώδεκα αφρικανικών χωρών να ενταχθούν στις BRICS.

Τον Αύγουστο, ένα ακόμα πραξικόπημα, αυτή τη φορά στην κοντινή Γκαμπόν (μάλλον με τα ίδια χαρακτηριστικά), ήρθε να προστεθεί σ' αυτή την αλυσίδα εξελίξεων, που συνιστούν βαριά χτυπήματα στον γαλλικό και αμερικανικό ιμπεριαλισμό αλλά και δείχνουν τις μεγάλες δυσκολίες τους να επέμβουν για την ανακοπή αυτής της πορείας. Μέχρι στιγμής, οι ΗΠΑ εκδηλώνονται πιο «μετρημένα», καθώς το νέο καθεστώς στο Νίγηρα δεν τους έχει επιβάλλει κυρώσεις, όπως ενάντια στη Γαλλία. Μια άμεση στρατιωτική επέμβαση δείχνει αδύνατη και ΗΠΑ-Γαλλία προσπαθούν να την προετοιμάσουν μέσω της ECOWAS (Οικονομική Κοινότητα Χωρών της Δυτικής Αφρικής). Η ECOWAS κατακεραύνωσε το πραξικόπημα, όμως στο εσωτερικό της υπήρξαν σοβαρές αντιρρήσεις για μια επέμβαση στο Νίγηρα: όλο και λιγότερες χώρες είναι διατεθειμένες να γίνουν παρανάλωμα πολεμώντας στο πλευρό των δυτικών ιμπεριαλιστών για αμφίβολα ανταλλάγματα.

Στη βάση της εναντίωσης στον γαλλικό ιμπεριαλισμό, φαίνεται ότι σημαντικά κομμάτια των μαζών δίνουν υποστήριξη στο πραξικόπημα του Τσιανί, τουλάχιστον για την ώρα. Το νέο καθεστώς επέβαλλε καθολικό εμπάργκο στις εξαγωγές ουρανού προς τη Γαλλία και πάγωμα των διαφόρων «μνημονιακών» δεσμεύσεων, ενώ προχωράει στην απομάκρυνση των γαλλικών στρατευμάτων. Η ομάδα του Τσιανί, όπως και οι αντίστοιχες σε Γουινέα, Μπουρκίνα Φάσο και Μάλι, συνδέονται με οργανώσεις όπως το REPPAD (Δίκτυο για την Ειρήνη, τη Δημοκρατία και την Ανάπτυξη) και το M62, που έχουν αναφορές στην ιδεολογία του παναφρικανισμού, ενάντια στον δυτικό ιμπεριαλισμό, ακόμα και υπέρ μιας πρόσδεσης της Αφρικής στη Ρωσία. Η σύγκρουση γύρω απ' αυτές τις κατευθύνσεις θα παίξει τεράστιο ρόλο τα επόμενα χρόνια, σε μια Αφρική που εξελίσσεται σε έναν από τους παγκόσμιους πρωταγωνιστές, καθώς σε αυτή συνυπάρχουν νέες «αναδυόμενες» οικονομίες και δυνάμεις (π.χ. Νιγηρία, Αιθιοπία), ένας πληθυσμός που «ξεχειλίζει» κινούμενος προς τα 2 δισ. και εκρηκτικά προβλήματα (μετανάστευση, φτώχεια και εξαθλίωση, αποικιακή και νεοαποικιακή «κληρονομιά», περιβαλλοντική καταστροφή κ.ά.).

Η αποδυνάμωση και οι ήττες των παλαιών, δυτικών ιμπεριαλιστών ασφαλώς είναι καλοδεχούμενες από την πλευρά του διεθνούς εργατικού και επαναστατικού κινήματος, καθώς μπορούν να διευκολύνουν την πάλη για την αναγέννησή του. Η πάλη για να αποτραπεί κάθε επέμβασή τους, έμμεση ή άμεση, όπως τώρα στο Σαχέλ, είναι από τα πιο βασικά καθήκοντα των εργαζομένων και της νεολαίας, της επαναστατικής αριστεράς στην Ευρώπη, στην πάλη ενάντια στην παγκόσμια εξάπλωση και ανάφλεξη των πολεμικών μετώπων. Ταυτόχρονα, όμως, πρέπει να είμαστε σαφείς: τίποτα «αντιιμπεριαλιστικό» ή «προοδευτικό» δεν υπάρχει στην στοίχιση με νέες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, που στην πορεία θα αποτελέσουν εξίσου μεγάλο κίνδυνο, ή με τις ντόπιες κοινωνικές, πολιτικές και στρατιωτικές ελίτ που συνεργάζονται μαζί τους. Μόνο αντίπαλο δέος είναι η διεθνοιστική, αντιιμπεριαλιστική, αντιπολεμική πάλη, στη βάση των ανεξάρτητων λαϊκών συμφερόντων των εργαζομένων και φτωχών λαϊκών μαζών, ενάντια σε όλα τα ιμπεριαλιστικά μπλοκ και δυνάμεις, καθώς και η οικοδόμηση ενός ισχυρού εργατικού κινήματος και νέων επαναστατικών δυνάμεων. Στην Αφρική αναμένονται πολλά ακόμα επεισόδια, που θα αναδείξουν αυτό το κομβικό ζήτημα.

στον κόσμο...

Γκαμπόν

Υπό στρατιωτικό καθεστώς βρίσκεται η χώρα από τις 30 Αυγούστου. Το πραξικόπημα έλαβε χώρα από τον στρατό της Γκαμπόν αμέσως μετά την επανεκλογή του Αλί Μπόνγκο στη θέση του προέδρου. Ο Αλί Μπόνγκο βρισκόταν στην εξουσία τα τελευταία 14 χρόνια, αφού διαδέχτηκε τον πατέρα του που πέθανε το 2009 μετά από 42 χρόνια στην εξουσία. Η αυταρχική διακυβέρνηση που βασίζεται στη φτώχεια και την καταστολή είχε επιφέρει σοβαρούς τριγμούς, οι οποίοι είχαν μετουσιωθεί και στις μαζικές κινητοποιήσεις σύσσωμης της εκπαιδευτικής κοινότητας το 2019. Η απέχθεια των μαζών προς την κυβέρνηση θα μπορούσε να προμήνυε μια επικείμενη εξέγερση. Το πραξικόπημα αυτό αφενός βάζει σε εφαρμογή ένα σχέδιο προληπτικής αντεπανάστασης, αφετέρου ξεδιπλώνει τις ενδοϊμπεριαλιστικές συγκρούσεις στην περιοχή. Η Γκαμπόν είναι η 8η χώρα της Αφρικής από το 2020 όπου πραγματοποιήθηκε στρατιωτικό πραξικόπημα, με πρόσφατο παράδειγμα τον Νίγηρα. Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι χώρες του Σαχέλ με αντίστοιχα πραξικοπήματα είναι πρώην αποικίες του γαλλικού ιμπεριαλισμού και που τώρα προσεγγίζονται από ρωσικά και κινεζικά συμφέροντα. Ο κίνδυνος για τον λαό της Γκαμπόν είναι μεγάλος, αν επιτρέψει στο στρατό ή οποιαδήποτε πιθανή κυβέρνηση-«μαριονέτα» να κρατήσει την εξουσία. Τα μεγάλα κοιτάσματα σε ορυκτό πλούτο θα παραμείνουν βωρά στα χέρια των αρπακτικών εταιρειών ενέργειας όσο δεν περνούν σε εργατικό έλεγχο. Για τους εργαζόμενους, τους φτωχούς και τη νεολαία της χώρας γίνεται πιο επιτακτική από ποτέ η κατάκτηση της εξουσίας από τους ίδιους.

Μ. Βρετανία

Οι εργαζόμενοι στους σιδηροδρόμους συνεχίζουν με 24ωρες απεργίες τον αγώνα για πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς τους. Στις 26 Αυγούστου, περίπου 20.000 σιδηροδρομικοί πραγματοποίησαν απεργία, παραλύοντας ένα σημαντικό κομμάτι των μεταφορών. Η συγκεκριμένη απεργία είναι η 24η που έλαβε χώρα από τον Ιούνιο του 2022 και συμμετείχαν εργαζόμενοι από 14 εταιρείες τρένων. Περαιτέρω, η RMT (Εθνική Ένωση Εργαζομένων Σιδηροδρόμων, Ναυτιλίας και Μεταφορών) έχει ανακοινώσει ανανέωση του απεργιακού ραντεβού στις 2/9 και τα μέλη του ASLEF (σωματείο μηχανοδηγών) από την 1/9. Με φόντο την ακρίβεια στα βασικά αγαθά, τα σωματεία καταγγέλλουν ως «ψίχουλα» την πρόταση της Rail Delivery Group (εκπροσωπεί τις εταιρείες εκμετάλλευσης τρένων) για αύξηση 5%. Μία τέτοια «αύξηση», καταγγέλλουν, αποτελεί έμμεση μείωση των μισθών λόγω του πληθωρισμού.

Χιλή

Την Τρίτη 29/8, περισσότεροι από 100.000 δάσκαλοι ξεκίνησαν εθνική απεργία επ' αόριστον. Η απεργία ψηφίστηκε μια εβδομάδα νωρίτερα από το 54% των μελών των σωματείων των εκπαιδευτικών και αναμένεται να συμμετέχουν περίπου 5.000 σχολεία. Ένα από τα βασικά αιτήματα των εκπαιδευτικών είναι η αποκατάσταση του «ιστορικού χρέους» που το χιλιανό κράτος οφείλει στους δασκάλους. Αυτό το «ιστορικό χρέος» είναι κληρονομιά από τη χούντα του Πινοσέτ, η οποία μεταβίβασε τη διοίκηση των δημόσιων σχολείων στους δήμους και έθεσε τους δημόσιους εκπαιδευτικούς σε καθεστώς ιδιωτικής εργασίας. Εξαιτίας αυτής της πολιτικής, περίπου 70.000 εκπαιδευτικοί έχασαν αναπροσαρμογές μισθών και άλλα νομικά επιδόματα που δεν έχουν λάβει μέχρι τώρα. Ακόμα, οι εκπαιδευτικοί απαιτούν καλύτερες συνθήκες εργασίας, να καταργηθεί η διπλή αξιολόγησή τους και να καταβληθούν τα επιδόματα συνταξιοδότησης που έχουν καθυστερήσει. Ιδιαίτερη σημασία έχει ότι οι εκπαιδευτικοί στη Χιλή αποτελούν ένα μέτωπο αντίστασης, που μάλιστα στην απεργία στις 3/8 η συμμετοχή άγγιξε το 90%.

Εκλογές στην Ισπανία Νέα κυβερνητική κρίση

Στις 23 Ιουλίου πραγματοποιήθηκαν οι πρώτες ισπανικές εκλογές που προκήρυξε ο απερχόμενος πρωθυπουργός Σάντσεθ, έπειτα από την ήττα που υπέστη το Σοσιαλιστικό Κόμμα (PSOE) στις δημοτικές εκλογές του περασμένου Μάη. Παρότι η πρωτιά του Λαϊκού Κόμματος (PP) ήταν σχεδόν δεδομένη, το ποσοστό που πήρε ήταν μικρότερο απ' ό,τι αναμενόταν, αδυνατώντας να σχηματίσει κυβέρνηση (από 21% το 2019, πήρε 33% και 136 έδρες, ενώ απαιτούνται 176 για τον σχηματισμό κυβέρνησης). Το PSOE, ακολουθώντας την πρακτική του «μικρότερου κακού» κατάφερε να πετύχει την πώληση και να ενισχυθεί ποσοστιαία, παρόλο που έμεινε περίπου στα ίδια στις έδρες (πήρε 31,7% από 28% το 2019 και 121 έδρες). Το ακροδεξιό Vox έχασε σημαντικά (12,4% από 15%, χάνοντας 19 έδρες, αλλά κρατώντας την 3η θέση) και οι βουλευτές του δεν αρκούν για να σχηματιστεί μια (ακρο)δεξιά κυβέρνηση συνεργασίας. Το Sumar (ένας εκλογικός συνασπισμός κομμάτων στον οποίο εντάσσεται και το συρρικνωμένο πλέον Podemos), βρίσκεται οριακά πίσω από το Vox (12,3%). Σε σχέση με τα ποσοστά των - γύρω από το Podemos - κομμάτων στις προηγούμενες εκλογές, το Sumar έχει πέσει κατά 3% και φαίνεται αδύνατο να μπορεί να πιάσει ξανά τις επιδόσεις του Podemos στις εκλογές του 2016. Τα αυτονομιστικά κόμματα (2 καταλανικά, 3 βασκικά, 1 γαλικιανό και 1 από τα Κανάρια) εμφανίζουν στασιμότητα, με κανένα από αυτά να μην ξεπερνά τους 7 βουλευτές.

Η επαναφορά του Λαϊκού Κόμματος

Όσο κι αν φαίνεται αδιανόητο, το PP μετά από την εφαρμογή σκληρών νεοφιλελεύθερων μέτρων, τις μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις στο κίνημα των Αγανακτισμένων, την αποκά-

λυση αμέτρητων σκανδάλων και την άγρια καταστολή στο δημοψήφισμα της Καταλονίας, έρχεται από τα συντρίμια του να εμφανιστεί ως ο βασικός πόλος εξουσίας. Προς το παρόν η εκλογική νίκη του PP είναι μετέωρη: ενώ προεκλογικά είχε επενδύσει σε μια ούλτρα-νεοφιλελεύθερη και ακροδεξιά ατζέντα τείνοντας χείρα συνεργασίας στο Vox («να πολεμήσουμε ενάντια στον «Σαντισμό»», όπως έλεγε ο αρχηγός του PP, Φεϊχό), μετεκλογικά έχει απευθυνθεί όχι μόνο στο PSOE για διετή κυβέρνηση συνεργασίας, αλλά ακόμα και στα αυτονομιστικά κόμματα. Είναι αδύνατο να πάρει ψήφο εμπιστοσύνης ο Φεϊχό από ένα τέτοιο εύρος κομμάτων.

Στον αντίποδα, το Vox έχασε όχι τόσο από κάποιον πετυχημένο αγώνα των «προοδευτικών» ενάντια στην ακροδεξιά, αλλά κυρίως λόγω της προσκόλλησης στο Λαϊκό Κόμμα και σε μια ενδεχόμενη κυβέρνηση συνεργασίας. Αν και αποδυναμώθηκε, η νεκρανάσταση των φρανκιστών παραμένει ένας κίνδυνος για τους λαούς και τους εργαζόμενους του ισπανικού κράτους.

Οι «προοδευτικοί» του Σάντσεθ

Για αυτή την επαναφορά του PP, κύρια ευθύνη έχουν οι «προοδευτικοί» του PSOE-Podemos/Sumar. Μέσα στα 5 χρόνια που κυβέρνησαν, έφεραν καταστρεπτικά αποτελέσματα για τους εργαζόμενους: από τα μεγαλύτερα ποσοστά φτώχειας και ανεργίας στην Ευρώπη. Εξώσεις σε σπίτια. 52 δισ. υπερκέρδη στο χρηματιστήριο για τους καπιταλιστές το 2022. Ασταμάτητη στήριξη του ΝΑΤΟ στον πόλεμο στην Ουκρανία. Ρατσιστική-αντιμεταναστευτική πολιτική, με χαρακτηριστική την σφαγή της Μελίγια. Συνέχισαν να έχουν προφυλακισμένους 4.000 καταλανούς πολιτικούς, αγωνιστές και αλληλέγγυους.

Μια επόμενη κυβέρνηση Σάντσεθ - Ντίαθ, θα φέρει ακόμα χειρότερα, όπως περικυβήθηκε ο Σάντσεθ στην Κομισιόν για χάρη της «δημοσιονομικής πειθαρχίας», αλλά και αντεργατικά μέτρα που θα απελευθερώνουν τις απολύσεις.

Sumar: ένα πιο δεξιό Podemos

Γελόιος και προδοτικός είναι ο ρόλος του Podemos/Sumar. Μετά την προδοσία του ΣΥΡΙΖΑ στο δημοψήφισμα του 2015, το Podemos ακολούθησε μια ίδια κλίμακα προδοσία, με το διαλυμένο τότε PSOE, μετέχοντας σε κυβέρνηση συνεργασίας το 2018, παίρνοντας σημαντικά υπουργεία και εφαρμόζοντας νεοφιλελεύθερες πολιτικές. Τρήγορα άρχισε μια ραγδαία συρρίκνωση για το Podemos. Αυτό το κενό εκμεταλλεύτηκε η (προερχόμενη από το ΚΚ Ισπανίας) Πολάντα Ντίαθ, για να χτίσει έναν προσωποκεντρικό σχηματισμό, που εγκαταλείπει ακόμα πιο πολύ τις αναφορές στην αριστερά, αλλά πλειοδοτεί σε ταυτοτικά ζητήματα. Στην πραγματικότητα, το μόνο πρόγραμμα που είχε προεκλογικά ήταν το πώς θα παραμείνει το στήριγμα του Σάντσεθ.

Κομβικός ο ρόλος των αυτονομιστών

Το μόνο σενάριο που θα μπορούσε να φέρει κυβέρνηση με την παρούσα σύνθεση της Βουλής, είναι μια νέα κυβέρνηση PSOE - Sumar - αυτονομιστικών κομμάτων. Μόνο που σε αυτή την εξίσωση είναι απαραίτητος ο ρόλος του καταλανικού Junts. Το κόμμα του Πουζδεμόντ, αν και ψήφισε την σοσιαλιστρια υποψήφια για πρόεδρο της Βουλής, ζητά ανταλλάγματα για να στηρίξει τον Σάντσεθ, όπως την αμνηστία όλων των καταλανών πολιτικών κρατουμένων και την διεξαγωγή νέου δημοψηφίσματος για την Καταλονία.

Χωρίς να αποκλείεται η υποχώρηση του Junts (6 χρόνια τώρα η απόφαση του καταλανικού λαού για απόσχιση από την Ισπανία αργοπεθαίνει στα χέρια του), φαίνεται αρκετά δύσκολη μια τέτοια συνεργασία.

Οι τροτσκιστικές/τροτσκίζουσες οργανώσεις είχαν μια θετική μετατόπιση: οι πιο σημαντικές οργανώσεις δεν στήριξαν το Sumar, καταγγέλοντας την λογική του «μικρότερου κακού». Κάποιες είχαν παρουσία μόνο σε ορισμένες περιφέρειες (οι Anticapitalistas στήριξαν τον σχηματισμό Adelante Andalucía που κατέβηκε μόνο στην ομώνυμη περιφέρεια), άλλες στήριξαν την αποχή. Πέραν από το βήμα προς μια αντικυβερνητική κατεύθυνση, έχουν ξεθωριάσει οι επαναστατικές μαρξιστικές αρχές για πολλές από αυτές τις οργανώσεις.

Είτε διεξαχθούν νέες εκλογές, είτε σχηματιστεί κυβέρνηση, το σίγουρο είναι ότι ο ισπανικός καπιταλισμός δεν μπορεί να ξεπεράσει την βαθιά πολιτική και οικονομική κρίση στην οποία βρίσκεται, ιδιαίτερα αν συνυπολογίσουμε την σύνθετη κατάσταση που έχει διαμορφωθεί με τις εθνότητες. Το «καθεστώς του '78», το πλαίσιο φιλελευθεροποίησης του φρανκικού καθεστώτος που έδωσε ένα νέο μοντέλο σταθεροποίησης του ισπανικού καπιταλισμού (με την συγκατάβαση βέβαια των Σοσιαλιστών και του ΚΚ), έχει έρθει στα όριά του. Πάνω στις ρωγμές που δημιουργούνται, κάποιος θα δώσει την «τελική λύση»: ή οι νοσταλγοί του Φράνκο ή το εργατικό κίνημα σε μια επαναστατική κατεύθυνση.

■ X. M.

Οι ενδιάμεσες προεδρικές προκριματικές εκλογές στην Αργεντινή (PASO) στις οποίες εκλέγονται οι τελικοί υποψήφιοι των κομμάτων (εσωτερική λίστα) μπορεί να μην αποφασιστικές (εφόσον δεν εκλέγουν οριστικά πρόεδρο και βουλευτές) όμως δείχνουν μια ξεκάθαρη τάση ως προς το τελικό αποτέλεσμα το οποίο θα προκύψει από τις εκλογές του ερχόμενου Οκτωβρίου. Η τραγική οικονομική κατάσταση των φτωχών λαϊκών μαζών και η μεγάλη κρίση του πολιτικού συστήματος λόγω της αποτυχίας να διαχειριστεί την κρίση ήταν επόμενο να αντανακλαστεί στις εκλογές.

Στην πρώτη θέση αναδείχθηκε ο ακροδεξιός οικονομολόγος Χαβιέρ Μιλέϊ με 30% των ψήφων αφήνοντας πίσω τις δύο κύριες πολιτικές δυνάμεις το δεξιό **Μαζί για την Αλλαγή** 28% και ο κυβερνητικός συνασπισμός των περονιστών **Ένωση για την Πατρίδα** 27%.

Οι δύο κύριοι αστικοί συνασπισμοί υπέστησαν τεράστιο πολιτικό πλήγμα γεγονός που θέτει τις ηγετικές τους δομές σε κρίση και οδηγεί σε μεγαλύτερη κρίση τον αργεντινικό καπιταλισμό. Η γενική εκλογική στροφή προς τα δεξιά απεικονίζεται και στα πρόσωπα που επικράτησαν στους δύο προαναφερθέντες σχηματισμούς. Η ακραία νεοφιλελεύθερη πρόην υπουργός Ασφάλειας στην κυβέρνηση Μάκρι, Πατρίσια Μπούλριτς επικράτησε με 17% του κεντροδεξιού Λαρέτα ενώ και στο περονικό στρατόπεδο επικράτησε η δεξιά υποψηφιότητα του νυν υπουργού οικονομικών Σέρχιο Μάσα.

Ο Μιλέϊ ο οποίος δηλώνει θαυμαστής του Ντόναλντ Τραμπ και υπερ της οπλοκατοχής, κατάφερε να διοχετεύσει μεγάλο μέρος της δυσανεξίας που συσσωρεύτηκε εναντίον

Προκριματικές εκλογές στην Αργεντινή

της κυβέρνησης και των κομμάτων που κυβέρνησαν την τελευταία δεκαετία (Μάκρι και τώρα Φερνάντες). Οι αιτίες αυτής της ανόδου βρίσκονται στην εκκωφαντική αποτυχία του περονισμού και την χρεοκοπία του «προοδευτισμού» στην Αργεντινή (όπως και στο σύνολο της Λ.Αμερικής) να συνδυάσει την καπιταλιστική ανάπτυξη με την επίλυση των τεράστιων προβλημάτων που μαστιάζουν τις φτωχές λαϊκές μάζες. Με κατά βάση μια νεοφιλελεύθερη πολιτική επιδίωξης της φτώχειας, στην διατήρηση της καταναλώσης μέσω του τυπώματος χρήματος κλπ, δημιουργήθηκε ένα κοινωνικό και οικονομικό αδιέξοδο όπου η αύξηση των κερδών της ντόπιας αστικής τάξης (κρατική στήριξη στην εγχώρια αγορά /εξαγωγές) σήμαινε διατήρηση εξαιρετικά χαμηλών μισθών (επιβολή ταξικής ειρήνης από την συνδικαλιστική γραφειοκρατία) και τεράστια αύξηση της φτώχειας.

Συνολικά το πρόγραμμα του Μιλέϊ είναι μια αντιδραστική επίθεση στα δικαιώματα της εργατικής τάξης. Μπροστά στην εξαιρετική ταξική πώληση που δημιουργείται στην χώρα όπως έδειξε και η πρόσφατη εξέγερση στην επαρχία Χουχοϊ, ο Μιλέϊ αντιπροσωπεύει μια ισχυρή ολιγαρχία συνδεδεμένη με τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό που είναι και φορέας μιας νεοφασιστικής ιδεολογίας και εχθρός των κατακτήσεων της εργατικής τάξης. Η τέρσια γεωπολιτική διάσταση της ισχυρότερης της Αργεντινής στους BRICS βρίσκεται στο βάθος αυτής της πολιτικοκοινωνικής εισβολής του νεοφασίστα Μιλέϊ εφόσον η σημαντική βιομηχανική ανάπτυξη και τα τεχνολογικά αγαθά υψηλής τεχνολογίας (πυρηνικοί σταθμοί χαμηλής ισχύος, δορυφόροι, ο εκτοξευτής

για δορυφόρους σε προηγμένη κατάσταση ανάπτυξης, εξοπλισμός πυρηνικής ιατρικής κ.λπ.) πέρα από την σημαντική εξαγωγή πρώτων υλών και τροφίμων, καυσίμων, λιπασμάτων κλπ - εκπαρθυρώνουν σταδιακά τα πιο παρασιτικά τμήματα του κεφαλαίου που είναι συνδεδεμένα με το δολάριο και τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό.

Ενδεικτικό της οπισθοδρόμησης που εκπροσωπεί ο νεοφασίστας Μιλέϊ είναι η δήλωσή του πως θέλει να διακόψει όλες τις σχέσεις με την Κίνα και τη Βραζιλία... δηλαδή με τους 2 κυριότερους εμπορικούς εταίρους της Αργεντινής! Παράλληλα με το αντιδραστικό του πρόγραμμα (κατάργηση 10 εκ των 18 υπουργείων - συμπεριλαμβανομένου αυτού της Παιδείας! -, επιστροφή στην δολαριοποίηση της αργεντινικής οικονομίας, κατάργηση της κεντρικής τράπεζας, πλήρης ιδιωτικοποίηση των δημόσιων υπηρεσιών, απαγόρευση των αμβλώσεων, περιορισμός στα συνδικαλιστικά και πολιτικά δικαιώματα των εργαζομένων) προωθεί την βία ενάντια στις κινητοποιήσεις των εργαζομένων και τις μαχητικές μορφές αυτοοργάνωσης και πάλης που παραδοσιακά χρησιμοποιεί το αργεντινικό προλεταριάτο και ιδιαίτερα η τροτσκιστική επαναστατική αριστερά (απεργίες διαρκείας, καταλήψεις εργοστασίων, οδοφράγματα κεντρικών οδικών αρτηριών, επιτροπές δράσης και αλληλεγγύης κ.α).

Σε ένα σύνολο 27 προεδρικών υποψηφίων στα PASO (σημαντική τάση για κατακερματισμό του πολιτικού συστήματος) απέμειναν μονάχα πέντε λίστες για τις γενικές εκλογές του Οκτωβρίου και ανάμεσα σε αυτά είναι και το **Μέτωπο της Αριστεράς και των Εργαζομένων - Ενότητα (FIT - U)**, η συμμαχία των

τεσσάρων τροτσκιστικών δυνάμεων (Κόμμα των Σοσιαλιστών Εργαζομένων -PTS, Εργατικό Κόμμα - PO, Σοσιαλιστικό Κίνημα Εργαζομένων - MST, Σοσιαλιστική Αριστερά - IS) το οποίο κατάφερε να πιάσει το όριο του 1,5% συγκεντρώνοντας 2,61% (628.000) των ψήφων σε εθνικό επίπεδο. Ένα ακόμη τροτσκιστικό ψηφοδέλτιο, εκείνο του του Nuevo MAS συγκέντρωσε 82.000 ψήφους και 0,35% και δεν κατάφερε να περάσει στον επόμενο γύρο.

Το FIT - U για άλλη μια φορά δεν παρουσίασε μια ενιαία λίστα αλλά τρεις διαφορετικές υποψηφιότητες για την προεδρία εκ των οποίων επικράτησε εκείνη του PTS με την υποψηφιότητα της Μίριαμ Μπρέγγμαν. Το αποτέλεσμα του FIT - U είναι σχετικά μικρότερο με αυτό των προηγούμενων Pasos το 2019 (723.000) υπολειπόμενο κατά 100 χιλιάδες ψήφους όμως σε γενικό ποσοστό η διαφορά δεν είναι πολύ μεγάλη (2,7% από 2,9% το 2019). Στο Χουχοϊ πήρε το 10% για τη θέση του εθνικού γεωργιστή, στο Μπουένος Άϊρες 5% και σχεδόν 6% στο Νεουκέν για την υποψηφιότητα του βουλευτή, 4% στο ευρύτερο Μπουένος Άϊρες.

Μετά τις εκλογές η κυβέρνηση αναγκάστηκε σε συμφωνία με το ΔΝΤ να υποτιμήσει το νόμισμα κατά 18% ενώ ο πληθωρισμός έχει ξεπεράσει το 120% και μαζί με την δυσκολία διαχείρισης της οικονομικής κρίσης (έλλειψη αποθεματικών της κεντρικής τράπεζας, μεγάλο χρέος στο ΔΝΤ - η τελευταία δόση πληρώθηκε σε γουάν...) φέρνει την εργατική τάξη όλο και πιο κοντά στα πρόθυρα μιας νέας κοινωνικής έκρηξης, μεγαλύτερης από εκείνης του 2001, κάτι που αυξάνει σε εξαιρετικό βαθμό τα καθήκοντα των τροτσκιστικών δυνάμεων αλλά και τις δυνατότητες που ανοίγονται.

■ Παουλίν Μπουμπουλίμα

Στις 11 Σεπτέμβρη του 1973 πέφτει η κυβέρνηση της «Λαϊκής Ενότητας» του Σαλβαντόρ Αλιέντε στη Χιλή από στρατιωτικό πραξικόπημα του στρατηγού Πινοσέτ, καθοδηγούμενο από τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό. Εγκαθίσταται μία από τις πιο στυγνές δικτατορίες του 20ού αιώνα που θα κρατήσει μέχρι το 1990. Όσον αφορά στην καταστολή, την έλλειψη δημοκρατικών δικαιωμάτων και τη διατήρηση και ενίσχυση του νεοφιλελευθερισμού στη Χιλή, το στίγμα της χούντας του Πινοσέτ διατηρείται μέχρι την τελευταία δεκαετία.

Η «Λαϊκή Ενότητα» ήταν ένας λαϊκο-εργατικός σχηματισμός, αποτελούμενος κυρίως από το Κομμουνιστικό Κόμμα και το Σοσιαλιστικό Κόμμα του Αλιέντε. Το ρεφορμιστικό της πρόγραμμα προσέβλεπε σε μία «φιλολαϊκή» διαχείριση του καπιταλισμού, με μέσο τη διαταξική συνεργασία με το υποτιθέμενο προοδευτικό κομμάτι της ντόπιας αστικής τάξης και με μία «κυβέρνηση της αριστεράς». Στηριζόμενη στο κύμα εργατικών αγώνων της δεκαετίας του '60, η «Λαϊκή Ενότητα» κέρδισε τις εκλογές του Σεπτεμβρίου του 1970. Το πρόγραμμά της ήταν όντως φιλολαϊκό. Περιλάμβανε τη διανομή γης των «τσιφλικιάδων» στους αγρότες, την εθνικοποίηση των ορυχείων, των τραπεζών και σημαντικών επιχειρήσεων, τη βελτίωση του βιοτικού επιπέδου των ιθαγενών. Ο Αλιέντε όμως, ως συνεπής ρεφορμιστής «τραβούσε τη γραμμή» στη διατήρηση της αστικής εξουσίας, των θεσμών του αστικού κράτους και του μηχανισμού του στρατού. Υπέγραψε τη «δέσμευση των έξι σημείων», τη δέσμευση δηλαδή ότι δεν θα θίξει το στρατό, την αστυνομία, τα δικαστήρια, την εκκλησία, την εκπαίδευση και τα ΜΜΕ, δηλαδή όλο το πλέγμα της αστικής εξουσίας. Αντίθετα με τη δήλωσή του μετά την εκλογική

50 χρόνια από το πραξικόπημα στη Χιλή Βαρύ τίμημα για τους εργαζόμενους

κή νίκη της «Λαϊκής Ενότητας», ότι «οποιαδήποτε απόπειρα πραξικοπήματος θα συντριφθεί από την επαναστατική βία των μαζών», απαγόρευε στην εργατική τάξη να οπλιστεί, όταν χρειάστηκε.

Η κυβέρνηση της «Λαϊκής Ενότητας» μπήκε σύντομα στο στόχαστρο των αμερικανών ιμπεριαλιστών, οι οποίοι βλέποντας την κατάσταση στη Χιλή και παράλληλα στην Κούβα, φοβόντουσαν την εξάπλωση του «κόκκινου κινδύνου» στη Λατινική Αμερική, την οποία θεωρούσαν «πίσω αυλή» τους. Το μεγαλύτερο φόβητρο για τις ΗΠΑ ήταν το γεγονός ότι οι εργαζόμενοι και οι φτωχοί της Χιλής, ωθούμενοι από την άνοδο των αγώνων τη δεκαετία του '60 και την εκλογή του Αλιέντε, είχαν πάρει την ταξική πάλη ενεργά στα χέρια τους. Το 1970 - 1973 υπήρξε μία εκρηκτική άνοδος των αγώνων, τους οποίους είχαν αναλάβει οι ίδιες οι μάζες με την αυτοοργάνωσή τους, ξεπερνώντας κατά πολύ τα όρια των παραδοσιακών συνδικαλιστικών δομών και των ρεφορμιστών του σοσιαλιστικού και του κομμουνιστικού κόμματος. Εκείνη την περίοδο δημιουργήθηκαν και εξαπλώθηκαν σε πανεθνικό επίπεδο τα συντονιστικά των εργοστασιακών επιτροπών (Cordones Industriales) και τα συντονιστικά των λαϊκών συνελεύσεων στις γειτονιές (Commandos Comunales). Τα πιο καταπιεσμένα κομμάτια της εργατικής τάξης, οι άνεργοι, οι περιστασιακά εργαζόμενοι και οι νοικοκυρές συσπειρώνονταν στις JAB, επιτροπές που ανέλαβαν τον έλεγχο των τιμών και την τροφοδοσία των λαϊκών και εργατικών περιοχών με βασικά είδη πρώτης ανάγκης, ενάντια στα

σαμποτάζ των αφεντικών.

Εν ολίγοις, οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα ανέλαβαν τη δημιουργία δικών τους δομών εξουσίας, μία άμεση αμφισβήτηση της εξουσίας των καπιταλιστών, αυτό που ονομάζεται διύισμός της εξουσίας. Αυτός ο διύισμός θέτει άμεσα και αντικειμενικά στην ημερήσια διάταξη ζήτημα αμφισβήτησης του υπάρχοντος κοινωνικού καθεστώτος και των παραγωγικών σχέσεων, δηλαδή μία επαναστατική κατάσταση. Μία τέτοια κατάσταση μπορεί να «λυθεί» μόνο με τη βίαιη επιβολή της μίας τάξης πάνω στην άλλη, δηλαδή είτε με επανάσταση, είτε με επιβολή δικτατορίας.

Απέναντι στην προετοιμασία πραξικοπήματος και μετά από μία σειρά αποτυχημένων πραξικοπημάτων, ο Αλιέντε επέμενε στον «ειρηνικό δρόμο προς τον σοσιαλισμό» και στο ότι «δεν θα χυθεί σταγόνα αίμα», πράγμα που μεταφράζεται στην εμμονική του άρνηση να οπλίσει τις μάζες, για να προστατευτούν από τους καπιταλιστές και τις συμμορίες τους. Όχι μόνο ψήφισε νόμους που απαγόρευαν τον εξοπλισμό των εργατικών οργανώσεων, αλλά «έδεσε» τον αστικό στρατό ακόμα πιο γερά στον κρατικό μηχανισμό, βάζοντας εκπροσώπους του στρατού στην κυβέρνηση και διορίζοντας τον Πινοσέτ υπεύθυνο για τις σχέσεις των ενόπλων δυνάμεων και συνδικάτων. Με βάση την πολιτική του «ειρηνικού δρόμου» και της συνεργασίας με την ντόπια αστική τάξη, θωράκισε τον μηχανισμό που αποτελεί πάντα τον προστάτη της αστικής τάξης και τη μήτρα των πραξικοπημάτων και των δικτατοριών.

Το αποτέλεσμα αυτής της προδοτικής πολιτικής ήταν μία ιστορική τραγωδία και ένα λουτρό αίματος για την εργατική τάξη. Οι αριστερές οργανώσεις πέρασαν στην παρανομία και κυνηγήθηκαν σκληρά. Εργαζόμενοι, φτωχοί, αγωνιστές, συνδικαλιστές και ιθαγενείς υπέστησαν ένα μεγάλο κύμα διωγμών, φυλακίσεων, απαγωγών, βασανισμών και εκτελέσεων. Μόνο τους πρώτους μήνες της δικτατορίας εκτελέστηκαν πάνω από 30.000 άνθρωποι. Ο συνολικός αριθμός των θυμάτων είναι δύσκολο να υπολογισθεί, πέραν των άλλων και λόγω των «εξαφανίσεων». Η Χιλή αποτέλεσε το πειραματόζωο της εφαρμογής του νεοφιλελευθερισμού σε μεγάλη κλίμακα. Ο βίαιος νεοφιλελευθερισμός διατηρήθηκε και μετά την απομάκρυνση του Πινοσέτ, μέχρι και σήμερα, καταδικάζοντας εργαζόμενους, φτωχούς και νεολαία σε ακραία φτώχεια και σε ανυπαρξία εργασιακών και δημοκρατικών δικαιωμάτων.

Η κατάληξη της «κυβέρνησης της αριστεράς» του Αλιέντε και ο δεκαπενταετής εγκλεισμός του χιλιανού λαού στη φυλακή του νεοφιλελευθερισμού και της Χούντας αποτελεί αλγεινό δίδαγμα για τους εργαζόμενους και τη νεολαία σήμερα, όσον αφορά στις βλέψεις κάθε επίδοξου «προοδευτικού», που ακολουθεί κοινοβουλευτικούς «ειρηνικούς» δρόμους.

■ Τηλέμαχος Β.

20ό Αντικαπιταλιστικό Κάμπινγκ Συνεχίζουμε τους αγώνες μας

Η ΟΚΔΕ, η Αντεπίθεση των Εργαζομένων, η Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη και η Μαθητική Αντεπίθεση οργάνωσαν το 20ό Αντικαπιταλιστικό κάμπινγκ στο Μονολίθι Πρέβεζας από 22 έως 30 Ιουλίου. Το φετινό κάμπινγκ πραγματοποιήθηκε μέσα σε δύσκολες συνθήκες λόγω της ακρίβειας, της όξυνσης της οικονομικής κρίσης και των αντιλαϊκών πολιτικών της κυβέρνησης.

Το αντικαπιταλιστικό κάμπινγκ, εκτός από ένα πολιτικό-πολιτιστικό ραντεβού αυτο-οργάνωσης και αλληλεγγύης είναι και ένας τρόπος οικονομικών διακοπών. Πατί οι μισθοί πτωχοκομείου όλων των κυβερνήσεων, η ακρίβεια και η ασχροκέρδεια του κάθε μαυραγορίτη ιδιώτη στον τουρισμό, έχουν μετατρέψει τις διακοπές σε «είδος πολυτελείας».

Οι εισηγήσεις και οι συζητήσεις και φέτος ήταν πλούσιες με έμφαση στα πιο σημαντικά θέματα της περιόδου, αλλά και σε ιστορικά και πολιτιστικά θέματα. Η ενεργή συμμετοχή από συντρόφους, φίλους και συ-

ναγωνιστές βοήθησε στην κατανόηση της σημερινής πολιτικής και κοινωνικής κατάστασης, αλλά και στην εξαγωγή πολύτιμων συμπερασμάτων.

Α. Οι πολιτικές εξελίξεις και οι αγώνες μετά την έκρηξη των Τεμπών και τις εθνικές εκλογές. Συζητήθηκαν η οικονομική, κοινωνική και πολιτική κατάσταση στην Ελλάδα, οι δυνατότητες αλλά και τα προβλήματα που ταλανίζουν το εργατικό κίνημα, η ανάγκη για την οικοδόμηση μιας νέας πρωτοπορίας.

Β. 110 χρόνια από τους Βαλκανικούς πολέμους. Με αφορμή την επέτειο των 110 χρόνων και την έκδοση μπροσούρας για το θέμα από τη σειρά τετραδίων της Εργατικής Πάλης, αναλύθηκαν τα βασικά γεγονότα των Βαλκανικών πολέμων, η οικονομικο-πολιτική κατάσταση της εποχής κ.ά. Αναδείχθηκε η σημασία της κοινής διεθνιστικής πάλης των λαών της περιοχής ενάντια στον πόλεμο και τους ιμπεριαλιστές εμπρηστές του, ενάντια στον εθνικισμό, τον милитарισμό και τις ντόπιες αστικές τάξεις που τους προωθούν, συμπεράσματα τα οποία είναι

χρήσιμα ακόμη και σήμερα.

Γ. Αγώνες και ξεγέρσεις στην Ευρώπη. Συζητήθηκε η κατάσταση και οι μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις σε μια σειρά ευρωπαϊκών χωρών, όπως Αγγλία και Γερμανία και κυρίως

στη Γαλλία. Βασικό συμπέρασμα που προέκυψε είναι η αναγκαιότητα για κοινό διεθνιστικό αγώνα σε ολόκληρη την Ευρώπη, με κεντρικό άξονα την έξοδο από ΕΕ-ευρώ, και την πάλη για την ανατροπή των αδηφάγων αστικών ελίτ.

Δ. Ελληνική Μεταπολεμική Λογοτεχνία. Η ποίηση της ήττας, με ιδιαίτερη μνεία στον Άρη Αλεξάνδρου. Κατά τη διάρκεια της συζήτησης αναλύθηκαν οι βασικότερες τάσεις της μεταπολεμικής λογοτεχνίας και ποίησης, εξηγήθηκε το πνεύμα και το κλίμα της εποχής, αναφέρθηκαν σημαντικοί εκπρόσωποι (Αναγνωστάκης, Λειβαδίτης, Πατρίκιος, κ.ά.).

Μεγάλο ενδιαφέρον είχαν τα εργαστήρια της Σοσιαλιστικής Σπουδαστικής Πάλης, της Αντεπίθεσης των Εργαζομένων και της Αντεπίθεσης των Εκπαιδευτικών. Αναλύθηκε η κατάσταση σε χώρους εργασίας, πανεπιστήμια και σχολεία, έγινε απολογισμός των παρεμβάσεων και αναλύθηκε η κατάσταση του εργατικού και φοιτητικού κινήματος. Εντοπίστηκαν οι δυσκολίες και οι δυνατότητες, αλλά και τα σημαντικά καθήκοντα που μπαίνουν.

Σπουδαία υπήρξε και η συνεισφορά των συντρόφων από τη Lutte Ouvriere, την L'Etincelle και το Nuevo MAS που έδωσαν μια πολύτιμη εικόνα της κατάστασης του κινήματος και των αγώνων σε Γαλλία και Λατινική Αμερική. Ιδιαίτερη σημασία είχε το αφιέρωμα στον μεγάλο επαναστάτη **Παντελή Πουλιόπουλο** με αφορμή τα 80 χρόνια από την δολοφονία του, όπου αναλύθηκε η ζωή του και η μνημειώδης συνεισφορά του στο εργατικό κίνημα και τον μαρξισμό.

Πλούσια ήταν η πολιτιστική ζωή του κάμπινγκ, με τα μουσικά αφιερώματα, το πρόγραμμα των ταινιών, αλλά και τις μουσικές βραδιές. Ακόμη, οργανώθηκε εργαστήριο αστροπαρατήρησης, αθλητικά τουρνουά και εκδρομή στις πηγές του Αχέροντα. Συνολικά, η εμφάνιση του πολιτιστικού στοιχείου του κάμπινγκ ήταν και μια προσπάθεια ενός τοίχους ενάντια στην νεοφιλελεύθερη υποκοουλτούρα.

Αν πρέπει να κρατήσουμε ένα συμπέρασμα από το φετινό κάμπινγκ είναι πως υπάρχει εναλλακτική για τους εργαζόμενους και τη νεολαία, κόντρα στην γενικευμένη σήψη που αναδύεται από το σάπιο καπιταλιστικό σύστημα. Μόνη πραγματική διέξοδος για τους εργαζόμενους και τη νεολαία είναι η προετοιμασία του δικού τους στρατοπέδου: η ενίσχυση της σοσιαλιστικής εναλλακτικής, η οικοδόμηση μιας αριστεράς επαναστατικής, μια ενωτική ταξική πολιτική.

Ευχαριστούμε όλους τους συντρόφους και φίλους της ΟΚΔΕ για την επιτυχημένη διεξαγωγή και αυτού του κάμπινγκ. Η ΟΚΔΕ, αξιοποιώντας και αυτήν την εμπειρία, θα καταβάλλει κάθε δυνατή προσπάθεια για την ανασύνθεση και ανασυγκρότηση του εργατικού και φοιτητικού κινήματος. Εργαζόμενοι, νέοι και φτωχοί, πρέπει να δώσουμε ενωτικά μια απάντηση ενάντια στις νεοφιλελεύθερες επιθέσεις, στην κατάργηση των δικαιωμάτων μας. Είναι ώρα να αγωνιστούμε για την ανατροπή της επικίνδυνης κυβέρνησης Μητσοτάκη, για τη ρήξη με το καπιταλιστικό σύστημα και την οικοδόμηση μιας κοινωνίας σοσιαλιστικής.

55 χρόνια από την «Άνοιξη της Πράγας»

Μετά τη λήξη του Β' Παγκοσμίου Πολέμου αναδείχθηκε ένα νέο διεθνές κύμα επαναστάσεων και εξεγέρσεων ενάντια στον ιμπεριαλισμό, την αποικιοκρατία και τα μισο-αποικιοκρατικά καθεστώτα, αρχικά με τη νίκη της κινέζικης επανάστασης, αργότερα της κουβανικής και της αλγερινικής, καθώς και με τον επαναστατικό πόλεμο των βιετναμέζικων μαζών (που αργότερα θα κατέληγε στη νίκη). Αυτό συνδυάστηκε με την αρχή της κρίσης του σταλινισμού, επηρεάζοντας τις μάζες στα γραφειοκρατικά εκφυλισμένα ή παραμορφωμένα εργατικά κράτη, με αποτέλεσμα εξεγέρσεις όπως στην Ανατολική Γερμανία το 1953, την επανάσταση στην Ουγγαρία το 1956 ενάντια στο σταλινικό καθεστώς και τα μεγάλα γεγονότα στην Πολωνία τον ίδιο χρόνο. Στην Τσεχοσλοβακία, η αμφισβήτηση της εξουσίας του Κρεμλίνου κορυφώθηκε στην Άνοιξη της Πράγας τον Αύγουστο του 1968, λίγο μετά τον γαλλικό Μάη.

Ιδιαίτερο χαρακτηριστικό της Τσεχοσλοβακίας ήταν ότι, μετά τον πόλεμο, το ΚΚ δεν πήρε την εξουσία βασισμένο στον Κόκκινο Στρατό αλλά μέσω μιας μεγάλης λαϊκής κινητοποίησης το 1947-48, καθώς αρχικά η Συμφωνία της Πάλτας μεταξύ Στάλιν και αγγλοαμερικανών ιμπεριαλιστών προέβλεπε ότι η χώρα θα ήταν «ουδέτερη». Το σταλινικό μοντέλο που επικράτησε σήμανε εκκαθαρίσεις περίπου 550.000 στο εσωτερικό του ΚΚ ως «προδοτών» τιτοϊκών (σχίσμα Τίτο-Στάλιν) και τροτσκιστών. Η χώρα ήταν η πιο αναπτυγμένη βιομηχανικά και οικονομικά στην Ανατολική Ευρώπη, έχοντας ένα προλεταριάτο με υψηλό

μορφωτικό και τεχνικό επίπεδο. Η νεολαία, αξιοποιώντας τις επαναστατικές παραδόσεις, ήταν ενεργή πολιτικά, συγκρουόμενη με την σταλινική ηγεσία του ΚΚ, όπου επικεφαλής ήταν ο Αντονίν Νοβότνι. Τη δεκαετία του 1960, μια μεγάλη οικονομική κρίση χτύπησε το βιοτικό επίπεδο, δημιουργώντας έντονα ρήγματα στο εσωτερικό της ηγεσίας του ΚΚ ανάμεσα σε «συντηρητικούς» και «μεταρρυθμιστές».

Τον Οκτώβριο του 1967 ξέσπασαν φοιτητικές κινητοποιήσεις για τις συνθήκες διαβίωσης στις φοιτητικές εστίες, που αντιμετώπισαν βίαιη καταστολή με εντολή του Νοβότνι. Η «μεταρρυθμιστική» πτέρυγα της Κεντρικής Επιτροπής του ΚΚ κατάφερε να πάρει την πλειοψηφία και να βάλει γενικό γραμματέα τον Αλεξάντερ Ντούμπτσεκ. Ο Νοβότνι κατέφυγε στο Κρεμλίνο για βοήθεια αλλά δεν βρήκε ανταπόκριση, εφόσον δεν απειλούνταν ακόμη άμεσα τα συμφέροντα των γραφειοκρατών της ΕΣΣΔ.

Οι πρώτες μεταρρυθμίσεις του Ντούμπτσεκ ήταν αρκετά δειλές υπό τον φόβο των αντιδράσεων της ΕΣΣΔ. Η πίεση των μαζών, όμως, ανάγκασε τη νέα ηγεσία σε παραχώρηση δημοκρατικών ελευθεριών και άρση της λογοκρισίας του τύπου. Οι εργάτες εκμεταλλεύτηκαν την ευκαιρία και οργάνωσαν «συμβούλια εργατών». Αυτά κατάφεραν να διώξουν τους διορισμένους από το κράτος γραφειοκράτες των συνδικάτων και άρχισαν να διεκδικούν καλύτερους μισθούς. Ταυτόχρονα διανοούμενοι, συγγραφείς και πρωτοπόρα μέλη του ΚΚ υπέγραψαν και δημοσίευσαν το «Μανιφέστο των 2.000 λέξεων», που

έκανε κριτική στην γραφειοκρατική εξουσία και καλούσε τους εργάτες «να πάρουν στα χέρια τους τον κοινό τους σκοπό, που ονομάζεται σοσιαλισμός, και να του δώσουν την πιο κατάλληλη μορφή».

Η ανησυχία της γραφειοκρατίας στις χώρες του «υπαρκτού σοσιαλισμού» μεγάλωνε, οι διεκδικήσεις των εργατών και νέων της Τσεχοσλοβακίας παραδειγματίζαν για επέκταση των αντιγραφειοκρατικών εξεγέρσεων και πολιτικών επαναστάσεων. Στις 20 Αυγούστου του 1968, στρατεύματα των χωρών του Σύμφωνου της Βαρσοβίας εισέβαλλαν στην Τσεχοσλοβακία. Ενώ η δειλή κυβέρνηση δεν πρόβαλε καμιά στρατιωτική αντίσταση και καλούσε τον λαό σε «αυτοσυγκράτηση», φοιτητές και νέοι εργάτες πάλεψαν ηρωικά απέναντι στα σοβιετικά τανκς με συγκρούσεις, οδοφράγματα και άλλες ενέργειες για να εμποδίσουν την κατάληψη των στρατηγικών σημείων της χώρας. Σε αυτή την αντίσταση, έχασαν τη ζωή τους 98 διαδηλωτές. Μετά από έξι μέρες διαπραγματεύσεων μεταξύ της ΕΣΣΔ και της ομάδας Ντούμπτσεκ, ο οποίος είχε συλληφθεί, αποφασίστηκε η επιστροφή στην «ομαλότητα».

Οι παραχωρήσεις της κυβέρνησης βαθμιαία πάθησαν πίσω, επανήλθε η λογοκρισία στα ΜΜΕ και ο γραφειοκρατικός έλεγχος στα συνδικάτα. Τη θέση του γενικού γραμματέα κατέλαβε ο Γκούσταβ Χούζακ, αρχίζοντας νέες εκκαθαρίσεις. Για να ξεφύγουν από το κύμα τρομοκρατίας, δεκάδες χιλιάδες έφυγαν από τη χώρα. Τον Γενάρη του 1969, ο φοιτητής Πιαν Πάλτας αυτοπυρπολήθηκε σε ένδειξη διαμαρτυρίας, προκαλώντας μαζικές

αντιδράσεις στην Πράγα, ενώ στην πρώτη επέτειο της εισβολής έγιναν συγκρούσεις με 10 νεκρούς και 2.000 συλληφθέντες.

Οι επαναστατικές δυνάμεις της 4ης Διεθνούς προσπαθούσαν να παρέμβουν στα γεγονότα βρισκόμενες σε επαφή με τους πρωτοπόρους αγωνιστές που συσπειρώνονταν στο Επαναστατικό Σοσιαλιστικό Κόμμα – όπως ο Πιερ Ουλ, που μετά τη σύλληψή του το 1969 καταδικάστηκε και πέρασε πολλά χρόνια στη φυλακή.

Η Άνοιξη της Πράγας, παρότι δεν κατάφερε να νικήσει, ήταν ένα παράδειγμα που έδειχνε την αναγκαιότητα της πολιτικής επανάστασης – της θετικής εναλλακτικής στον σταλινισμό, όπως την είχε χαραχθεί ο Τρότσκι. Ότι η ανάπτυξη των δημοκρατικών ελευθεριών των μαζών μαζί με τις κατακτήσεις της σοσιαλιστικής επανάστασης στα μέσα παραγωγής και την οικονομία, μπορεί να φέρει θεαματικά επιτεύγματα για την οικοδόμηση του σοσιαλισμού και για όλη την ανθρωπότητα. Αυτός ήταν και ο λόγος που τα παγκόσμια αστικά και ιμπεριαλιστικά επιτελεία, για να σπείρουν την απογοήτευση, προπαγάνδιζαν ότι απέτυχε το «πείραμα του σοσιαλισμού με ανθρώπινο πρόσωπο». Ταυτόχρονα, η «Άνοιξη» έδειξε το προχώρημα της κρίσης του σταλινισμού, τάρaxe τα θεμέλια της γραφειοκρατικής κάστας και σε άλλες χώρες του «υπαρκτού». Πολλά ΚΚ διαφώνησαν με την εισβολή, ενώ και στα «δουτικά» σταλινικά ΚΚ δημιουργήθηκαν σχίσματα. Στην Ελλάδα, αυτό υπήρξε η τελική αφορμή της διάσπασης του ΚΚΕ το 1968 (δημιουργία ΚΚΕ Εσ.). Αυτά τα ρεύματα, ωστόσο, όχι μόνο δεν ερμήνευσαν σωστά τις αιτίες της γραφειοκρατίας αλλά ακολούθησαν ακόμα πιο ανοιχτά μια δεξιά πολιτική, περνώντας μετά από μια πορεία σοσιαλδημοκρατικοποίησης στη διάλυση και ενσωμάτωσή τους στις αστικές δυνάμεις.

83 χρόνια από τη δολοφονία του Λέων Τρότσκι

Gran Corrido de Leon Trotsky

[Η Μεγάλη Μπαλάντα του Λέων Τρότσκι], μια λαϊκή μπαλάντα που είχε συνθέσει ένας ανώνυμος βάρδος:

Ο Τρότσκι πέθανε δολοφονημένος από τη νύχτα ως το πρωί γιατί η εκδίκηση ήταν προμελετημένη, αργά ή γρήγορα.

Έγινε το απόγευμα μιας Τρίτης αυτή η μοιραία τραγωδία που συγκίνησε τη χώρα κι ολόκληρη την πρωτεύουσα.

Στις 20 Αυγούστου συμπληρώθηκαν 83 χρόνια από το ύπουλο και σχεδιασμένο έγκλημα κατά του Λέων Τρότσκι. Ιθύνων νους ήταν ο Στάλιν που δεν άντεχε ναιώθει την καυτή ανάσα του κόκκινου προμηθέα ακόμα κι αν αυτός βρισκόταν στην άλλη άκρη της γης. Ο πράκτορας-δολοφόνος του ΝΚΒΔ (υπουργείο Εσωτερικών Υποθέσεων της ΕΣΣΔ), Ραμόν Μερκαντέρ «Τζάκσον», αναλαμβάνει την αποστολή της δολοφονίας του μεγάλου επαναστάτη.

Ο Λεβ Νταβίντοβιτς Μπρονστάιν, όπως ήταν το κανονικό όνομά του, γεννήθηκε στη Πάνοφκα της Ουκρανίας το 1879. Σε νεαρή ηλικία ήρθε σε επαφή με τις σοσιαλιστικές ιδέες και με τον μαρξισμό. Μόλις το 1897 ηγήθηκε στην ίδρυση εργατικής οργάνωσης στο Νικολάγιεφ. Συνελήφθη και εξορίστηκε στη Σιβηρία. Το 1902 κατάφερε να δραπέτευσει στο Λονδίνο όπου συναντήθηκε με τον Λένιν, οι δυο τους έμελλε να μετεξελιχθούν σε ηγέτες της Οκτωβριανής Επανάστασης, συνεργάστηκαν στη συντακτική επιτροπή της επαναστατικής εφημερίδας Ίσκρα.

Μετά από τα γεγονότα της «Ματωμένης Κυριακής» (1905), ο Τρότσκι γύρισε μυστικά στη Ρωσία, όπου ανελίχθηκε στην ηγεσία του Σοβιέτ της Πετρούπολης. Χάρη στην διορατικότητά του κατάφερε πρώτος

να αντιληφθεί ότι η επανάσταση στη Ρωσία χρειαζόταν τα σοβιέτ. Με τις εμπειρίες που αποκόμισε και με τη θεωρία της Διαρκούς Επανάστασης έθεσε τις βάσεις για την επιτυχημένη επανάσταση του 1917. Ένα έργο που προσέφερε στους επαναστάτες ένα μοναδικό μαρξιστικό-επιστημονικό όπλο για την χειραφέτηση της εργατικής τάξης και την εγκαθίδρυση του παγκόσμιου Σοσιαλισμού.

Το 1906 γράφει στη φυλακή το «Αποτελέσματα και Προοπτικές», όπου εξηγεί τις αιτίες της ήττας της πρώτης επανάστασης. Το 1917 επιστρέφει στη Ρωσία και ηγείται της επανάστασης μαζί με τον Λένιν, ο οποίος υιοθετεί τη θεωρία της Διαρκούς Επανάστασης με τις περίφημες «Θέσεις του Απρίλη» και το σύνθημα «Όλη η εξουσία στα σοβιέτ». Ως κομισάριος της Στρατιωτικής Επαναστατικής Επιτροπής συνέβαλε τα μέγιστα στη νίκη της Οκτωβριανής Επανάστασης.

Το 1918 το πρώτο εργατικό κράτος στον κόσμο αντιμετώπιζε θανάσιμη απειλή από τους λευκοφρουρούς και την ιμπεριαλιστική εισβολή 13 καπιταλιστικών χωρών, με στόχο την ήττα της επανάστασης. Τότε, ο Τρότσκι ίδρυσε και διέυθυνε αποφασιστικά τον Κόκκινο Στρατό, οδηγώντας στη συντριβή της αντεπανάστασης τρία χρόνια αργότερα.

Το 1919 ο Λένιν και ο Τρότσκι ίδρυσαν την Τρίτη Διεθνή, και στα 4 πρώτα συνέδρια η συμβολή του Τρότσκι ήταν καθοριστική για τη διαφύλαξη και τον εμπλουτισμό της επαναστατικής στρατηγικής. Όμως, από τις αρχές της δεκαετίας του '20, και ιδιαίτερα μετά τον θάνατο του Λένιν, η εξαθλιωμένη ΕΣΣΔ είχε να αντιμετωπίσει μια πολιτική αντεπανάσταση στο εσωτερικό της, τη σταλινική γραφειοκρατία. Ο Στάλιν εξέφραζε τα συμφέροντα του κοινωνικού στρώματος της γραφειοκρατίας, που γεννήθηκε εξαιτίας της οικονομικής καθυστέρησης της Ρωσίας,

της πολιτικής υποχώρησης του προλεταριάτου, του αποδεκατισμού του μπολσεβίκικου κόμματος στον εμφύλιο πόλεμο και, κυρίως, στην ήττα του επαναστατικού κινήματος στην Ευρώπη (1919-1923). Η θεωρία του σοσιαλισμού σε μια μόνη χώρα αποτέλεσε μια τεράστια αναθέωση του μπολσεβικισμού – μαρξισμού. Ο Τρότσκι αντιτάχθηκε στην ενδυνάμωση και επικράτηση της σταλινικής γραφειοκρατίας στο μπολσεβίκικο κόμμα, στη ρώσικη κοινωνία και στην Επανάσταση του Οκτώβρη. Για να προλάβει την παγίωση αυτής της νέας κατάστασης και να επιστρέψει το Μπολσεβίκικο Κόμμα στις μαρξιστικές - λενινιστικές του αρχές, το 1923, ο Τρότσκι εκδίδει την συλλογή κειμένων Η Νέα Πορεία. Το 1926 σχηματίζει την Αριστερή Αντιπολίτευση μέσα στο μπολσεβίκικο κόμμα, το 1927 διαγράφεται και το 1929 απελαύνεται. Παρά τις αλλεπάλληλες απελάσεις και το κυνηγητό σε όλη τη γη (Τουρκία, Γαλλία, Νορβηγία, Μεξικό), βλέποντας ακόμη και την ίδια του την οικογένεια να ξεκληρίζεται από την σταλινική και αστική αντίδραση, ο Ρώσος επαναστάτης έμεινε απτόητος στην υπόθεση της υπεράσπισης των κεκτημένων της επανάστασης και της εξάπλωσής της στον υπόλοιπο πλανήτη. Παράλληλα ασχολήθηκε ενεργά με τον αντιγραφειοκρατικό αγώνα. Με το βιβλίο του Η Προδομένη Επανάσταση αναλύει το φαινόμενο της σταλινικής γραφειοκρατίας χρησιμοποιώντας τη μαρξιστική μέθοδο, προσδιορίζει το χαρακτήρα της επανάστασης στην ΕΣΣΔ σαν πολιτική επανάσταση του προλεταριάτου για να πάρει την πολιτική εξουσία από τη γραφειοκρατία. Το 1938, ίδρυσε την 4η Διεθνή, μιας και η κατάσταση στην σταλινοποιημένη 3η Διεθνή ήταν πλέον μη αναστρέψιμη, επιρρίπτοντας τις ευθύνες που τους αναλογούν στο ΚΚ και στην Κομιντέρν για την άνοδο

του φασισμού στη Γερμανία.

Στις δίκες της Μόσχας (1936 - 1938) η αντεπανάστατική σταλινική γραφειοκρατία επιχειρεί να συντρίψει πλήρως τις παλιές επαναστατικές παραδόσεις του μπολσεβικισμού και να εδραιώσει τη δικτατορία της. Βασικός στόχος της αντεπανάστατικής μανίας του σταλινισμού κατέστη φυσικά ο Τρότσκι, ο οποίος ηγήθηκε του αγώνα ενάντια σε όσους στραγγάλισαν την εργατική δημοκρατία εντός της ΕΣΣΔ και πρόδωσαν μια σειρά επαναστάσεων (Κίνα 1927, Γερμανία 1933, Ισπανική Επανάσταση 1936-39 κ.λπ.).

Με την ίδρυση της 4ης Διεθνούς ο Τρότσκι διαφύλαξε τον επαναστατικό μαρξισμό – μπολσεβικισμό. Έδωσε στο προλεταριάτο όλου του κόσμου τη στρατηγική και τακτική για να παλέψει για την ανατροπή του καπιταλισμού. Η επικαιρότητα της προλεταριακής επανάστασης είναι και σήμερα στην ημερήσια διάταξη, καθώς το καπιταλιστικό σύστημα όχι μόνο δεν δίνει καμιά ελπίδα για αξιοπρεπή ζωή στην εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, αλλά απειλεί την εργατική τάξη με πολέμους και βαρβαρότητα. Σήμερα, ίσως πιο πολύ από ποτέ, χρειάζεται να απεγκλωβιστούμε από την αναγκαιότητα και στο ανέφικτο της δράσης προκειμένου να συμβάλουμε τα μέγιστα στην εδραίωση της δικτατορίας του προλεταριάτου διεθνώς και στην εγκαθίδρυση του παγκόσμιου Σοσιαλισμού.

1923 - 2023

100 χρόνια από την υπογραφή της Συνθήκης της Λωζάννης

«Ο πόλεμος ανοίγει βάραθρα στις ψυχές και στα έθνη. Εσείς οι Έλληνες είχατε στην αρχαία μυθολογία σας μια Κίρκη που σαν άγγιζε τους ανθρώπους, τους έκανε γουρούνια. Κίρκη είναι ο πόλεμος».
Διδώ Σωτηρίου, «Ματωμένα Χώματα»

Φέτος συμπληρώνονται 100 χρόνια από την υπογραφή της ιμπεριαλιστικής Συνθήκης της Λωζάννης, που σφράγισε ανεξίτηλα το συσχετισμό δύναμης στη Μεσόγειο στις αρχές του 20ού αιώνα. Οι όροι και το περιεχόμενο της Συνθήκης συνεχίζονται μέχρι και τις ημέρες μας να αποτελούν πεδίο αντιπαράθεσης μεταξύ του τουρκικού και του ελληνικού καπιταλισμού και χρησιμοποιούνται από τις αστικές ελίτ της εκάστοτε χώρας και τους δυτικούς ιμπεριαλιστές, άλλοτε για να δικαιολογήσουν τα υπέρογκα κονδύλια για στρατιωτικούς εξοπλισμούς και άλλοτε για να χειραγωγήσουν και να παρασύρουν τις εργαζόμενες και φτωχές λαϊκές μάζες της περιοχής σε νέες πολεμικές περιπέτειες με σκοπό την εξυπηρέτηση των πολεμοκάπηλων σχεδίων τους.

Το ιστορικό πλαίσιο

Το τέλος του 19ου αιώνα βρίσκει το καπιταλιστικό σύστημα στη φάση της ιστορικής παρακμής του. Καταδικασμένος να εισέλθει στη φάση του ιμπεριαλισμού, ο παγκόσμιος καπιταλισμός μαστιάζεται από οικονομικές κρίσεις, ανταγωνισμούς και πολέμους, ενώ ξεκινάει ένα νέο μοίρασμα του κόσμου και σχηματίζονται νέα στρατόπεδα.

Η λήξη του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου με την νίκη των δυνάμεων της Αντάντ (Αγγλία, Γαλλία, Ρωσία) εναντίον των δυνάμεων του Κέντρου (Γερμανία, Αυστροουγγαρία και Οθωμανική Αυτοκρατορία) φέρνει στο προσκήνιο νέα ζητήματα προς επίλυση, όπως, μεταξύ άλλων, την εξόντωση και τον διαιρισμό του «Μεγάλου Ασθενή» και τη λύση του λεγόμενου «Ανατολικού Ζητήματος». Οι συνθήκες έμοιαζαν κατάλληλες γι' αυτό: η Οθωμανική Αυτοκρατορία, στις αρχές του 20ού αιώνα βρισκόταν σε μια κατάσταση οικονομικής και κοινωνικής διάλυσης. Με τη λήξη του πολέμου και την υπογραφή της Συνθήκης των Βερσαλλιών έχασε όλα τα εδάφη της και οι περιοχές που αποτελούσαν εμπορικούς κόμβους για την αυτοκρατορία (π.χ. τα Στενά του Ελλήσποντου) πέρασαν κάτω από την κυριαρχία των Δυτικών. Ταυτόχρονα,

ο Σουλτάνος είχε να αντιμετωπίσει και τον «εσωτερικό εχθρό», το κίνημα των Νεότουρκων, οι οποίοι με ηγέτη τον Μουσταφά Κεμάλ αμφισβητούσαν έμπρακτα το καθεστώς.

Για την ελληνική αστική τάξη, η λήξη του πολέμου συνοδεύτηκε με θριαμβολογίες και επιτυχίες. Είχε προηγηθεί η τεράστια εδαφική και πληθυσμιακή επέκταση (Βαλκανικοί Πόλεμοι 1912-13), και το ελληνικό κεφάλαιο, που τασσόταν με την πλευρά των νικητών της Αντάντ. Απέκτησε μεγάλη αυτοπεποίθηση, κάνοντας το όραμα της «Μεγάλης Ιδέας» να φαίνεται για πρώτη φορά υλοποιήσιμο. Έτσι, η κυβέρνηση του Ελ. Βενιζέλου, στην προσπάθειά της να αποδείξει με κάθε ευκαιρία στους συμμάχους την πίστη και την αφοσίωσή της ευελπιστώντας, με τη λήξη του πολέμου, να λάβει ένα κομμάτι από τα εδάφη της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, έσυρε την ελληνική τάξη στο Μικρασιατικό Μέτωπο.

Η υπογραφή της Συνθήκης

Λίγο μετά τη μικρασιατική τραγωδία, το Σεπτέμβριο του 1922, πραγματοποιήθηκε στα Μουδανιά της Μ. Ασίας διάσκεψη για την ανακωχή ανάμεσα σε Ελλάδα και Τουρκία. Στη διάσκεψη αυτή, που είχε προπαρασκευαστικό χαρακτήρα για τον διαμοιρασμό των εδαφών και των πληθυσμών που θα ακολουθούσε λίγους μήνες αργότερα, ως εκπρόσωπος της ελληνικής αστικής τάξης στάλθηκε για ακόμα μια φορά ο Ελ. Βενιζέλος, γνώριμος για τις καλές σχέσεις του με τους ηγέτες των μεγάλων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων. Εκεί, προς απογοήτευση της ελληνικής μπουρτζουαζίας, υιοθετήθηκε ομόφωνα από όλες τις χώρες της διάσκεψης η πρόταση της Τουρκίας. Συγκεκριμένα οριζόταν (για ό,τι αφορούσε την Ελλάδα): α) εκκένωση της Αν. Θράκης εντός 15 ημερών και αποχώρηση πέρα από τον ποταμό Έβρο, εκεί όπου είναι και τα σημερινά ελληνοτουρκικά σύνορα. β) Παράδοση του τριγώνου Καραγάτς (περιοχή Αδριανούπολης) στους συμμάχους. γ) Παράδοση της διοίκησης των εδαφών στους Τούρκους υπό την εποπτεία των συμμάχων.

Η ελληνική αστική τάξη αρνήθηκε αυτή την πρόταση, καθώς επιζητούσε καλύτερη διαιρέση των εδαφών προς όφελος των δικών της συμφερόντων. Ωστόσο, η πίεση της ήττας στο μέτωπο, η αλλαγή των συσχετισμών μεταξύ των δύο αστικών τάξεων, η

μάχων υπέρ της τουρκικής πλευράς σε συνδυασμό με τον φόβο του εργατικού κινήματος, την ώθησαν να αναθεωρήσει και να δεχθεί τελικά να υπογράψει τη συμφωνία στη διάσκεψη της Λωζάννης (24 Ιουλίου 1923). Στη συμφωνία προβλέπονταν, επίσης, η ανταλλαγή ελληνοτουρκικών πληθυσμών, με εξαίρεση τους Έλληνες της Κωνσταντινούπολης καθώς και τους Τούρκους της Δυτικής Θράκης. Τέλος, παραχωρήθηκαν στην Τουρκία τα νησιά Ίμβρος και Τένεδος.

Τα αποτελέσματα για τους λαούς της περιοχής

Η ανταλλαγή πληθυσμών που οριζόταν από τη Συνθήκη της Λωζάννης έκανε λόγο για «αμοιβαία ανταλλαγή ελληνορθόδοξων κατοίκων της Κωνσταντινούπολης και μουσουλμάνων κατοίκων της Δυτικής Θράκης». Αφορούσε 2 εκατομμύρια άτομα, εκ των οποίων 1,5 εκατ. ήταν Έλληνες και 500.000 Μουσουλμάνοι. Στην ουσία επρόκειτο για τον ξεριζωμό 2 περίπου εκατομμυρίων ανθρώπων και τη βίαιη μετακίνησή τους από τη γη στην οποία είχαν ζήσει και φτιάξει τις οικογένειές τους για τα συμφέροντα των ιμπεριαλιστών. Οι πρόσφυγες που εγκατέλειπαν την περιοχή τους, υποτίθεται πως στον νέο τόπο που θα εγκαθίστατο θα λάμβαναν οικεία και γη ίση με την αξία των αντίστοιχων περιουσιών που άφησαν πίσω τους. Η πραγματικότητα που αντίκρισαν ήταν εντελώς διαφορετική. Οι πρόσφυγες/χριστιανοί που έφτασαν στην Ελλάδα, όχι μόνο δεν έλαβαν την περιουσία που τους είχαν υποσχεθεί, αλλά αντιμετώπισαν την τεράστια προχειρότητα των ελληνικών αρχών και της νεοσύστατης «Επιτροπής Αποκαταστάσεως Προσφύγων». Οι αρχές, ούτε γνώριζαν τον ακριβή αριθμό των προσφύγων που επρόκειτο να «αποκαταστήσουν», ούτε τα στοιχεία του κάθε πρόσφυγα και φυσικά ούτε το αντικείμενο της ενασχόλησής τους στην πατρική τους εστία με σκοπό να τους απορροφήσουν παραγωγικά. Μερικοί επιχειρήσαν να εγκατασταθούν στις περιουσίες των Μουσουλμάνων που έφυγαν. Η πλειοψηφία, όμως, συγκεντρώθηκε σε παραγκογειτονίες, γύρω από τις μεγάλες πόλεις, έρμαιο στην ντόπια εκμετάλλευση και την μάλιστα της ελονοσίας.

Από κοινωνική άποψη οι πρόσφυγες που προέρχονταν κυρίως από Μικρά Ασία και Κωνσταντινούπολη είχαν στους κόλπους τους πολλά, τόσο αστικά, όσο και εργατικά στοιχεία. Όσοι ήρθαν στην Ελλάδα, τη Βουλγαρία και τον Καύκασο ήταν στην πλειοψηφία τους αγρότες. Περίπου 300.000 πρόσφυγες που ήταν αστοί και τεχνίτες, ναυτικοί και ψαράδες είχαν αστικά μέσα και έτσι μπόρεσαν να εγκατασταθούν γρήγορα στις πόλεις. Οι υπόλοιποι, περίπου

1.500.000 άνθρωποι, εξαιτίας των άθλιων συνθηκών που αντιμετώπιζαν, δεν κατάφεραν για αρκετές δεκαετίες να ενσωματωθούν στον παλαιότερο πληθυσμό της χώρας. Τα διάφορα κοινωνικά επίπεδα, οι διαφορετικές νοοτροπίες, ήθη και έθιμα έβαζαν πολλές φορές αντίθετους ντόπιους και πρόσφυγες με συχνά τραγικά επακόλουθα. Ενδεικτικές της στάσης που κράτησαν πολλοί ντόπιοι ήταν οι βρισιές που εξαπέλυαν τα πρώτα χρόνια στους πρόσφυγες: οι λέξεις «τουρκόσπορος», «σκατοογλούδες», «λεφούσια» έδιναν και έπαιρναν.

Έτσι λοιπόν, για τους παραπάνω λόγους, οι πρόσφυγες δεν ενώθηκαν, δεν ενσωματώθηκαν άμεσα στο εργατικό κίνημα, αν και αποτελούσαν το πιο εξαθλιωμένο κομμάτι της κοινωνίας. Αυτή η κατάσταση, όμως, άρχισε να αλλάζει προοδευτικά κυρίως όσο γινόταν πραγματικοί εργάτες σε δουλειά και νοοτροπία. Και στην πολιτική ενσωμάτωση στο ελληνικό εργατικό κίνημα βοήθησε επίσης η έντονη δράση του ΣΕΚΕ(Κ) και της Πανελληνίας Ομοσπονδίας Παλαιών Πολεμιστών και Θυμάτων Στρατού που πρόβαλλε την αλληλεγγύη και τον διεθνισμό και καταδείκνυε στα πρόσωπα της αστικής τάξης τους ενόχους για τον ιμπεριαλιστικό πόλεμο, τη φτώχεια και την προσφυγιά, καθώς και η κρίση του '29 που ξέσπασε λίγα χρόνια αργότερα.

100 χρόνια μετά

Όσο και αν επιθυμούν οι υπερασπιστές της Συνθήκης της Λωζάννης να διαδίδουν ότι αυτή η συνθήκη «ειρήνης» αντιπροσωπεύει το δίκαιο αποτέλεσμα του πολέμου, η πραγματικότητα δείχνει το αντίθετο. Η Συνθήκη της Λωζάννης δεν αποτελεί κάποιο εχέγγυο για την ειρήνη και την ευημερία των λαών της περιοχής μας, παρά μόνο ένα μέσο για την περαιτέρω οικονομική αφαιμάξη του προλεταριάτου και την επίτευξη των συμφερόντων των ιμπεριαλιστών. Η αλλαγή των συσχετισμών, με την ολοένα και μεγαλύτερη βύθιση του ελληνικού καπιταλισμού σε κρίση, οι τεράστιες κούρσες εξοπλισμών στις οποίες επιδίδονται οι αστικές τάξεις Ελλάδας - Τουρκίας, η ρητορική μίσους που εξαπολύουν, απαρτίζουν τους όρους για νέα «θερμά» επεισόδια και φέρνουν τον κίνδυνο του πολέμου όλο και πιο κοντά. Οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα είναι οι μόνοι που μπορούν να επιβάλλουν την πραγματική ειρήνη στη περιοχή. Μακριά από τις προκλητικές και φιλοπόλεμες πολιτικές και πρακτικές των καπιταλιστών, από τις λογικές της «υπεράσπισης των συνόρων», ο αγώνας για την πραγματική ειρήνη ταυτίζεται με τον αγώνα για την κατάργηση της ταξικής εκμετάλλευσης και τον Σοσιαλισμό.

